

NICOLAE ROȘCA



286855

B.C.U. IASI

CE ESTE
FRĂȚIA
DE
CRUCE

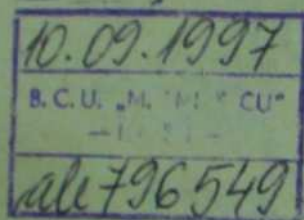
ORIGINE/ORGANIZARE/DOCTRINĂ



EDITURA
GORDIAN
TIMIȘOARA 1996



329.18 (498)



Miscarea Legionară
Organizația „Frăția de Cruce”
România

Am considerat utilă publicarea acestei cărți, pentru a arăta generațiilor noi de compatrioți, cum a fost în realitate, ce-a gândit, ce a vrut, și cât a trebuit să sufere pentru credința lui, alt tineret al României, acela care s-a afirmat în istoria poporului nostru în perioada cuprinsă între cele două mari războaie ale Europei. Credem că înalta lui trăire personală și națională, va ajuta tuturor ca să pătrundă mai adânc în înțelegerea unui fenomen românesc, ca și a unui moment crucial din istoria neamului nostru și va da îndemnuri și forțe pentru a se purta mai departe, fără șovăiri și cu morală de victorie, lupta pentru recăpătarea libertății naționale.

Autorul

*În memoria tuturor "fraților de cruce", tineri
Români cari și-au ars cu generozitate viața
pentru
o nobilă idee națională*

CUVÂNT ÎNAINTE

"Frăția de Cruce" era organizația legionară a tinerilor români cari frecventau școlile secundare. În aceasta, ei activau până la terminarea liceului, pentru a trece, acei care urmau la studii mai înalte, în "Corpul Studentesc", sau direct în organizațiile legionare locale acei care nu se puteau duce la Universitate.

Mișcarea Legionară, care a isvorât din spațiile luminoase ale sufletului românesc, a fost urmată cu entuziasm, cu credință și curaj, de marea majoritate a tineretului țării noastre dintre cele două războaie mondiale. Ea, Mișcarea, a dat naștere unui fel de mit național în sufletul unei generații întregi de români, cari au crezut cu tărie în valorile esențiale ale poporului lor, le-au desgropat de sub molozul istoriei și au căutat să le pompeze din nou în viața românească modernă. Ei au visat un destin creștin pentru țara lor și chiar pentru întreaga omenire și și-au scăldat credințele în apele limpede ale speranței.

Însuși șeful mișcării legionare, Corneliu Zelea Codreanu, omul care a umplut cu personalitatea sa viața politică modernă a țării și a aprins în suflete flacăra unui românism curat și avântat, era un tânăr. El își începe activitatea politică fiind încă student, înființează organizația sa în anul în care își ia doctoratul în științele politico-economice, și este asasinat când de-abia împlinea 39 de ani, deci când nu trecuse încă pragul maturității biologice.

Așadar, toată activitatea lui, atât cea politică cât și cea educativă, (mult mai însemnată aceasta) a avut un stil proaspăt, curat și idealist, avântat și profetic, născut dintr-o stare de transfigurare interioară ce

inundă uneori, în anumite epoci de istorie, sufletele generațiilor tinere. Căci tineretul este mai sensibil, mai ușor înfiorat de o chemare națională adevărată, pe care o simte cu antenele sale delicate și nealterate încă de rostogolirea vieții. Numai acest tineret poate radia apoi din puternicul său conținut patriotic, acele stimulente politice care aprind speranțele națiunilor, înflăcărează sufletul colectiv și determină popoarele să-și ia în mâini, cu hotărâre, destinele proprii și să le poarte pe drumuri noi, spre realizarea lor.

Uneori se deschid în viața popoarelor niște răspântii neliniștitoare. Apar undeva, în zarea viitorului lor, niște primejdii cari iau astfel de proporții încât astern umbre de incertitudine peste ele. În astfel de momente națiunea întreagă, dacă nu este bine condusă, dacă este orfană de o pătură politică competentă, prevăzătoare și decisă, își pierde vloga și hotărârea de a rezista. Intră în panică. Se simte copleșită de perspectiva neagră a greutăților ce se vor arunca peste ea. Urmează apoi resemnarea, ca o alternativă a neputinței, care uide voința colectivă și sugrumă curajul. Națiunea întreagă, în astfel de momente, obosită, desamăgită și înfricoșată, se așează pe marginea drumului istoriei sale și așteaptă resemnată desfășurarea evenimentelor pe care nu le mai poate domina. Devine pasivă și indiferentă.

Și când totul pare pierdut, când negura îndoielilor, groasă și apăsătoare, învăluește sufletul național, țâșnește deodată, într-o reacție sănătoasă a corpului semidoborât, o generație nouă, lucidă, hotărâtă, care înfruntă cu bărbăție primejdia, scutură amorteala mulțimilor și pompează sânge proaspăt în vinele națiunii. Ea aprinde iarăși în popor, de obicei cu sfortări și cu sacrificii dureroase, focul aspru al virtuților lui, îi călește bărbăția și dă naștere la mișcări colective cari îndrumă iarăși corabia națională spre limanuri mai sigure și liniștite.

La o astfel de grea răscruce istorică pentru poporul românesc, nedepășită încă, a apărut Corneliu Zelea Codreanu, Căpitanul, cum l-au numit contemporanii săi. Și tot la această grea răscruce istorică, încă nedepășită, a apărut la spatele lui, ca o generație spontană, tineretul român de atunci, luminos în suflete și beligerant în fapte. Codreanu aducea cu el o viziune istorică clară și un concept românesc

de proporții universale. Tineretul român aducea o voință de fier, niște convingeri inflexibile și un spirit de sacrificiu ce rar se întâlnește în istoria lumii. Împreună au luat de coarne plugul românesc și au încercat să-l pună pe răzor bun. Ei au reînviat speranțele și au încordat mușchii poporului lor. Codreanu și generația lui au vorbit mulțimilor românești cu un limbaj clar și profetic, iar acestea i-a înțeles și s-au urnit la dinamica discursului lor. Rezultatul a fost un măreț imn național căruia evenimentele politice ulterioare și neînțelegerea unor compatrioți înșelați, i-a stins armonia.

MIC ISTORIC AL FRĂȚIEI DE CRUCE

1. Începuturile

Corneliu Codreanu, în lupta sa de regenerare morală a poporului românesc și de însănătoșire a politicei lui, s-a adresat în primul rând tineretului, din sânul căruia apăruse și el. Cu acesta el se putea înțelege mai ușor deoarece era mistuit de același foc național și simțea aceeași neliniște în fața unui viitor ce se profila nesigur și sumbru.

Fiecare generație își caută un stil de viață specific ei, croit pe credințele și pe descoperirile politice pe care le face. La noi, generațiile anterioare războiului de reîntregire, obosite poate de marele efort pe care-l făcuseră pentru construirea României Mari, și orbite oarecum de această misiune pe care le-o așternuse în față destinul și pe care au servit-o până la capăt cu mari eforturi și sacrificii, deveniseră arogante, statice și rutinare. Ele se credeau în posesiunea unui adevăr politic absolut pe care-l considerau singurul posibil în țara noastră și deci, inamovibil. Aplecați prea mult peste trecutul lor glorios nu mai priveau și spre alte orizonturi. Nu puteau intui neliniștile ce se frământau în jurul României. În credința lor, totul era definitiv rezolvat de ei și nu mai erau necesare agitațiile urmașilor. Ei au considerat îngrijorarea politico-socială a tineretului român ca o ingratură față de eforturile și realizările lor mărețe. Dar nu era așa.

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

Ei se înșelau. Tineretul României, într-o altă circumstanță istorică, își căuta propriul lui drum. El își ascutea propriile sale arme cu care trebuia să realizeze, în condiții majore, ambițiile colective românești. În realitate acest tineret era continuatorul, cu alt stil și cu alte perspective, al eforturilor comune ale tuturor generațiilor românești, pentru desăvârșirea în libertate și siguranță a Patriei lor.

Ideea organizării tineretului român încolțește în mintea lui Codreanu în timpul detențiunii sale în închisoarea din Văcărești, unde ajunsese cu ocazia așa numitului "Complot Studentesc" din anii 1923-1924. Necesitatea acestei organizări o vedea el sub două aspecte:

- pentru a da o educație sănătoasă acestui tineret și a-l face util societății lui;
- pentru a-l sustrage influenței negative și dăunătoare a unui politicianism ieftin, decolorat și incapabil, care-și făcuse apariția în țară la noi. (Era acesta un politicianism egoist, incorrect, aplecat numai asupra propriilor lui interese și profituri și deslipit de interesele românești).

Codreanu înțelesese că acest politicianism nou, importat și condimentat "à la roumaine", nu mai era la înălțimea cerințelor țării. Cum era înfeudat un model cultural străin nu mai putea intui cu suficientă claritate necesitățile Românilor și primejdiile ce-i pândeau la răsărit. Din cauza aceasta, Corneliu Codreanu încearcă să îndepărteze tineretul țării sale de influența vătămătoare a unui astfel de politicianism. El vrea să-l asocieze la un nou proiect de viață românească și vrea să-i trezească în suflet o speranță nouă.

"Politicianismul, spune el, infectează viața noastră națională. Organizarea acestui tineret, în afară de necesitatea auto-educării, mai este necesară și pentru a-l feri și izola de politicianism și de infecția lui. (...) Mai mult! Această organizare a tineretului va rezolva însăși problema politicianismului care nemaiprimind elemente tinere va fi condamnat la moarte prin inanție, prin lipsă de alimentare"

Prin urmare, smulgerea tineretului din tentaculele politicianiste care-l pândeau la încrucișarea vieții lui cu studenția, este unul din

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

motivele care-l determină pe Căpitan să-și îndrepte grija către lumea școlilor secundare. El vrea să lege tineretul de catargul corăbiei naționale pentru a nu fi prins în mrejele amăgitoarelor sirene politicianiste.

Căci era o realitate la noi. Din cauza sărăciei în care se zbăteau tinerii români, consecință a stărilor materiale grele în care se aflau păturile sociale mai umile din mijlocul cărora proveneau majoritatea studenților, îi transformau într-o pradă ușoară în fața tentațiilor partidelor politice, în veșnică căutare de clientelă. Acestea le promiteau situații optime în viitor și le ofereau chiar ajutoare materiale pe parcursul studenției, în formă de sinecure statale. Condiția era ca să se înscrie și să militeze în rândurile partidului respectiv. Prin urmare, valorile latente ale individului se vindeau pe câteva monede, necesare pentru a trăi. O serie întreagă de tineri culti, inteligenți și bine pregătiți, sătui de mizeria și de lipsurile pe care le sufereau în cursul vieții lor de studenți, se înscriau în partide. Ei se vedeau împinși acolo numai de niște nevoi organice pe care societatea românească, condusă de aceleași partide, nu voia să le satisfacă pe alte căi mai demne pentru individ. Căci dacă este legitim și necesar chiar, să te alipești unei idei politice când ea coincide cu concepția ta despre viață și cu necesitatea interioară de a te face părtaș al unei acțiuni sociale, este total inadmisibil și degradant, este o prostituare a omului și a intelectului său, o stălcire periculoasă a demnității, ca să-l atragi într-un partid prin specularea nemiloasă a mizeriei în care trăiește, și care, în parte, i-a fost într-adins provocată. Pentru niște avantagii minore, dar necesare subzistenței lor, se cerea tinerilor români să îmbrace o ideologie politică ce, poate, nu-i satisfăcea și care le îngropa visurile ce și le făuriseră și avânturile ce înmugureau în sufletele lor de adolescenți. Dar pe măsură ce pătrundeau în viața politică a țării pe această poartă falsă, descopereau, uimiți și dezamăgiți, defectiunile acesteia și panorama întunecată care se deschidea în fața țării lor. Unii dintre ei au putut reacționa la timp și au trecut pe poziții mai sănătoase. Dar alții, cuprinși de scârbă și dispreț, părăseau lupta politică. Ei se adânceau tot mai mult în profesionalismul lor nemaivoid să știe de

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

altceva. Se spunea chiar în țară la noi, pe vremea aceea, că oamenii serioși, oamenii integrii, nu se bagă în politică. Aceasta era de esență minoră și rămânea astfel pe mâna nepricepuților, a necinstiților, a indivizilor fără scrupule, care erau mânați numai de pasiunea puterii ca mijloc sigur și rapid de parvenire în viață.

Pentru asta s-a născut în mintea lui Corneliu Codreanu ideea de a îndepărta tineretul de astfel de momeli. El trebuia să fie smuls din cursele încurcate și degradante ce i se semănau în calea lui și condus, încă de pe băncile școlilor secundare, spre acțiuni politice sănătoase, cu alte preocupări și cu alte perspective. Trebuiau create condițiile indispensabile pentru ca, tot ceea ce va întreprinde în viitor cetățeanul român, să fie judecat și acceptat în plină libertate și cu plină conștiință de el. Adică să trăiască în adevăr, în acel adevăr țâșnit din izvoarele sufletului său.

Dar Corneliu Codreanu nu convocă tineretul țării sale pentru a forma un nou partid. Nu-l cheamă pentru a introduce un alt concurent în viața politică din România, ci pentru a-l strânge în jurul unui steag, a unei idei proaspete și actualizate despre omul român și necesitățile Patriei lui. Această panoramă ce-o deschidea Codreanu în fața ochilor tineretului nu era însă o inovație stranie în viața poporului nostru, ci ceva cunoscut, ceva familiar. Era o încercare de revenire sinceră la tradiția românească pură, o redescoperire a valorilor poporului român. Codreanu încerca armonizarea trecutului nostru cu niște acorduri proaspete, înnoite și adecvate timpului în care trăia. "Revoluția" lui Codreanu pornea din adâncimile sufletului românesc, din conștiința lui istorică, pe care voia să o curețe de buruienile ce crescuseră pe ogorul nostru. Era o reîntâlnire a omului român cu tradiția lui. Căci tradiția este cureaua de transmisiune a unor valori naționale permanente care conduc popoarele spre maturitatea lor istorică. Ruperea de tradiție înseamnă saltul în gol al națiunii și moartea ei istorică. Este poate paradoxal, dar trecutul, cunoașterea lui, este cheazășia sigură a viitorului. Ca și indivizii, popoarele nu mai sunt nimica dacă le rupi de trecutul lor. Dușmanii cunosc aceste adevăruri, de aceea încearcă pe toate căile să rupă popoarele de tradițiile lor, să le întunece conștiința lor istorică.

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

În închisoarea din Văcărești, cum s-a văzut din frământarea acestor gânduri ale Căpitanului, s-a născut prima schemă de organizare a tineretului țării românești. Organizației îi pune numele "Arhanghelul Mihail". Un nume cu rezonanțe mistico-cavaleresti. Arhanghelul Mihail a fost cavalerul ceresc care a învins prin dragoste și vitejie, prin credință și lealitate față de Dumnezeu, puterile răului care se ridicaseră în contra ordinii creată de El. Astfel, de la început, Corneliu Zelea Codreanu, într-un secol care se deschisese raționalismului sec și materialismului, își îndreaptă privirile spre Cer și imprimă, prin numele ce-l dă organizației sale, coordonatele și misiunea ei de bază: pe căile luminoase ale credinței, cu vitejie și lealitate pentru țară, să se înarmeze toată suflarea românească, să spargă întunericul și să deschidă un drum drept în istorie pentru neamul nostru.

Este interesant de remarcat că organizația tineretului român, din care Frăția de Cruce este secțiunea elevilor de liceu, care se pune în mișcare încă din anul 1924, este precursora însăși a Mișcării Legionare propriu-zisă, care ia ființă de abia în 1927. Aceste frății de cruce, cu elementele ieșite din sânul lor, au avut o importanță covârșitoare la încheierea mișcării, căreia i-au servit primele cadre de organizare, după dezastrul curentului naționalist și ruperea în două a Ligii Apărării Naționale Creștine, a Profesorului A.C. Cuza, evenimente ce s-au petrecut, după cum se știe, în primăvara anului 1927.

Ce trebuia să fie Frăția de Cruce, ne-o dezvăluie însuși Corneliu Codreanu:

"O organizație a tinerimii române din întreaga țară, având ca scop suprem de a crea buni ostași României de mâine; o cere vremea de astăzi, o cer mai ales "luptele ce vor să vie", la care tinerimea va fi chemată, trebuind să aibe o minte ageră, un suflet mare și un pumn oțelit. O cere necesitatea apărării sufletului copiilor românismului, împotriva atacurilor sistematice ale dușmanilor.

"Frăția de Cruce însemnează frăția până la moarte în jurul Crucii, a acelora care simt în suflete scânteia sfântă a iubirii pentru țărâna românească".

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

El dă niște directive pentru activitatea auto-educativă a tinerilor, din care se desprind trei idei de bază:

1. O viață sufletească virtuoasă și profundă. (în suflet se joacă destinul omului).

2. O viață intelectuală temeinică și bogată. (Intellectul cu cât este mai cultivat cu atât este mai roditor pentru țară).

3. O viață fizică igienică și curată.

Spirit - intelect - fizic. Iată aici, în termeni simpli, o soluție tridimensională, armonioasă și roditoare pentru existența omenească. Căci potențializarea și perfecționarea în individ a acestor trei coordonate de viață va putea da poporului nostru:

- un om creștin și moral, cavaler al înălțimilor, încadrat rostului lui omenesc;

- un om bine pregătit din punct de vedere intelectual și profesional, creator de bunuri culturale și materiale necesare ridicării poporului său;

- un om viguros fizicește, sănătos și energic, radical în decizii și cu voință de victorie. ("Urmăream să fac din ei, spune Codreanu, oameni de voință cari să privească drept și să se comporte cu bărbăție față de orice greutate").

Încă din închisoare, îndeamnă Corneliu Codreanu pe frații de cruce să-și altoiască sufletele cu virtuțile unui bun ostaș pus în slujba Patriei lui:

"Fii mândru pentru că ești Român.

Fii bun camarad pentru că așa îi stă bine unui frate de cruce.

Fii sincer, cu suflet deschis, pentru că așa cere Dumnezeu.

Fii ostaș hotărât și curajos în toate împrejurările pentru că așa îți cere România ta".

Iar cu ocazia Anului Nou 1924, le trimite din închisoarea Văcărești, tinerilor săi camarazi, următoarele îndemnuri:

"Să iubiți fierbinte pământul în care dorm strămoșii și în care vor dormi cei trecuți în lumea umbrelor.

Să fiți viteji! Să fiți credincioși până la cea din urmă suflare, iată ce vă urăm de Anul Nou.

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

Fiți gata! Mai curând decât credeți, Patria noastră va cere de la voi, puterile voastre".

Din aceste gânduri scrise la repezeală pe margine a unei ferestre zăbrelete de închisoare se desprinde toată grija și toată căldura sufletului Căpitanului, pentru tineretul țării sale, care reprezenta viitorul ei. Acolo s-au pus bazele educației umanist-idealiste, care a condus, în țara noastră, la desăvârșirea noului fenomen legionar. Acolo s-a dat istoriei moderne române un impuls și o profunzime pe care n-o mai avea și care va fi determinantă în desfășurarea evenimentelor politice următoare.

În luna Mai, 1924, ia ființă la Iași, prima Frăție de Cruce. Comanda ei se dă tânărului Butariu. Tot în cursul acestui an, sub influența fraților de cruce ieșeni, se înființează încă trei unități în Moldova: la Botoșani, la Bârlad și la Focșani. Sunt primele întocmiri în spirit legionar care vor aprinde în tineret făclia românismului pur, așa cum îl înțelegea Corneliu Codreanu. Această făclie se va întinde cu repeziciune și va lumina în puțin timp, România toată.

În toamna aceluiași an, la 26 Septembrie, Ionel Moța, camaradul cel mai apropiat al Căpitanului, este numit șef al organizației Frăția de Cruce, pe toată țara. El primește misiunea de a o organiza și extinde cât mai repede peste tot. Cu Moța, dezvoltarea și răspândirea frățiilor ia un ritm vertiginos atât sub aspectul organizator, cât mai ales, sub cel educativ.

În anul 1925, în primăvară, ia ființă la Galați, Frăția de Cruce "Dunărea". Trebuie pomenită în mod special pentru că a fost una dintre cele mai fecunde organizații tineresti legionare din țară, care a dat multe elemente de vază și mulți martiri.

Tot în 1925 se întemeiază și la București prima frăție de cruce a Capitalei. Ea se va dezvolta cu repeziciune și va forma un centru puternic în inima României.

Acest an a fost decisiv pentru expansiunea organizațiilor tineresti legionare. El vede și apariția primei unități F.D.C. din Transilvania, la Orăștie, locul natal al lui Moța. Va fi acesta focarul ce va împrăști duhul nou al legionarismului peste toată provincia românească de peste munți.

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

Așadar, anii 1924 și 1925 înregistrează o puternică expansiune a fenomenului Frăției de Cruce, în lumea tineretului școlar din România, încolțind ca un bob bun și roditor, crescând cu repeziciune unități F.D.C. în toate regiunile României Mari.

Cum s-ar putea explica această aliniere totală, rapidă și decisă, a tineretului român la postulatele codreniste? Numai printr-o perfectă coincidență de neliniști, de gânduri și de aspirații, a unor suflete setoase de absolut, cum erau acelea ale tineretului nostru, cu viziunea clară despre viață și despre necesitățile naționale ale unui mare educator și patriot, cum era Corneliu Codreanu. Ideile de bază ale lui erau: Dumnezeu și Neamul românesc. Și amândouă aveau rezonanțe puternice și în sufletul tineretului, urmaș al acelei formidabile înclăștări românești care crease Patria întregită. Această Patrie trebuia acum desăvârșită și adâncită, printr-o aplecare a tuturor fiilor ei, spre eul **spiritual** al neamului și descoperirea unui ideal metafizic românesc. Patria întregită cerea alte eforturi noi, în alte compartimente ale sufletului național și generația nouă se avânta cu decizie și entuziasm pe cărările promițătoare ale acestei nobile misiuni.

Dumnezeu și Patria: Dumnezeu ca sursă unică de împlinire a destinului omului, ridicându-l de pe planul biologic de cel spiritual, mult mai bogat; Patria, ca împlinire pe plan național a tuturor frământărilor și aspirațiilor sociale ale omului. Virgiliu, în Eneida, ridică "amor patriae" deasupra celorlalte sentimente ale omului. Corneliu Codreanu marchează un drum asemănător, numai că el suprapune iubirii de patrie, iubirea față de Dumnezeu, a individului. Pe scara valorilor spirituale ale acestuia, în concepție legionară, pe prima treaptă stă Dumnezeu, urmează Patria și la nivel mai jos stă viața lui personală, aceea a realizărilor sale ca familie, profesiune etc. Iubirea de Dumnezeu va imprima omului curățenie sufletească și morală înaltă. Iubirea de patrie va trezi în el simțul răspunderii, generozitatea față de cei umili și noblețea, atât în gândire cât și în fapte.

2. Primele suferințe

Chiar în vara anului 1924, puțin timp după înființarea frațiilor, frații de cruce din Moldova iau parte la prima tabără de muncă pe care a înființat-o Corneliu Codreanu la Ungheni, lângă Iași. Acolo, alături de mulți studenți naționaliști români, tinerii din F.D.C. frământă cu mâinile și cu picioarele lor lutul necesar fabricării de cărămizi cu care vor ridica la Iași un cămin cultural al lor. Acesta trebuia să fie o casă de cultură și de întâlnire pentru tineretul moldovean, pe care ei voiau să o construiască cu propriile lor mijloace și eforturi. Era aceasta o nouă experiență pentru tinerii români, ce nu se mai văzuse la noi până atunci. Însemna recunoașterea, din partea lumii intelectuale românești, reprezentată prin tinerii elevi și studenți, a nobilei muncii manuale și a marii creații pe care o săvârșeau zi de zi, fără răgaz, păturile mai umile ale țării, muncitorii și țăranii, așa numiții "talpa țării".

Pentru aceste gânduri înalte, pentru intențiile lor generoase, pentru această crimă de muncă, sunt arestați pe șantierul unde lucrau, împreună cu Corneliu Codreanu și cu alți studenți. Transportați la poliție, legați cu lanțuri ca niște borfași ordinari, ei sunt bătuți și schingiuiți fără milă de Prefectul Poliției din Iași. Acesta, urmând dispozițiile guvernului de la București, voia să bage groaza în tineretul ieșean, crezând că așa vor gătui, cu mijloace brutale și de-a dreptul ilegale, acel curent de primenire și de însănătoșire a moravurilor, care începuse să adie peste țara românească. Această încercare de a da soluții drepte problemelor românești era considerată ca o mare primejdie pentru sistemul politic de atunci. De aceea politicienii români s-au repezit cu o ură implacabilă asupra tineretului nostru și nu s-au dat în lături de la nici un mijloc pentru a-l distruge, mergând de la brutalizare și până la ucidere, cum se va vedea mai departe.

Așadar, frații de cruce de la liceele din Iași au făcut parte din avangarda suferințelor legionare, experimentând pe pielea și pe măduarele lor, la o vârstă încă fragedă, samavolniciile și excesele iraționale și anticonstituționale ale sistemului democrat din România

acelor vremuri. Era numai începutul unui șir lung de suferințe și de nedreptăți pe care tineretul țării noastre îl va îndura cu răbdare, convinși fiind că sufereau pentru o cauză mare și că dreptatea era de partea lor.

Actelor barbare și nesancționate ale lui Manciu - în ciuda proceselor care i s-au intentat și care i-au mărit acestui individ aroganța și brutalitatea - a urmat, după cum se știe, împușcarea lui într-un act de legitimă apărare, de Corneliu Codreanu. Acțiunilor lui Manciu, săvârșite în afara legilor țării, a urmat reacțiunea tânărului Codreanu tot în afara legilor, căci nu i se lăsase deschisă nici o altă porțiță legală pentru apărarea lui. Cu ocazia procesului ce-a urmat, frații de cruce au dat prima lor afirmare politică, care a durat, fără întrerupere, până la achitarea lui Codreanu. Ei denunță opiniei publice românești prin scrisori, prin reviste și fotografii, toate susținute cu mijloace și trudă proprie, provocările neîncetate și schingiuirile la care au fost supuși tinerii din Iași de către poliția de acolo, care fatal au condus la actul disperat al lui Codreanu. Lumea românească s-a lămurit repede. Rezultatul a fost fulgerător. S-a născut atunci în țară un curent puternic de simpatie și de sprijin pentru tânărul acela frumos și curat care-și apăraseră cum a putut, cu singurele mijloace ce-i mai lăsasera în mână sbirii lui, onoarea, demnitatea și integritatea fizică. Această punere în lumină a adevăratei situații limită la care fuseseră conduși tinerii din Iași, a dus la achitarea Căpitanului.

"Minunea la care nu mă așteptam - scrie el mai târziu, referindu-se la aceste evenimente - și mai ales la care nu se așteptau cei ce mă aduseseră acolo, a fost că a treia zi după ce sosisem (la închisoare), întreaga populație, fără deosebire de partid politic, și cu toate încercările autorităților de a mi-o face ostilă, trecuse spontan de partea mea.

Pe oamenii politici liberali, nu-i părăsiseră numai partizanii, ci și membrii familiilor. Așa, spre exemplu, D-rele Chirculescu (n.a.: fetele ministrului liberal Chirculescu), eleve în cursul superior al liceului, mi-au trimis mâncare și mi-au cusut împreună cu alte fete, o cămașă națională. Am auzit chiar că refuzau să stea cu tatăl lor la masă".

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

Între timp, tabăra de muncă de la Ungheni, cu tot scandalul provocat de poliție, nu a putut fi desființată. S-a dovedit că nu contravenea legilor țării și că era poliția aceea care făcea uz ilegal de forță. Au lucrat acolo, în vara anului 1924, la fabricarea cărămizilor, peste 500 de frați de cruce din Moldova, număr considerabil pentru acele începuturi, ceea ce arată entuziasmul ce cuprinsese tineretul țării românești.

3. Închegarea unităților F.D.C.

În toamna anului 1925 pleacă în Franța, pentru a-și continua studiile în drept, Ionel Moța. Împarte în două conducerea frațiilor de cruce pe țară, însărcinând pentru Transilvania pe Eremieiu și pe Braica, iar pentru Vechiul Regat pe Gh. Urziceanu. Absența lui din țară se notează printr-o perioadă mai lentă în activitatea de expansiune a frațiilor. Ele își iau parcă un răgaz pentru meditație, pentru a se adânci în misterul fenomenului ce cuprinsese țara. Dar odată cu reîntorcerea lui Moța, în anul 1927, ele își reiau avântul expansiv inițial, activate de marea personalitate a acestui om. Activitatea unităților F.D.C. se multiplică și se aprind în suflete entuziasme noi. Toți tinerii frați de cruce își fac o datorie de onoare de a realiza cât mai mult pentru desăvârșirea lor sufletească și intelectuală și de a depune cât mai mult efort în lupta politică a mișcării. Astfel, cu ocazia cumpărării unei camionete, care devenise necesară pentru nevoile organizației legionare (aceasta s-a înființat oficial la 24 Iunie 1927), numai frăția de cruce din Focșani a strâns 50.000 de lei. Era o sumă enormă pentru acea epocă și pentru posibilitățile acelor tineri, ceea ce l-a determinat pe Căpitan să o boteze, "Frăția de Cruce Victoria", voind să scoată în evidență factorul moral - entuziasmul, credința, voința - care învinge obstacolele cele mai grele și duce oamenii spre victorie.

În Noembrie 1927, au depus legământul legionar și primesc "săculețul cu pământ" primii legionari. Alături de Corneliu Codreanu, de Ionel Moța și de alți întemeietori ai mișcării legionare, primesc

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

această înaltă distincțiune și unii frați de cruce din prima generație ca: Nicolae Bordeianu, Popa, Butariu, Eremieiu, Traian Cotigă, Nicolae Totu, Mihail Stelescu.

(Este necesar să dăm o mică explicație a ritualului cu care se intra în Mișcarea Legionară. După o perioadă de pregătire, cu garanția unui legionar mai vechi, candidatul era invitat să ia parte la prima ședință de cuib. El se lega solemn în fața conștiinței sale și a celorlalți camarazi ai lui, că va urma legile legionare și că va lupta fără răgaz pentru binele neamului românesc. El primea un săculeț mic care conținea un amestec de pământ ce provenea de pe diferitele câmpuri de bătălie ale istoriei noastre românești. Era un pământ udat cu sângele celor ce s-au jertfit acolo pentru ca Patria noastră să trăiască. Legat cu un șnur, săcușorul cu acest pământ era purtat în permanență la pieptul legionarului. Era un semn de distincțiune pentru el și un îndemn permanent de a se jertfi și el ca și înaintașii lui, pentru neamul din mijlocul căruia răsărise și ale cărui virtuți și năzuințe le purta).

În anul 1929, frații de cruce, sub conducerea directă a Căpitanului, fac un marș până la Bucovina, purtând noua veste a crezului lor și tot avântul ce-i cuprinsese, prins satele și orașele acestei frumoase provincii românești, recâștigată cu puțini ani în urmă pentru țara din care întotdeauna a făcut parte. Toți tinerii care au luat parte la acest marș au primit "săculețul cu pământ" și gradul de legionar. A fost singura excepție când un frate de cruce a primit acest grad înainte de terminarea studiilor lui secundare.

4. Epoca decisivă. Dezvoltare și prigoane

Decada anilor 1930-1940 a fost tragică pentru Mișcarea Legionară. Legiunea a fost azvârlită, în cursul acestor ani, într-o serie neîntreruptă de persecuții, de acte arbitrare, de chinuri și de ucideri dementiale, de către succesivele guverne ale Statului Român. A fost epoca tragică a domniei Fostului Rege Carol II. Dar tot în acești ani decisivi s-a produs, în ciuda tuturor prigoanelor deslănțuite contra ei,

și revărsarea roditoare a gândurilor și năzuințelor legionare peste țara românească. Doctrina mișcării a prins profund în multimele românești. Acestea i-au recunoscut calitățile și dreapta traiectorie politică și au urmat-o cu un avânt crescând ce nu a mai putut fi oprit de nimeni și de nimica. Nici măcar uciderea barbară a lui Corneliu Codreanu, săvârșită în anul 1938, cu toată profetia unora că, *dacă se ochește și doboară capul unei haite de lupi, aceasta se destramă repede*, nu a mai putut stăvili elanul legionar care cuprinsese tot poporul nostru.

Frățiile de cruce au urmat și ele cursul acestui destin legionar, fără nici o excepție. Nici măcar vârsta fragedă a celor ce le compuneau nu a constituit o circumstanță atenuantă pentru sbirii tineretului român. Nici măcar curățenia sufletească de care dădeau dovadă și zelul cu care-și desăvârșeau instrucția școlară, morală și patriotică, nu a putut mișca inimile acelor chinuitori, pentru a le ușura loviturile. Ele au căzut cu asprime și neomenie pe spatele fraților de cruce, care le-au suportat cu tărie, cu răbdare, cu dispreț pentru prigonitori și chiar cu bucuria de a pune un grăunte din suferința lor la plămădirea unei Români noi, frumoase și mai drepte.

Începutul anului 1931 aduce prima dizolvare a organizației legionare, decretată de guvernul național-țărănist de atunci. Efectele șicanelor, arestărilor și persecuțiilor care au urmat acestui act arbitrar al guvernului, au atins și pe frații de cruce. Numai la Galați au fost eliminați din școli 101 elevi. Care era motivul? **Absolut constituțional: apartenență la Frăția de Cruce.** Dar aceasta nu săvârșise nici o infracțiune la legile Statului, nici un act anticonstituțional care se extralimita în atribuțiile sale.

Anii 1932 și parte din 1933 sunt anii fecunzi. Prigoana național-țărănistă trecuse. Justiția română anulase efectele ei. Frățiile de cruce se înmulțeau. A apărut atunci și o revistă a lor, care se numea "Informatorul" scrisă de frații de cruce și tipărită cu efortul lor material.

5. Persecuțiile din 1933. Duca.

Dar sfârșitul anului 1933 deslănțuise noi furtuni. Este adus la guvernul țării, pentru pregătirea noilor alegeri fixate pentru ziua de 20 Decembrie, partidul liberal, cu I. Gh. Duca la președinție. Acesta se aruncă cu o furie oarbă asupra Mișcării Legionare, pentru a o distruge definitiv. Acest om era împins la săvârșirea nenumăratelor acte ilegale ce le-a comis contra legionarilor, de forțe puternice internaționale, ostile mișcării naționale românești. Aceste forțe constituiau "**voința internațională**", cum o numea fostul ministru Tătărescu. Cu acest argument voiau politicienii români, acești prigonitori haini ai propriului lor tineret, să justifice cruda represiune liberală, ca și cum forțele internaționale, de orice culoare, ar fi avut dreptul să se amestece și să decidă mersul politicii românești și mai ales, dreptul de a dispune prin interpuși nedemni, de libertatea și de voința Românilor. Dar nu trebuie să se uite că pe atunci se începea flirteul Europei cu URSS-ul.

În acest an, 1933, încep asasinările politice în România. Este ucis de poliție fără nici un motiv justificabil și fără nici o consecință punitivă pentru făptaș, primul legionar, Virgil Teodorescu, absolvent al Frăției de Cruce din Galați. A fost asasinat în timp ce lipea afișe electorale pentru partidul său, care se prezenta legal la alegeri. Iată-i deci pe frații de cruce ocupând capul lungii liste necrologice legionare.

Prigoana lui Duca s-a dezlănțuit cu o furie grozavă peste lumea școlilor. Tinerii români sunt loviți greu și fără de milă. Ei sunt eliminați din școli, sunt arestați fără discernământ și sunt schingiuiți în mod barbar prin beciurile polițiilor. Sute de școlari trec prin aceste mori ale urii liberalilor, cu grave consecințe pentru sănătatea lor.

În astfel de circumstanțe grele, organizația se resimte. Toți șefii ei, în frunte cu Ionel Moța, au fost aruncați în închisori și în lagăre de concentrare. Se pierde parțial legăturile unităților de provincie cu Centrul din București, de unde nu mai pot sosi vești, dispoziții sau îmbărbătări. Unele unități se clatină și pierd parte din efectivele lor.

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

Totuși, majoritatea tinerilor români rezistă presiunilor guvernului. Ei rămân neclintiti pe poziția lor și încrezători în dreapta traiectorie legionară. Sunt siguri că mișcarea va învinge toate aceste nedreptăți și fapte arbitrare, că se va rupe "zidul de ură și de mișelie" ce se țesea în jurul ei și că va străluci apoi, cu toată splendoarea, pe cerul românesc.

Și furtuna trece într-adevăr și de data aceasta. În procesul ce s'a intentat Mișcării Legionare la Tribunalul Militar, pentru cazul împușcării lui Duca, aceasta este achitată cu unanimitatea judecătorilor. Toate acuzațiile ce porniseră din cercurile guvernamentale s-au dovedit false. Rușinos de false. O mare rușine pentru politica statală românească, condusă de acei oameni. Toate măsurile represive, toate excesele crude și sângeroase pe care le-a întreprins guvernul român și în care au fost aruncați, fără milă, frații de cruce, s-au dovedit complet arbitrare, nefundate și lipsite de logică politică. O mare nedreptate s-a săvârșit atunci contra tineretului țării noastre, nedreptate care nu se va putea cicatriza cu ușurință.

Așadar, frații de cruce din școlile secundare românești au trecut și de data aceasta cu demnitate și curaj examenul suferinței la care au fost supuși de așa zișii părinți ai Patriei. Însă scârba și disprețul lor față de un sistem politic arbitrar și crud care se intitula cu cinism, de "libertate și democrație", a fost total și profund. Divorțul tineretului român de acest politicianism amoral și nedemn va fi ireversibil. O prăpastie adâncă s-a deschis atunci între vechii politicieni și noua generație a țării, care cu trudă, cu sacrificii și eroism, încerca să creeze o viață nouă românească, cu un model de politică demnă și plină de originalitate.

6. Schimbarea șefiei F.D.C. Gh. Istrate.

Întotdeauna după prigoanele pe care le-a îndurat și depășit Mișcarea Legionară - n-au fost nici puține și nici ușoare - când rezistența și eroismul unor oameni căpătau niște străluciri aproape

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

mitice, care luminau chiar și spațiile dureroase ale morții, au urmat perioade de relaxare, de entuziasm contagios în mulțimi și de activitate legionară neobosită și fructiferă. Așa s-a întâmplat și după persecuția liberală din 1933. În anul 1934, Frăția de Cruce iese din clandestinitatea în care fusese aruncată de urgia guvernamentală, și-și reia activitatea normală cu un elan înprospătat de amintirea suferințelor pe care le îndurase și învinsese, decisă să-și deschidă drumul său propriu, în ciuda greutăților ce i se semănau mereu în cale.

La 10 Noembrie 1934 se schimbă șefia Frăției de Cruce. Ionel Moța predă comanda lui Gheorghe Istrate, student la Academia Comercială din București. Bun organizator, educator inteligent și cunoscător profund al sufletului tineresc, Istrate se pune cu temeinicie pe treabă. Rezultatele se văd repede. Mersul frăției este total pozitiv. O activitate febrilă cuprinde toate unitățile existente la acea dată. Anii 1934 și 1935 au fost extrem de fructiferi pentru F.D.C. Se întăresc unitățile și se creează altele noi. A luat naștere atunci un fenomen colectiv de adeziune la percepțiile legionare, în sânul tineretului român. Acei ce rămăseseră încă afară, din diferite motive personale, se văd acuma atrași spre ele și sunt cuprinși de elanul general. Nu era vorba însă - așa cum s-ar putea presupune - de o atracție gregară, fără rădăcini sentimentale. Era chemarea sinceră și dezinteresată a unor suflete cari se adânceu în noul fenomen național, îl cutreierau cu bucurie și voiau să-l împărtășească și altora. Era avântarea conștientă și neșovăitoare a unei generații întregi pe apele întinse ale sufletului românesc adevărat, convinsă că se angajase într-o operă de redeschidere națională care trebuia dusă la bun sfârșit.

Tot în anul 1935 scoate Gheorghe Istrate "Îndreptarul Frăției de Cruce" (pe care o revede și completează apoi în 1937). Este o lucrare importantă care devenise necesară, dată fiind creșterea masivă a organizațiilor de tineri români. Corneliu Codreanu schițase la început, așa cum s-a văzut, niște norme de organizare, niște linii doctrinare și niște metode de educație. Acuma, acestea trebuiau amplificate și sistematizate. Frăția de Cruce devenise deja în decursul ultimilor ani, un corp legionar de elită, în care militau câteva mii de

tineri. "Îndreptarul" lui Istrate completează gândurile Căpitanului, păstrând neștirbit fondul acestora. Istrate explică ce este Frăția de Cruce, ce însemnătate are în lumea tineretului român, ce urmărește și ce așteaptă ea de la acesta. Dar mai ales, dezvoltă un program de organizare, de activitate și de strategie politică.

El dă îndrumări clare pentru educarea tineretului român în spirit creștin și național. Atacă frontal curentele raționaliste moderne care încearcă să explice conduita omului numai prin necesitățile lui elementare și prin interesele lui egoiste. Istrate spune că aceste explicații nu sunt suficiente, căci în adâncurile intime ale sufletului omenesc sălășluiesc alte realități ce se situează pe deasupra trebuințelor organice. Acestea sunt, dorința de absolut, pe plan de trăire individuală și mistica patriei, pe plan de afirmare socială. Amândouă aceste realități umbresc și subordonează necesitățile strict organice. Ele constituie realitățile esențiale ale persoanei umane, în timp ce celelalte sunt secundare și complementare. Trebuie să ne desprindem, spune el, de "raționalismul" pur, care a acaparat era noastră. Ceeace înainte era numai un instrument pus în slujba vieții, pentru îmbunătățirea ei, a derivat, după revoluția Franceză, (care a deificat chiar rațiunea) în ceva aproape absolut, într-o esență ultimă a omului. Din ființă spirituală - care este adevărata lui esență - acesta a devenit un simplu "animal rațional". Și aici s-a înfundat omul, căci rațiunea singură este pur și simplu impotență omenească. Fără îndoială că ea poate cântări erorile și insuficiențele noastre. Ea poate indica chiar și posibilități de acțiune, dar numai în regim speculativ. Rațiunea, numai prin ea însăși, cum ni se oferă în zilele noastre, nu poate construi valori autentice. Acestea pătrund în persoana omenească pe alte fire pe care rațiunea nu le poate contabiliza. Și atunci, în îngâmfarea ei nemăsurată, le neagă pur și simplu. Aceasta e în realitate drama vremurilor moderne care împiedică realizarea unor planuri sociale binefăcătoare pentru umanitate. Sigur că putem analiza totul și putem critica totul. Sigur că putem diseca orice proiect social descoperindu-i lipsurile. Dar este imposibil omului, sprijinindu-se numai pe rațiunea lui, să construiască altul mai bun. De aceea epoca noastră se împotmolește tot mai mult în propria ei neputință.

Pentru asta, spune Istrate, Frăția de Cruce se străduiește să scoată la suprafața omului valorile spiritului său și să lucreze cu ele spre binele societății. Pentru asta vrea să creeze, printr-o educație sănătoasă, pe acel individ, care să nu se limiteze numai la critica timpului și a societății lui, ci, înarmat cu forțele sufletului, cu o voință puternică și cu o credință neșovăitoare în ceva, să acționeze cu hotărâre, să galvanizeze energiile mulțimilor naționale și să le angajeze în niște proiecte sociale adevărate. Omul va deveni, dacă urmează acest drum, un restaurator al vieții colective sănătoase, binefăcătoare pentru națiunea lui.

Între anii 1935 și 1936, se înființează 205 noi unități de "mănunchiu" - o frază premergătoare a frăției de cruce - și 36 frății de cruce propriu zise, cu un efectiv de peste 3.000 de membri.

În vara anului 1936, o sumedenie de frați de cruce din toată țara iau parte la tabăra de la Carmen Sylva. Acolo au avut ocazia să-l cunoască pe Corneliu Codreanu, să trăiască câteva zile alături de el, să-l asculte și să primească hrana învățăturilor lui. A fost o întâlnire binefăcătoare, ca toate întâlnirile legionarilor cu Căpitanul lor. Sufletul poetic al acestui om, care se deschidea ca o floare în fața lor și îi îmbăta cu o aromă pură, a aprins în propriile lor suflete un foc sacru care nu s-a mai stins niciodată în ei. Puținii supraviețuitori ai dezastrelor ce vor urma pentru Mișcarea Legionară, îl vor purta cu sfințenie până astăzi, adică după o jumătate de secol de la acea întâlnire minunată.

Între 25 și 30 Noiembrie 1936, a avut loc la Casa Verde din București, prima școală de cadre, la care au fost convocați de Gheorghe Istrate toți șefii de "Grupuri F.D.C." din țară. (Un "Grup F.D.C." era constituit din toate frățiile de cruce dintr-un județ). Au luat parte la acea ședință 67 tineri. Ținând seama că un șef de grup avea, practic, jurisdicțiune asupra unui județ întreg și că în România erau 71 de județe, se observă că organizația legionară a elevilor de la școlile secundare se întinsese practic peste țara întreagă.

La 13 Ianuarie 1937, cade pe frontul spaniol, la Majadahonda, lângă Madrid, în luptă contra comunismului, Ionel Moța, primul șef al Frățiilor de Cruce. Pierderea este extrem de grea pentru toată

Mișcarea Legionară, căci Moța făcea parte din întemeietorii ei și venea numaidecât după Căpitan pe scara ierarhiei legionare. Dar frații de cruce, care au crescut și s-au format sub privirile pline de dragoste și de grijă ale lui, au fost cei mai loviți de această tragică pierdere. Durerea lor nu are limite. Dar tot imensă le este și dorința de a-l limita în totul. Viața și jertfa fostului lor șef a devenit acum îndreptar pentru propria lor viață. Din moartea lui, pe care-a întâmpinat-o cu seninătatea și dăruirea cruciatului creștin, se desprindea o învățătură și o poruncă pentru ei toți: omul nu poate exista în plenitudinea lui dacă sufletul nu îi este inundat de ceva mare, de o idee înaltă pentru care ar putea să își dea chiar și viața. "Măsura învierii noastre interioare, măsura creștinătății noastre vii, eu o văd mai ales în măsura jertfei pentru binele altora; a unei jertfe personale, liber, cu dragoste și cu elan consimțite". Așa a spus-o Moța și așa a făcut-o el. Așa o vor face și frații de cruce de-acuma înainte. În curând ei vor da dovadă plină de această hotărâre.

În vara aceluiași an, 1937, un grup de 350 frați de cruce, sub comanda directă a lui Istrate, au făcut un marș de 15 zile prin tot sudul Dobrogei. Ei și-au purtat tinerețea lor viguroasă și cântecele lor vesele și entuziaste prin satele și orașele acestei provincii de frontieră care puțin mai târziu va fi cedată revizionismului bulgar. Era ca o injecție de speranță și curaj pentru o foarte apropiată epocă de durere și de dezastru românesc.

Dar anul 1937 a fost și un an de alegeri noi pentru determinarea viitorului guvern al țării. Frații de cruce, în măsura posibilităților lor și înfruntând greutățile și primejdiile care-i pândeau la tot pasul, (căci aceste alegeri, ca toate alegerile "democratice" din România, stăteau sub semnul arbitrarității și al atacurilor guvernamentale - era proaspătă încă amintirea camaradului lor, Virgil Teodorescu, ucis în 1933 pe când lupta afișe electorale pentru Mișcarea Legionară), au luat parte la propaganda electorală. Rezultatul alegerilor a fost o frumoasă victorie pentru Mișcare. Se întrezărește deja etapa unei apropiate guvernări legionare, pe care-o dorea țara întreagă, care, democratic, s-a pronunțat în favoarea ei.

7. Se dezlănțuie teroarea statală

Dar aici, în acest moment, s-a stins brusc "democrația" democraților români și toate "libertățile" ei. Anul 1938 taie aripile mărețului avânt românesc. Au fost dizolvate toate partidele - lovitură era îndreptată exclusiv contra Mișcării Legionare - și s-a dezlănțuit numaidecât sălbatica prigoană a Regelui Carol II. Înconjurat de un grup de foști democrați, care acum deveniseră deodată totalitariști convinși, acest călău se asvârle cu toată forța contra legionarilor. Începuse tensiunea europeană și marile puteri își netezeau, cu orîșice mijloace, ariile lor de influență.

Pentru frații de cruce asupra cărora persecuția cade cu toată greutatea ei, înseamnă iarăși o grea și dureroasă încercare. Pentru tinerii români însemna iarăși eliminări din școli, la cea mai mică bănuială de activitate legionară, însemna iarăși percheziții, cu încălcarea ilegală a locuințelor lor la orîșice oră din zi și din noapte, pentru a înfricoșa părinții, însemna iarăși bătaii și schingiuiuri prin beciurile polițiilor și ale jandarmeriilor. Dar mai însemna și alte dureroase jertfe de viață, pe care acești tineri cu sufletele inundate de o mare lumină, le vor suporta și le vor oferi cu dărnicie de martiri pe altarul patriei lor.

Gheorghe Istrate s-a văzut aruncat într-unul din lagărele de concentrare și exterminare care au fost deschise în țară și împreună cu el au fost închiși majoritatea șefilor de grupuri F.D.C.. Unitățile lor rămân astfel orfane de comandă, atât locală, cât și centrală. Dar numaidecât - există deja experiența prigoanelor trecute - dintre membrii rămași liberi se formează comandamente de prigoană cari intră în clandestinitate. Se refac legăturile cu toate provinciile și se continuă o activitate subterană. Este coborârea tuturora în catacombele rezistenței contra imposturii politice și a teroarei care se dezlănțuise peste România. La orașe întâlnirile se reduc, contactele se fac de la om la om și dispozițiile se transmit numai pe cale orală. Doar prin munți și păduri se adună frații de cruce în grupuri mai mari. Acolo își țin ședințele lor solemne, acolo pot cânta și discuta în libertate. Ca în

vremurile strămoșești ale altor persecuții străine, sufletul românesc autentic apucă potecile munților noștri. Acolo, în mijlocul codrului "frate cu românul", se regăsesc împreună frații de cruce. Ei își schimbă informații și stabilesc în comun punctele esențiale ale activității lor pentru viitor. Acolo, la umbra întunecoasă a pădurilor seculare, unde ochii polițiștilor nu-i pot vedea, acești tineri își fac examenul de conștiință și își cântăresc valorile etice și morale pe care le-a trezit în ei Corneliu Codreanu. De aceste valori pe care ei și le-au putut dezvolta la nivele înalte, și numai de ele, va depinde în viitor, atât demnitatea lor de oameni, cât și a poporului căruia aparțineau.

Sfârșitul anului 1938 aduce și groaznică veste a uciderii lui Codreanu. Acei criminali ordinari, indivizi fără suflete și conștiințe, acele lepădături morale create de un sistem politic ce nu mai avea nimic comun cu poporul nostru, acei oameni funești ai lui Carol II și ai partidelor "democrate", au mers de data aceasta până la consumarea ultimei și celei mai mari ticăloșii. Au mers până la "soluția lor finală", la acea monstruoasă istorică care se numește "uciderea din pădurea Tâncăbești".

Căpitanul, omul acela frumos ca un arhanghel, cu ochi albaștri și limpezi ca cerul nemărginit, ochi plini de dragoste și de bunătate față de toți, dar și de severitate față de cei mișei, camaradul acela nobil și drept care le-a modelat sufletele pe niște calapoade de iubire și eroism și i-a îndrumat pe căi de lumină spre sufletul poporului lor, zăcea acum aruncat în țărână, răpus mișelește în miez de noapte, la marginea unei păduri întunecate din apropierea Bucureștilor. Inima lui mare cât o boltă de catedrală în care se executa un înălțător imn de speranță românească, a fost oprită brusc din mersul destinului ei. Furiile nopții pornite din alcovuri regale spurcate au suprimat o viață pusă total în slujba patriei sale.

A fost acela un moment cutremurător pentru țara întreagă. Parcă totul se opri deodată în loc, împietrișe, înghețase într-un spasm de durere. O liniște înfricoșătoare și densă a coborât peste toată națiunea română. Ce va fi de acum înainte, se întreba cu toții? Aplecându-se spre intimitatea lor și cercetându-și sufletele îndurerate și răzvrătite,

tinerii frați de cruce au ajuns la convingerea că trebuia de acum să își încheie socotelile proprii și să intre, alături de toți românii demni, pe drumul răfuieiilor definitive. O dorință aprigă de a pedepsi exemplar pe vinovații principali ai crimei de la Tâncăbești creștea furtunos în ei toți. Ei înțelegeau că pedeapsa criminalilor depășea sfera răzbunărilor propriu zise, depășea chiar și justiția pământească și se adâncea în alte domenii de morală mai înalte. Ea trebuia realizată ca o restabilire a echilibrului moral al nației, ca o etică pură și necesară, rezultat al unor maturități sufletești. Căci dacă această oribilă crimă ar rămâne nepedepsită, dacă s-ar șterge cu buretele uitării și s-ar îngheși în cutia istoriei ca un simplu eveniment politic, întregul neam românesc ar rămâne marcat cu stigmatul unui nou Cain. El n-ar mai putea realiza nimic trainic în viața lui istorică. Pentru că nici o mișelie rămasă nepedepsită nu fructifică viața popoarelor, ci dimpotrivă, le gâtuie viitorul și le amănetează libertatea de acțiune politică.

S-au format în acest scop și de o formă spontană, numeroase echipe decise de a pedepsi, cu orișice riscuri, și pe singurele căi ce le rămăneau deschise, crima comisă de regim. În aceste echipe se aflau și numeroși frați de cruce. Riscurile nu se mai preocupă. Mulți, foarte mulți vor cădea în ghearele polițiilor, iar unii dintre ei își vor sfârși viețile în beciurile acestora. Dar alții le luau locul numai de câț. Autoritățile erau derutate și înfricoșate. Se simțeau incapabile de a apăra pe marele criminal, președintele de guvern, Armand Călinescu, gâdele regimului carlist. Când poliția era sigură că distrusese undeva un focar, apăreau imediat altele în alte puncte diferite. Și cu cât creștea mai mult furia guvernului, cu cât loviturile sângeroase contra mișcării se dădeau orbește în dreapta și în stânga, fără discernământ, cu atâta se îndârjea și mai mult decizia tineretului român și creștea numărul celor ce pășeau în frontul răfuieiilor. Lupta care s-a dat în acele vremuri între regimul politic condus de însuși regele țării și tineretul român, pătruns de ideea răscumpărării unor grave păcate politice care imobilizau națiunea, a fost epică, titanică și presărată cu nenumărate momente de eroism suprem. Armand Călinescu, servitorul orb al poruncilor regelui și a camarilei ce se țesuse în jurul lui, era în realitate

un cadavru ambulant. El nu se mai găsea în siguranță în nici un colț al țării. Nici un terorism statal nu-l mai putea salva. Erau atât de mulți aceia care urmăreau pedepsirea nelegiuirilor lui, încât aceasta era numai o chestiune de timp și de circumstanțe. Și aceste circumstanțe se dau în ziua de 22 Septembrie 1939. O echipă de legionari condusă de Miti Dumitrescu (intrat în rândurile Mișcării Legionare în timpul prigoanei, deci un necunoscut pentru poliție) îl răpune pe acest călău, pe străzile Bucureștiului. Numai cu două săptămâni mai înainte, Călinescu declarase cu emfază unui ziarist francez că Mișcarea Legionară nu mai era o problemă pentru că el o anihilase.

Acestui act i-a urmat, după cum se știe, noaptea de groază a lui Carol II, când sute și sute de oameni sunt împușcați sumar în toată țara. Frații de cruce au fost prezenți în această monstruoasă baie de sânge. În fruntea lor cade șeful frăției, Gheorghe Istrate (prizonier încă din primăvara anului 1938 în lagărul de concentrare de la Miercurea Ciuc). Cu el au pierit majoritatea șefilor de grupuri F.D.C. Și tot în acea noapte de groază zeci și zeci de tineri liceeni, frați de cruce, au fost smulși din casele lor și omorâți pe străzile orașelor țării sau la liziera pădurilor. Ca în vremurile lui Irod s-au auzit în noaptea aceea înghețată de teroare, împușcături omorâtoare și țipetele mamelor înnebunite de durere. Sinistra moară a criminalilor Statului frângea trupuri de adolescenți, stingea lumina ochilor și îngropa sub pământ destine românești roditoare.

Aceste evenimente tragice au avut înrăurire asupra activității Frăției de Cruce. Comandamentul de prigoană a fost refăcut de câteva ori, după fiecare anihilare a lui de către poliție. La urmă, a luat comanda unul dintre puținii colaboratori ai lui Gheorghe Istrate, care mai rămăsese în viață: Dumitru Tărăoiu. El a reușit să refacă legăturile între grupurile F.D.C. din țară, vizitează pe ascuns județele, îmbărbătează frățiile și numește în fruntea lor șefi noi care să înlocuiască pe cei dispăruți. A convocat ședințe generale prin văgăunile munților, a dat directive și a pus la punct reorganizarea unităților decimate. Datorită eforturilor lui Frăția de Cruce și-a putut reînnoia activitatea ei. Mereu clandestină, mereu încolțită de fiarele regimului,

ea mergea înainte cu un înalt moral de victorie, care nu putuse fi înăbușit de cruzimile și omorurile la care a fost supusă.

8. Dreptatea iese la lumină. Biruința legionară.

Anul 1940 aduce destinderea politică din primăvară și apoi prăbușirea definitivă a regimului carlist. Acest important eveniment se petrece în luna Septembrie. Între timp, războiul devasta Europa.

Așadar, toate prigoanele, toate cruzimile și toate vărsările de sânge s-au dovedit neputincioase pentru a frâna avântul românesc al acelei generații de români și a perpetua un sistem politic urât de țara întreagă și care de mult timp ajunsese în divorț cu ea. Cu toate sălbăticiile lui, acest regim nefast nu a putut stăvili entuziasmul tineretului țării noastre, care, ca un șuvoi de apă izvorât din crestele munților, își deschidea vertiginos drumul spre vale, luptând și înlăturând toate obstacolele ce întâlnea în calea lui. Născut din cele mai pure regiuni ale spiritului românesc el pornise vijelios pentru a-și îndeplini destinul său istoric. Nimic nu-l mai putea stăvili.

În echipele care la 3 Septembrie 1940, sub comanda lui Horia Sima, noul șef al Mișcării Legionare, au învins și dărâmat regimul carlist, într-o acțiune de forță, au luat parte numeroși frați de cruce. Era aportul lor la lupta de eliberare politică a poporului.

Astfel, după lungi prigoane în care guvernele democratice din România, (toate, fără excepție) au consumat până la fund la cupa mișeliilor, de la minciuni și calomnii fără număr, imposibil de calificat și până la crime oribile ce-au rănit adânc conștiința națiunii, tineretul român, cu pierderi dureroase și de neînlocuit, totuși a învins. Dreptatea lui ieșea acum la lumină, în acea lună de Septembrie 1940 și coincidea total cu realitățile și cu cerințele românești de atunci.

În timpul scurtei guvernări a mișcării legionare, Frăția de Cruce, după ce și-a cicatrizat rănilor și a îngropat, după datina creștină, camarazii asasinați, a intrat într-o fază nouă de reorganizare. Tot tineretul dădea buzna spre ea. Toți au fost cuprinși atunci de fiorul duhului legionar. Atât de numeroase erau cererile de înscriere în

F.D.C., încât însuși Comandamentul Central s-a văzut obligat să ia măsuri de stăvilire a încadrărilor masive și necontrolate bine. Căci, dacă în timpul prigoanelor trecute selecțiunea se făcea de la sine, căci nu băteau la poarta Legiunii decât oamenii atrași sincer de lupta națională a acesteia, acum, în plină biruință, fără riscuri și primejdii de întâmpinat, toată lumea voia să se urce în carul învingătorilor. De aceea se impunea o vigilență serioasă. Și totuși, era evident, nu putea fi stăvilit în totalitatea lui curentul de ultimă oră. Cum s-ar fi putut împiedica dorința, chiar și a celor șovăitori până atunci, de a lua parte și ei la noul program de viață românească? Cum s-ar fi putut nega unor tineri români dreptul de a aduce și ei ceva din substanța lor intimă, în acest vast proces național? Așa că, în ciuda măsurilor restrictive luate de Centru, numărul fraților de cruce și a noilor unități în care se încadrau s-au înmulțit considerabil în toamna și iarna anului 1940.

În luna Octombrie s-a schimbat comanda frăției de cruce. Ilie Smultea, student și absolvent al frăției din Banat, îl înlocuiește pe Tărăoiu. Cu ocazia acestei preluări de comandă a avut loc o ședință de cadre la Predeal unde s-a făcut apelul și s-a dat onorul fraților de cruce dispăruți în prigoanele precedente. Numărul lor este foarte mare. Dar nu se terminase încă.

9. Noi prigoane. Antonescu.

Începutul anului 1941 a adus ruptura dintre Mișcarea Legionară și Generalul Ion Antonescu. Mișcarea a fost eliminată de la conducerea Statului cu ajutorul forței armate române și, mai ales, germane. S-a dezlănțuit atunci o altă prigoană, cu alte valuri de arestări, cu alte suferințe. În noul dans macabru al cruzimilor polițienești și al violențelor de tot soiul, au fost prinse din nou frățiile de cruce, considerate, și pe bună dreptate, pepinierele Mișcării Legionare. Procesele, condamnările, eliminările din școli, erau iarăși fapte la ordinea zilei. Părinții îngroziiți, cu amintirea vie a recentelor represii carliste, fac presiuni și ei asupra copiilor lor. Încolțiți din toate părțile, tinerii legionari nu-și mai găseau liniștea nici măcar în casele părintești. Forțe enorme pornite din toate părțile - părinți, școală, guvern - se

concentrau asupra lor pentru a-i strivi. Unii frați de cruce mai slabi, (în special dintre noii intrați în 1940, cari nu aveau experiența prigoanelor) dezertează. Ei au cedat presiunilor și se retrag înapoi. Dar ceilalți, cei mulți, cei pătrunși de dreptatea ce-o purtau în ei, au rămas neclintii în credințele lor. În fața exemplului de sfidare a primejdiilor, de apărare a principiilor lor, și de curaj, de care dădeau dovadă zi de zi prietenii și camarazii lor arestați și maltratați, cei liberi deveneau mai îndrăzneți, mai decisi ca să reziste și ei cu orice preț, tuturor presiunilor. Frații de cruce și-au păstrat neștirbit conținutul lor moral și nimeni nu a putut să pătrundă în fortăreața convingerilor lor. Ei dau astfel dovadă că nu fuseseră uniți în avântul lor legionar de un entuziasm trecător și nici de motive circumstanțiale politice. În ei ardea o credință vie, o certitudine istorică, din care extrăgeau toată acea forță morală ce-i ajuta să reziste.

Frații de cruce ce rămăseseră liberi au refăcut, așa cum știau ei, unitățile decimate de abandonări și mai ales de ravagiile pe care le făcea poliția în rândurile lor. Ei își dau osteneala ca să facă noi adepți, arătându-le nedreptatea ce se săvârșea cu Mișcarea Legionară. Ei își multiplică activitatea pe diferite fronturi: propagandistic (pentru lămurirea opiniei publice românești în fața ofensivei de minciuni și calomnii pe care-o dezlănțuise guvernul Generalului Antonescu contra Mișcării), economic (pentru ajutorarea celor din închisori sau a familiilor acestora, rămase în condiții economice grele) și organizator. Și se mai deschide în fața lor o nouă și grea obligație: sunt solicitați în multe regiuni din țară ca să ia în mâinile lor și să le conducă chiar, organizațiile legionare propriu zise - țărănești, muncitorești, de răsleți - decimate și acestea de viforul prigoanei antonesciene, sau de războiul contra Rusiei care mobilizase multe din efectivele legionare ce mai rămăseseră încă libere. Datorită acestor circumstanțe prin care trecea țara și Mișcarea Legionară, tineretul F.D.C. a fost nevoit să facă față unor răspunderi superioare vârstei, cunoștințelor și pregătirii lor. Dar nu s-au înfricoșat, nu s-au dat în lături de la noile greutăți și primejdii și au îndeplinit conștiincios și curajos și această misiune. Cu toată tinerețea lor, ei au căpătat suficientă maturitate pentru a ajuta

locomotivei legionare să meargă înainte. Dar, fără îndoială, că se multiplicau și riscurile lor. Mulți tineri au căzut rând pe rând în ghearele necrutătoare ale polițiilor acuzați de activitate politică interzisă, mărind și mai mult populația închisorilor care gemeau deja de numărul mare al deținuților. Dar nu avea importanță. Alte elemente proaspete, necunoscute mașinii represive, se ridicau la suprafață, luau comanda și activitatea legionară continua fără încetare.

Erau atât de mulți frați de cruce, tineri între 16 și 20 de ani, înmormântați în acele timpuri, încât închisoarea de la Pitești, unde fuseseră concentrați pentru a se încerca cu ei o "reeducare", (iată un precedent antonescian al "reeducărilor" piteștene comuniste de mai târziu) a devenit repede neîncăpătoare, ceea ce a obligat autoritățile ca să amenajeze în cursul anului 1942 o nouă temniță specială pentru ei, la Alba Iulia. Amândouă aceste închisori erau arhipline cu adolescenți din toată țara. Și dacă nu s-au mai creat și altele, a fost pentru că s-a pus repede în funcțiune o nouă formulă de distrugere, aceea a "batalioanelor de la Sărata", adică a trimiterii pe front sub formula mincinoasă, "pentru reabilitare". Tinerii legionari erau trimiși la Sărata, o localitate din sudul Basarabiei, în unitățile militare speciale, formate din condamnați de toate soiurile, de la borfași la dezertori. După o instrucție rapidă și rudimentară, frații de cruce erau îndreptați spre câmpurile de bătălie rusești și utilizați în acțiuni speciale și periculoase, în care nu se valora viața omului. Ei și-au făcut datoria și acolo, căci se aflau pe frontul anticomunist al Căpitanului lor, cu toate că erau conștienți că guvernul român îi întrebuința numai ca o carne ieftină de tun. În realitate s-a urmărit exterminarea lor sub o monstruoasă formulă "patriotică". Și în adevăr, puțini frați de cruce s-au putut întoarce din acea adevărată măcelărie umană, cu ajutorul căreia se urmărea rezolvarea definitivă a fenomenului legionar român. Se afla tot pe linia "soluției finale" carlistă, dar mai cinică și mai murdară decât aceasta pentru că se încerca învăluirea ei cu tricolorul românesc.

10. Urgia roșie

S-a năpustit apoi peste țară dezastrul de la 23 August 1944. "Patrioții", aceia care condamnaseră pe Corneliu Codreanu pentru că ar fi vrut să închine țara unei puteri streine (acuzatie ce n-a putut fi dovedită în faimosul proces din 1938, pentru că era pur și simplu o minciună), deschid acum ei înșiși porțile României armatelor rusești. Astfel, se așterne calvarul roșu peste țara întreagă.

Din prigoana antonesciană frații de cruce au sărit direct în abatoarele comuniste. Marii "democrați istorici" ai României, acei iluminați și entuziaști ai "drepturilor omului", între care, desigur, stă la loc de frunte și dreptul de libertate, și care au avut la început, în prima fază a "eliberării" țării noastre, influență suficient de mare în politica internă a acesteia, până ce au fost nimiciti la rândul lor de tăvălugul comunist, nu au avut acea sclipire umană, ca să nu mai vorbim de viziune politică și națională, pentru a goli închisorile lui Antonescu de tot tineretul adunat acolo și a-l salva, în felul acesta, de nimicirea sigură ce-l aștepta din partea bolșevicilor. Orice ar fi făcut el, oricâte greșeli ar fi comis pe scurta traiectorie a vieții lor, frații de cruce erau totuși români, erau vlăstarele tinere ale neamului românesc, viitorul lui și trebuiau deci, apărate și salvate de poftele flămânde ale dușmanilor ce ne invadau. Nu au avut acele resorturi interioare de omenie acești politicieni români! Ei au predat tineretul român legat de mâini și de picioare, Rușilor, sperând că așa vor potoli fiara care nu se va mai lega și de ei. Câtă lașitate și câtă ipocrizie! Și mai ales câtă prostie! Acțiunea acestor oameni este chiar mai odioasă și condamnată decât prigoanele carliste sau antonesciene, cu toate pierderile grele ce-au însemnat ele pentru tineretul român. În definitiv acelea erau o răfuială românească. Era politică internă. Erau bestiale, e adevărat, dar se dădeau între români, se petreceau în bucătăria lor. De data aceasta însă Românii ofereau răfuiala cu tineretul propriei lor țări, streinilor. Și ce streini! Dușmanilor de totdeauna ai integrității Patriei noastre, care acum ne invadaseră, ne sărăceau, ne schimbau

obiceiurile, ne satanizau și periclitați însăși existența noastră națională. În mâna acestor streini s-a trecut răfuiala "democraților" cu tineretul legionar pe care n-au putut niciodată să-l înțeleagă. "Iată, parcă spuneau, aici îi aveți pe dușmanii voștri. Luați-i și uciideți-i. Așa ne veți scăpa odată de ei...". Mai mult decât o crimă, este o rușine încrustată pe frontispiciul "democrației".

Ce a urmat apoi, se știe cu prisosință. Temnițele în continuare, cu alte lagăre de exterminare, cu alte "reeducări" prin care au fost obligați să treacă frații de cruce și unde au fost supuși unor probe și chinuri de neînchipuit. S-au întrebuințat cu acești tineri români niște torturi morale și fizice născocite de minți bolnave și aplicate cu pasiune patologică. Și toate acestea numai pentru a-i obliga să-și lepede credința, să se golească demnitatea lor de oameni, să-și murdărească cele mai curate sentimente față de familiile, de semenii și de societatea lor. Închisorile comuniste au constituit mormântul fără flori și candelă al mărețului vis național românesc. Iar după lungi ani de chinuri și suferințe s-a așternut peste toți tăcerea. O tăcere de cimitir din care nu se mai aud decât suspinele populației terorizate.

Puținii frați de cruce care au putut supraviețui temnițelor și metodelor de exterminare roșii, au ieșit de acolo gârboviți, îmbătrâniți de timpuriu, cu trupurile schiloade și, unii, chiar cu sufletele dărâmate. Din mărețul lor zbor tineresc, din avântul național al acelor suflete pure și transparente, gata de orice renunțare în favoarea poporului lor, nu a mai rămas pentru ei decât amintirea unor cruzimi fără precedente prin care au fost târați în scurta lor viață și coșmarul unor suferințe supraomenești. Bestia umană necontrolată, cu urile ei nejustificate și nemărginite, a fost mai puternică - poate numai aparent mai puternică - decât entuziasmul, dragostea și dezinteresul cu care acești tineri s-au oferit Patriei lor.

Și totuși, pe undeva în ei, printr-un colț nealterat al sufletului lor, prin acele unghere intime în care nu poate pătrunde acțiunea insidioasă pomită din afară și unde se salvează, în ultimă instanță, personalitatea și demnitatea omului, a mai rămas o speranță duioasă, o convingere profundă, că, suferințele și sacrificiile pe care le-au făcut în viață nu

au fost zadarnice. Că ele nu sunt niciodată zadarnice, așa cum le spunea Corneliu Codreanu și Moța, ci că ele sunt cuprinse într-o lege eternă de viață pe care mintea noastră nu o poate cuprinde, dar care vor da roade bune pentru țara lor, pentru acea frumoasă Românie pe care au visat-o liberă, pe care au iubit-o și căreia i s-au dat cu pasiune de iluminați.

11. Și-au făcut datoria până la urmă.

Dacă ne întoarcem ochii înapoi pe firul acestei scheme istorice a organizației Frăția de Cruce, observăm cum tineretul țării noastre din epoca cuprinsă între cele două mari războaie mondiale, simte, la o vârstă încă fragedă, chemarea națională pe care-o urmează cu entuziasm și credință. Intuiește, cu o seriozitate precoce, personalitatea colosală și profetică a lui Corneliu Codreanu și rostul pe care l-a avut acesta în istoria politică a țării noastre, într-un moment de mare primejdie pentru ea. Fără șovăire și înfruntând primejdiile pe care acțiunea lor le dezlănțuie, își însoțesc Căpitanul pe potecile cele mai abrupte și grele ale unei acțiuni curate și nobile. Frații de cruce sunt prezenți la toate evenimentele, bune sau rele, prin care trece Mișcarea Legionară.

Îi găsim lucrând cu elan în taberele legionare de muncă; îi găsim prezenți în acțiunile economice pe care le întreprinde Mișcarea pentru auto-finanțarea ei; îi găsim cutreierând orașele și satele României ducând vestea lor bună și plină de speranță, până în colțurile cele mai îndepărtate și uitate ale țării; îi aflăm făcându-și cu seriozitate educația intelectuală, profesională și civică, oferind țării lor valuri de oameni bine pregătiți și folositori pentru crearea de bogății românești; îi întâlnim prin toate închisorile și lagărele de concentrare, unde sunt aruncați de diferite guverne și sisteme politice ale țării lor; îi aflăm

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

bătuți și schingiuiți barbar de către organele represive ale Statului; îi găsim aruncați pe marginea șanțurilor sau pe caldarâmul orașelor, cu trupurile lor plâpânde ciuruite de gloanțe sau strangulate cu funii. Și le-a mai rămas tăria, care se poate explica numai prin posesiunea unui formidabil conținut spiritual, ca să reziste și tuturor cruzimilor comuniștilor. A fost ultimul lor discurs adresat neamului românesc. "Și cel din urmă".

Frăția de Cruce din România, constituită de acea generație eroică care s-a sacrificat pentru a făuri o națiune demnă, prosperă și încrezătoare în destinele ei, și-a făcut datoria până la urmă. Din credințele ei, din idealurile ei, se vor hrăni alte generații de români și exemplul pe care l-a lăsat ea va aprinde în ele aceleași energii, aceleași decizii eroice, aceeași flacără națională, care va limpezi viitorul țării. Drumul cu lumini al fraților de cruce va fi parcurs de alți tineri români care vor avea poate, norocul, să împlinescă marele gând românesc care i-a însuflețit pe ei.

ORGANIZAREA F.D.C.

S-a văzut în capitolul precedent că prima schemă pentru organizarea tineretului român legionar a fost trasată de Corneliu Codreanu încă din anul 1924. Organizația căreia i s-a dat numele de Arhanghelul Mihail, avea trei secții:

- centrele studențești
- flăcăii de la sate
- elevii școlilor secundare.

Această ultimă secție a elevilor din școlile secundare a primit numele de **Frăția de Cruce**, nume pe care Codreanu l-a împrumutat din istoria și din vechile tradiții românești. Numele însuși definea scopul și traiectoria acestei organizații. Ea trebuia să creeze o legătură trainică frățească, între tinerii români cari erau însuflețiti de aceleași gânduri și de aceleași dorințe nobile pentru țara lor și voiau ca împreună să le ducă la bun sfârșit. Între acești tineri se stabilea un pact de onoare care îi obliga la renunțări și sacrificii, le cerea credință și bărbăție, îi îndemna să fie cinstiți în gânduri și decizi în fapte. Dar mai ales, le cerea dragoste, ca o condiție inexorabilă pentru cimentarea acestor legături frățești.

Ionel Moța, primul șef al Frățiilor de Cruce, a acționat în cadrul acestei scheme pe care a dezvoltat-o și aplicat-o cu criterii largi. Dar cel care i-a dat conturul definitiv, acela care i-a trasat niște norme precise, dar păstrând mereu ideile originare ale Căpitanului, a fost Gheorghe Istrate, "bădița", cum îl numeau cu dragoste și cu respect, camarazii săi mai tineri. Bun organizator, cu idei clare și simț practic, Istrate a pus bazele unei puternice organizații tinerești și a ridicat

Frăția de Cruce la nivelul unui Corp Legionar care a avut o însemnătate covârșitoare în istoria Mișcării, atât prin efortul pe care l-a depus în toate actele ei importante, cât și prin oamenii pe care-i vărsa periodic în circuitul acesteia. Frăția de Cruce pompa neconținut oxigen în sângele Mișcării Legionare și îi înprospăta cadrele cu elemente bine pregătite și de valoare, atât intelectualicește cât și ca militantă politică.

Istrate a stabilit următoarea schemă de organizare pentru Frăția de Cruce, pe care-o împarte în mai multe secțiuni, după vârsta pregătirea militanților ei:

a. **Frățiorii de Cruce**, (unitatea în care militau școlarii până la vârsta de 14 ani).

b. **Mănunchiul de Prieteni**, (format din tinerii cari depășeau vârsta de 14 ani. Era pepiniera directă a frăției).

c. **Frăția de Cruce propriu zisă**, (constituită din absolvenții Mănunchiului de Prieteni, adică din acei tineri care asimilasera percepțiile legionare și erau decise să le trăiască și să le aplice).

d. **Grupul de Frății de Cruce**, (care avea o misiune administrativă centralizatoare și era format din toate frățiile de Cruce existente într-un județ).

e. **Comandamentul Frăților de Cruce**, (care era nucleul comandă pe întreaga țară a acestei organizații).

În realitate, o Frăție de Cruce dintr-o școală era compusă din secțiunile a, b și c. Ea lua ființă la fiecare centru școlar secundar, dar atingea numărul suficient de militanți și purta un nume pe care școlarii alegeau frații de Cruce în momentul întemeierii ei. Așa, spre exemplu, existau, Frăția de Cruce Dr. N.C. Paulescu, Frăția de Cruce Ștefan cel Mare, Frăția de Cruce Victoria etc. Fiecare din aceste unități confecționau un drapel tricolor, de o mărime determinată, pe care stătea scris numele ei și pe care frații de Cruce îl purtau la anumite solemnități legionare. Tot împreună, șefii lor, stabileau o linie strategică comună pentru regiunea lor, în perioadele de prigoană care le îndurau.

1. Frățiorii de Cruce

Era acesta primul nucleu de activitate educativă (nu se putea încă numi legionară) a școlarilor cu vârste sub 14 ani. Ei nu se avântau în manifestatii exterioare pentru a nu li se periclita situația școlară. Învătau de mici să-și iubească țara și pe Dumnezeu, să-și asculte părinții și profesorii lor, și să studieze temeinic pentru a fi folositori națiunii lor. În realitate educația care li se dădea aici era o continuare, cu mai multă adâncime și cu o pronunțată culoare națională, a educației pe care românii o primeau încă din fragedă vârstă, în sânul familiilor lor, a Bisericii și a școlilor pe care le frecventau.

De ce s-a crezut utilă începerea educației naționale la o vârstă atât de timpurie? Pentru că vârsta la care se intra în școlile secundare reprezenta totuși o vârstă critică. Copilul de până atunci, ieșea oarecum de sub tutela părinților lui. El se încadra într-o colectivitate nouă și pătrundea într-o viață diferită a ceea ce pe care-o avusese până atunci în casa lui. La școli, copii se puteau întâlni cu multe tentații, cu multe influențe străne și cu multe pericole, pentru sufletul lor curat. Dar mai ales era utilă această inițiere, pentru că "începutul educației legionare nu are limită de vârstă nici în sus, nici în jos", spunea Istrate. "Legionarismul este o credință cu care te împărtășești îndată ce sufletul tău o cere", mai adăoga el.

Așadar, nu vârsta determină pășirea pragului Legiunii, ci trezirea acelui fior național ce inundă sufletele tinerilor mai devreme sau mai târziu. Când acest sentiment înmugurește într-un adolescent, trebuie încurajat și îndrumat pe căi de dragoste pentru țara lui și de dăruire pentru cauza acesteia. El trebuie ajutat ca să pășească într-o viață de adevăr și să întreprindă o acțiune socială dezinteresată. Trebuie aprins și dezvoltat în tânăr un fel de misionarism național care să-i umple existența.

Frățiorii de Cruce formau grupuri separate de restul Frăției, pe ai cărei membrii, de obicei, nu-i cunoșteau. Nu era bine să-i cunoască din cauza primejdiilor ce le-ar fi putut întâmpina în decursul deselor

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

prigoane și represiuni ce se dezlănțuiau periodic în contra acestor organizații de tineri. Cu cât erau mai puțin cunoscuți cu atât se găseau mai la adăpost, mai puțin periclitați.

Singuri, ei se străduiau ca să descifreze, la nivelul cunoștințelor și a inteligenței lor, postulatele Mișcării Legionare și misiunea pe care aceasta o avea în viața politică a poporului român. Începeau, urmând niște îndrumări precise, să dezvolte în ei o educație sănătoasă, curată și idealistă. Această educație era foarte necesară atât pentru ei, pentru viața lor personală, cât și pentru națiunea lor, pe care începeau să o descopere în adevărata ei înfățișare și să o iubească. Își alegeau dintre ei un șef, care era singurul ce avea contact cu "Centrul". Îl ascultau în toate și erau convocați de către acesta la "consfătuiri" (așa se numeau întâlnirile frățiorilor). Șeful lor le dădea norme și îndrumări pe care le primea și el de la șeful frăției. Frățiorii mai aveau pe lângă ei și un îndrumător, un camarad mai mare, "frate de cruce", ales cu grijă de către șeful frăției. Acest "îndrumător" era un element cu o mare capacitate de dragoste și de înțelegere pentru cei mici. El nu se amesteca în "consfătuirile" frățiorilor, ci intervenea numai pentru a le descifra nedumeririle și îndoielile care ar fi putut apare pe parcursul drumului lor educativ.

Educația creștină și națională pe care Frăția de Cruce o dădea acestor tineri se desprinde clar din mărturisirea lor de credință pe care o pronunțau la constituirea unității lor:

"Cu dragoste față de Dumnezeu, care, cu bună orânduire, toate le-a făcut;

cu multă recunoștință față de Dumnezeu, care, pe neamul nostru drept credincios, l-a binecuvântat și i-a dat în stăpânire cea mai frumoasă și bogată țară;

cu dragoste față de țara noastră;

cu iubire și recunoștință față de vitejiile strămoșilor noștri, care s-au luptat ca să ne apere țara de toți vrăjmașii și să ne-o lase curată precum de la Dumnezeu este;

cu conștiința jertfei celei mari, de acum, a legionarilor, care numai pentru noi, pentru apărarea țării noastre și pentru viitorul neamului nostru, se face;

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

ca dreaptă mărturie a învrednicirii noastre de toate jertfele făcute; înmănunchiatu-ne-am astăzi... frățiori de cruce.

Vrem să devenim viteji ca strămoșii noștri;

vrem să ne iubim țara și să luptăm pentru ea, ca și legionarii Căpitanului;

așa să ne ajute Dumnezeu".

Așadar luând martor pe Dumnezeu și apelând la ajutorul Lui, frățiorul de cruce voia să ajungă viteaz ca și strămoșii și capabil de a da poporului român tot ceea ce acesta aștepta de la el când va ajunge mare.

Consfătuirile frățiorilor se făceau săptămânal, în tot lungul anului școlar. Se țineau în casa unuia din ei, într-o cameră mai retrasă, la adăpostul privirilor indiscrete. "Consfătuirea" se compunea din cântece patriotice pe care le intonau cu bucurie și înflăcărare, din lectura unor capitole din istoria țării lor, a unor pasagii din Noul Testament și a unor pagini din literatura legionară. În felul acesta "frățiorul" se pătrundea din ce în ce mai mult de spiritul național și creștin care stătea la baza Mișcării Legionare. Programul acestor consfătuiri era adaptat minții și înțelegerii lor. Se urmărea să se trezească în sufletele lor sentimente nobile de iubire de țară și ascultare de Dumnezeu. Dădeau și ei o mică cotizație simbolică, care avea ca finalitate principală să dezvolte în ei spiritul de sacrificiu, prin ruperea voluntară de unele mici bucurii pe care și le-ar fi putut oferi cu puținii lor bani de buzunar, bani pe care îi puneau bucuroși în slujba unei lupte naționale.

Spre sfârșitul "consfătuirii" avea loc și un așa numit moment al prieteniei, când frățiorii își dezvăluiau unul altuia greșelile care le-ar fi putut săvârși în cursul săptămânii, sau notele rele căpătate la școală și își propuneau îndreptarea acestor defecte. Apoi se despărțeau, hotărâți ca să îndeplinească ceea ce învățaseră și ceea ce decisese în cursul întâlnirii lor.

2. Mănunchiul de Prieteni.

Această secțiune era pepinierea directă a Frăției de Cruce. Ea reprezenta deja o celulă socială organizată unde tinerii români își

inmănuncheau laolaltă eforturile, pentru a desăvârși în ei educația legionară. Aici, în "mănunchi", trebuiau să depășească cu bine probele la care erau supuși pentru ca apoi să poată păși în frăția de cruce propriu-zisă, unde începea adevărata lor activitate legionară.

În Mănunchi intrau frățiorii de cruce, după ce depășeau vârsta de 14 ani. Dar mai păseau în el și alți adolescenți care se simțeau atrași spre Legiune, dar care, dintr-un motiv sau altul, nu-și putuseră face ucenicia printre "frățiori". dar acești noi veniți nu erau primiți în Mănunchi decât numai după o serioasă verificare a calităților și sentimentelor lor, care se făcea de-a lungul unei așa numite "faze de încercare". Durata așteptării depindea de bagajul moral al tânărului și de gradul său de asimilare și de aplicare a învățăturilor ce le primea, în viața lui de toate zilele.

În această "fază de încercare", acela care-o conducea - un mănunchier mai vechi sau un frate de cruce - urmărea cu tact, cu înțelegere și cu răbdare, să plivească toate buruienile ce-ar fi putut exista în grădina sufletelor acestor tineri și să împiedece răspândirea altora. Faza de încercare este ca "punerea fierului la înroșit", spune Istrate, pentru a-l bate apoi, a-l modela și a oferi societății un lucru de artă, adică un om înzestrat cu virtuțile și calitățile necesare pentru a răzbi în viață și a fi util poporului său.

Iată care erau calitățile ce se căutau și se dezvoltau în tânărul candidat, care-și exprimase dorința de a intra în Frăția de Cruce:

- Sinceritatea (cu sine însuși, cu ceilalți, cu defectele lui etc.).
- Puterea de iubire (față de Dumnezeu, de țara lui, față de părinți, de profesori, de camarazi etc.).
- Voința (de a învăța, de a fi punctual, de a tăcea când trebuie, de a fi disciplinat, ordonat etc.).
- Capacitatea de sacrificiu (pentru familie, țară, prieteni etc.).
- Corectitudinea (în mănunchi, în formularea gândurilor lui, în administrarea sentimentelor sale, în raporturile cu prietenii etc.).
- Ascultarea (de părinți, de profesori, de acel care-l pregătește pentru intrarea în "mănunchi").
- Personalitatea (de a-și impune părerile lui când sunt corecte).

- Puterea de împrietenire (cu alți colegi pe cari eventual, îi va prepara la rândul lui pentru intrarea în "mănunchi").

- Onoarea (să umble mereu pe căi drepte, să nu-și bârfească pe la spate prietenii, să nu invidieze pe alții, să-și îndeplinească angajamentele ce le-ar lua, să-și onoreze cuvântul dat etc.).

Toate aceste calități erau observate cu discreție de către preparatorul tânărului aspirant. Ele erau analizate una câte una, pe rând și fără grabă, la întâlnirile pe care și le dădeau, în discuțiile ce le purtau, în comportamentul zilnic. Se observa felul lui de a fi în școală și în afara ei. El nu trebuia să-și dea seama de această vigilență la care era supus. Nu se trecea la punctul următor al pregătirii, dacă nu se va avea convingerea fermă că examenul anterior a fost trecut cu bine de către aspirant. Dar la cea mai mică îndoială, la cel mai mic indiciu negativ, pregătirea se oprea și se insista mai mult asupra aceluia comportament sau acelei virtuți care lăsa de dorit. (De exemplu, tânărul îndeplinea toate condițiile precedente, dar se observa că își bârfește prietenii și colegii, îi vorbea de rău pe nedrept. Până nu-și corijă acest defect nu putea păși pragul mănunchiului. Sau, nu-și asculta părinții, sau nu era punctual la întâlniri. Rezultatul era același). Iar dacă tânărul nu voia sau nu putea să se îndrepte, într-un anumit timp prudential, el era lăsat definitiv în afara mănunchiului. Se renunța la el. Putea fi un prieten al Frăției de Cruce dar nu putea face parte din ea. Nu era apt pentru a-și asuma responsabilitățile ce i le cerea aceasta.

Corneliu Codreanu, și așa a înțeles-o și Istrate, a considerat absolut necesară această metodă de examen sever al calităților omului, înainte ca acesta să se angajeze în lupta legionară. Pe Căpitan nu l-a interesat niciodată numărul elementelor încadrate în Mișcare. Dar îl interesa enorm calitatea lor, care trebuia să fie excepțională. Căci numai un individ bogat în calitate, numai un suflet cinstit și ars de dorința de a se perfecționa, va putea rezista mai târziu, și va putea învinge toate obstacolele ce i se vor ivi în cale. Numai așa va putea da poporului său tot ceea ce acesta aștepta de la el.

Se desprinde o tendință elitistă din această severitate cu care se făcea selecționarea elementelor ce intrau în Mișcare, și din această

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

stimulare a perfecțiunii în oamenii ei? Desigur! Mișcarea Legionară avea o concepție clară despre necesitatea unei elite și misiunea acesteia în viața popoarelor. Cu cât omul este mai bine pregătit, cu cât este mai nobil și mai curat la suflet, cu atât va putea da mai mult colectivității lui. Un om de caracter, drept și hotărât, va aplica mai corect punctele lui programatice ce le oferea poporului și pentru care fusese ales de acesta ca să-l conducă. Mișcarea Legionară era favorabilă elitei deci și nu castei. Ea nu închidea ușa nimănui dintre aceia care s-ar fi apropiat cu sinceritate de ea. Tuturor românilor li se ofereau aceleași căi, erau înzestrați cu aceleași unelte necesare pentru a desăvârși în ei o morală înaltă și a deveni elemente de elită. Decizia de a se avânta pe aceste căi de perfecțiune era lăsată individului însuși. Numai de el depindea dacă va face, sau nu va face parte, din elita poporului său. Visul lui Corneliu Codreanu era ca toată suflarea românească să devină o elită între neamuri. El voia să facă din România o națiune - elită, lumina căreia să se reverse și peste alte națiuni din jurul ei. El știa, desigur, că gândul lui era prea mare pentru prezent. Dar lupta ca să-l realizeze măcar în parte în camarazii lui mai tineri. Acestora le va reveni sarcina de a conduce gândurile sale la bun sfârșit.

Trecută cu succes "faza de încercare", tânărul candidat, luat sub garanția camaradului care-l pregătise, (acesta rămânea pentru toată perioada activității lui în Frăția de Cruce, ca un fel de naș al botezului său legionar), se încadra în "mănunchiul de prieteni". De abia acum va cunoaște pe camarazii lui, mănunchieri ca și el, alături de care, și cu ajutorul cărora, își va completa educația legionară.

(Acest sistem al "fazei de încercare" inițiat de Gheorghe Istratie s-a dovedit atât de bun, încât în anul 1940, în timpul scurtei guvernări legionare, când spre rândurile ei dădeau buzna o mulțime de oameni, s-a aplicat și în Organizația Legionară. S-au înființat atunci pe lângă fiecare "familie de cuiburi", așa numitele "cuiburi de pregătire", unde erau selecționați toți aceia care cereau înscrierea în Mișcare. Erau admiși numai aceia care veneau cu suflete curate, dornici de a fi folositori neamului lor, și erau îndepărtați aceia care nu corespundeau tipului uman pe care-l căuta Legiunea.)

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

Mănunchiul de prieteni nu era limitat ca număr. Fiind pepinierea secțiunii următoare, Frăția de Cruce, puteau face parte din el oricât de mulți tineri. Singura condiție ce li se punea era să fi trecut cu succes perioada lor de pregătire. Cu cât erau mai numeroși cu atât selecțiunea care se făcea mai târziu, când intrau în frăția propriu zisă, era mai perfectă. Dar dacă totuși numărul lor într-o școală ajungea să fie excesiv, ceea ce le-ar fi îngreunat activitatea și întâlnirile, ei puteau fi împărțiți în mai multe grupe. Condiția era ca fiecare "mănunchier" să treacă prin toate grupele, să ia parte la "consfăturile" lor, pentru ca să își poate cunoaște bine pe toți camarazii lui.

În fruntea mănunchiului de prieteni se afla un șef. El era ales pentru funcțiunea aceasta de însuși Șeful de Grup F.D.C., în persoana unuia dintre cei mai destoinici și mai bine pregătiți frați de cruce. Sub răspunderea și supravegherea acestuia activa și se dezvoltă întreaga unitate. Grijă lui principală era de ordin educativ. Trebuia să-și dea osteneala ca să întărească cât mai mult, în camarazii ce-i avea sub comandă, valorile umane aprinse deja în ei în "faza de pregătire" și pe care le cădea Mișcarea Legionară oamenilor săi, pentru îndeplinirea misiunii ei în sânul poporului român.

Mănunchierii se întâlneau și ei odată pe săptămână. Întâlnirile se numeau tot "consfătuiri" și aveau loc, cu toată discreția, în casa unuia dintre ei. "Consfătuirea" avea un program de desfășurare mai precis decât acela al frățiilor. Ea se iniția cu o rugăciune pe care-o pronunța unul dintre mănunchieri, după care urma citirea și explicarea unui pasagiu din Biblie. Gândul acesta îndreptat permanent spre înălțimi, contactul cu Dumnezeu și cu învățăturile Lui era grija de capetenie a legionarilor și a acelor care voiau să devină legionari. De aceea "mănunchierii" își începeau întâlnirile lor cu invocarea Creatorului. Îi cereau ajutor pe drumul pe care apucaseră, iertare pentru greșelile și păcatele săvârșite și ocrotire pentru Mișcarea Legionară și pentru Căpitanul ei.

În continuare, se cântau marșuri, cântece de vitejie și imnuri legionare, se citeau pagini din istoria românească și fragmente din luptele duse de "cămășile verzi" sub conducerea lui Corneliu Codreanu,

pentru regenerarea morală, politică și materială a poporului român. Un mănunchier prezenta o mică lucrare pe care-o pregătise dinainte, cu teme diferite, dar folositoare pentru formația lor, pe care o comentau apoi cu toții și scoteau din ea învățături utile.

Se trecea apoi la strângerea de cotizații și li se dădeau ultimele îndrumări pentru comportamentul lor. În perioade de prigoană li se dădeau norme precise și se stabileau coduri de comunicare, pentru a ocoli primejdiile ce-i încolțeau de pretutindeni.

"Consfătuirea" se termina cu luarea unor inițiative, cu stabilirea unor obiective care trebuiau să fie atinse, individual sau în grup, de-a lungul săptămânii următoare și cu stabilirea datei și locului pentru "consfătuirea" viitoare.

Finalitatea acestor întâlniri era strict educativă. Cu ajutorul lor se descopereau sufletului însetat al tânărului "mănunchier" noi și variate aspecte ale Mișcării Legionare și creștea în el dragostea de țară. În "consfătuiri", prin interpretările date în comun unor puncte doctrinare, prin luarea în comun a unor hotărâri pe care apoi, tot în comun, le duceau la îndeplinire, se trezea în el simțul de echipă, de solidaritate, de mers umăr la umăr în lupta sa. El se simțea solidar cu ceilalți și căpăta încredere în forțele lor comune și în victoria idealului lor.

3. Frăția de Cruce

Atât Frățiile de Cruce cât și Mănunchiul de Prieteni erau numai niște etape premergătoare ale Frăției de Cruce propriu zise. Aceasta reprezenta prima unitate de luptă și afirmare politică a tânărului român, odată depășită vârsta copilăriei sale. De acum înainte, verificate calitățile și disponibilitățile lui, el se va manifesta deschis, la lumina zilei, înfruntând greutăți și punându-se total în slujba unui obiectiv național pe care el îl socotea just și necesar: lupta politică pentru emanciparea poporului său.

Până acum tânărul nu făcuse altceva decât să se pregătească pentru momentul decisiv al vieții lui: pășirea în Legiune prin poarta

deschisă a Frăției de Cruce. El s-a apropiat treptat de Mișcare, mereu la nivele de înțelegere și de dragoste mai înalte. A cercetat-o de aproape, a cântărit-o bine și a fost inițiat cu grijă asupra percepțelor și cerințelor ei. Până acum el se manifestase numai ca un element receptiv. Se străduise prin el însuși sau cu ajutorul altora, ca să descopere, să înțeleagă și apoi să-și însușească valorile unei doctrine socio-politice care coincidea cu lumea gândurilor sale, a năzuințelor sale, a frământărilor naționale care se trezeau în el. Se străduise până acum să devină mereu mai bun, mai perfect ca om, mai înțelept și mai viteaz, adică să aprindă în el toate calitățile morale și virile care-i vor fi necesare în lupta în care se angajase.

Și toate aceste descoperiri le făcuse pe îndelete, cu ochi critic, cu seriozitate, cu conștiința clară că de sinceritatea lui, de posibilitatea lui de discernământ, va depinde în viitor atât viața lui personală, cât și posibilitățile de realizare ale organizației politice în care intrase. Căci ceea ce nu-i era permis unui frate de cruce, - ar fi fost o enormă greșală din partea lui - era să se apropie de Mișcarea Legionară împins numai de un elan trecător, sau de un spirit gregar, curent la aceste vârste fragede. Căci Frăția de Cruce nu era o asociație culturală sau sportivă. Nu era un fel de "cercetășie", unde tineretul intra atras de o uniformă care-l creștea în fața propriilor lui ochi, dar care nu avea nici o umare transcendențială pentru viața lui. Frăția de Cruce, ca toată Mișcarea Legionară de altfel, era o "înalță școală de caractere", un izvor nesfârșit de virtuți omenești, era un episod național care se trăia la o înaltă tensiune. Era un destin de viață, care odată descoperit, marca toată existența individului. Înfațișarea ei politică nu era cea mai importantă. Înainte de toate era o luptă continuă și încordată de ridicare omenească la sfere înalte de trăire și o afirmare națională dintre cele mai impunătoare care s-a dezvoltat pe pământul țării românești. Pentru aceasta erau necesare grija și interesul ce se puneau la selecționarea, probarea și adminterea în Frăția de Cruce. Și pentru aceasta, tânărul român care alesese această cale trebuia să fie conștient de pasul ce-l făcea.

Depășite fazele anterioare de ucenicie (frățiori și mănunchiu), se pătrundea acum pe un drum nou, greu dar luminos, un drum de renunțări și de dăruire unor idealuri nobile care se vor răsfrânge apoi peste tot spațiul românesc, prin purtătorii lor. De acum înainte, tinerii vor mânui cu demnitate și cu mândrie un regulament etic și moral ce născuse și crescuse în ei și în oglinda căruia se va proiecta toată viața lor. Deveniseră militanții unei idei naționale în care credeau și pe care trebuiau să o apere cu toată forța lor. Erau soldații unei Români noi.

Intrarea în Frăția de Cruce se făcea cu o solemnitate deosebită. Tânărul primea în acest moment de la Șeful de Grup F.D.C. un mănunchi de frunze de pelin, care, închise într-un săculeț, erau purtate mereu asupra lui. Era un talisman de valoare pentru el.

Acest ritual a fost instaurat de Căpitan, căruia îi plăcea și considera necesar ca să introducă astfel de elemente simbolice în educația oamenilor săi. Ca și în cazul "săcușorului cu pământ", simbolul legăturii omului cu glia din care a răsărit, pe care-l primeau legionarii când obțineau acest grad, și "pelinul", la frații de cruce cules tot de prin locuri istorice, simboliza primăvara fertilă a tinereții românești, care, ca și planta pelinului răsare, crește mereu mai vânoasă și se răspândește peste suprafața țării.

Solemnă era și prima ședință prin care el intra în Frăție. La această ședință, pe lângă toți ceilalți frați de cruce, camarazii lui direcți de acum înainte luau parte și invitați din Organizația Legionară locală, cu personalitățile ei și cu toți comandanții legionari din regiune. Era o sărbătorire plină de conținut sentimental, de prietenie și de voie bună, care nu va fi uitată niciodată de noul legionar. La întrebările rituale ce i le adresa șeful său, el răspundea cu convingere:

- Datoria mea cea mai adânc simțită de mine este să iubesc cu toată ființa neamul meu românesc.

- Dreptul meu cel mai sfânt către neamul românesc este să muncesc și să mă jertfesc pentru el.

- Cred în Căpitanul nostru, îl iubesc și-l voi urma până la moarte.

- Cred în victoria legionară cum cred în steaua neamului meu și în lumina soarelui.

- Mă leg frate de cruce, împărtășindu-mă cu duhul războinic al eroilor neamului nostru românesc și al legionarilor căzuți în luptă.

- Îmi iubesc comandanții și pe toți frații mei de cruce.

- Ultima mea dorință este să devin legionar.

Din acest moment a devenit frate de cruce. Pentru prima dată este autorizat ca să îmbrace cămașa verde, atât de cinstită și dragă legionarului, și să depună legământul.

În contrast cu Mănunchiul, numărul membrilor frăției era limitat la un minimum de 7 și la un maximum de 30 de persoane. Nu putea exista o unitate de "frați de cruce" cu mai puțin de 7 elemente, dar nici cu mai mult de 30. Această limitare în sus permitea o selecțiune efectivă a tinerilor din F.D.C. Intrau în ea numai cei mai buni, cei în care cu adevărat se consuma o pasiune națională. Mănunchiul de Prieteni putea oferi în orice moment elemente suficiente de bine pregătite pentru completarea efectivelor acesteia.

Unitățile F.D.C. erau create pe bază de ordine, ierarhie și disciplină. Acestea erau acceptate de către "frații de cruce", ca mijloace indispensabile pentru a uni voințele individuale într-un puternic curent, cu o strategie unică și bine definită.

Corneliu Codreanu, datorită ordinii și disciplinei sale interioare, le-o cerea și camarazilor lui. Atât de pătruns era de necesitatea acestor calități pentru lupta politică ce o începuse, încât le-a ridicat la rangul de "legi legionare". În concepția lui, erau acestea ca niște pietre de hotar, pentru formarea oamenilor săi, absolut necesare pentru a avea izbândă în lupta în care se angajase. Dar când cere ordine și disciplină, el nu se adresează unor indivizi oarecare, periferici și lipsiți de personalitate. (S-a văzut cât de severă era selecționarea elementelor, deschizându-se porțile Frăției numai elementelor celor mai capabile, dotate de personalitatea cea mai pronunțată). El se adresează unor oameni liberi și conștienți de drumul pe care l-au apucat și de misiunea nobilă ce aveau de îndeplinit. Corneliu Codreanu nu impunea nimănui disciplina prin mijloace coercitive - ar pierde valoarea ei constructivă - ci o explica întâi ca o necesitate tactică și le-o cerea apoi camarazilor lui în virtutea unor acțiuni comunitare. El nu leza omul.

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

căci ordinea și disciplina, când sunt liber acceptate, sunt atribuite ale propriilor conștiințe ale oamenilor. Aceștia își însușesc niște norme de conduită în vederea unor acțiuni comune. Prin disciplină se activează o voință colectivă necesară pentru a duce la bun sfârșit o acțiune politică și pentru a învinge toate greutățile. Astfel, omul își multiplică forțele și capătă convingerea puterii lui și siguranța în reușita acțiunii sale. Cu această înțelegere superioară accepta fratele de cruce aceste norme care numai aparent erau restrictive, dar care erau absolut necesare acțiunii pe care-o întreprinsese pentru o mai bună și mai dreaptă organizare a societății lui. Făcând uz numai de conștiința lui, înțelegea că ordinea în felul de a gândi, de a se comporta și de a acționa, și disciplina, pentru a nu depăși niște norme trasate pentru atingerea obiectivului urmărit, îi puteau oferi niște posibilități sigure de izbândă.

Dar mai mult decât atât, nu este adevărat că viața bazată pe ordine și disciplină ar uniformiza oamenii și le-ar șterbi personalitatea lor. Fără îndoială că omul are nevoie de libertate pentru a se realiza deplin. Dumnezeu însuși i-a dat-o. A fost creat liber și în libertate trebuie să se dezvolte. Însă, în calitate de component social el trebuie să se încadreze într-o ordine care să dea tărie și să armonizeze colectivitatea în sânul căreia se mișcă. S-ar părea că aceste afirmații sunt contradictorii. Cum se poate împăca libertatea, cu ordinea și disciplina? Aceste două attribute ale omului în aparență antagonice, cum sunt, libertatea, pe deo parte, și ordinea și disciplina, pe de alta, coexistă perfect în el, fără conflicte, fără mutilarea niciuneia dintre ele, dacă sunt armonizate de o a treia componentă, situată în sufletul omului și mai importantă decât toate: dragostea. Numai când lipsește aceasta, eșuează celelalte două, activând fiecare din ele independent și anarhic și ducând la libertinaj disolvant de societate - libertatea, și la oprimare și dictatură - ordinea și disciplina. Nu acesta era cazul fratelui de cruce. În el se dezvoltau armonios și fără stridente și conflicte aceste calități esențiale vieții și luptei românești.

Așadar, ordinea și disciplina nu uniformizează oamenii și nu atacă esența lor, așa cum uneori se afirmă. Mereu veghează asupra lor dragostea. Este drept că aceia care le însușesc pentru acțiunea lor,

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

trăiesc și manifestă aceleași credințe. Este drept că ei se mișcă pe niște coordonate care conduc spre o strategie comună. Dar în manifestările fiecăruia domină diferențele născute din starea lui psihologică, adică poartă amprenta personalității lui. Nu se uniformizează oamenii, ci numai mijloacele pe care le aduc în lupta comună. Corneliu Codreanu a înțeles, ca nimeni altul pe vremea lui, nevoia de a substitui omul vechi, individualist și anarhic în manifestările lui sociale, cu omul social, ordonat și metodic, care să împlinească pe coordonate strict naționale și solidare, nevoile românești și să le dea o nouă dinamică. Pentru aceasta, el trebuia să sădească în acest om, în tânărul vlăstar ce se ridica la viață, simțul de disciplină acceptat cu religiozitate. Astfel înțelese, ordinea și disciplina nu sunt decât expresia unui fel de dăruire totală, fără nici o reținere psihică, unei acțiuni comune, drepte și binefăcătoare pentru colectivitatea omenească. Nu sunt deci, limitări dureroase și înjositoare, cum le consideră unii, ci de-a dreptul virtuți omenești, roditoare pentru cei ce le posedă.

S-a insistat puțin asupra acestui punct, pentru că detractorii Mișcării Legionare, aceia care nu și-au dat nicicând osteneala ca să cerceteze cu atenție și obiectivitate punctele ei doctrinare, care, de altfel, au fost formulate mereu cu claritate - au acuzat-o că ar impune o disciplină rigidă și înnebuitoare membrilor ei. Nu pot, sau nu vor să priceapă, că aici era vorba de o disciplină conștientă, pe care aceștia o acceptă cu înaltă înțelegere și cu totală libertate. (În orice moment ar putea părăsi Mișcarea Legionară dacă s-ar simți coacționați, așa cum spun unii).

Și nici nu pot înțelege, (este nevoie de o anumită probitate pentru aceasta) că ceea ce numesc ei încălcare a personalității omului este în realitate o stare de armonie interioară în acesta, necesară și fecundă, pentru reușita unei acțiuni colective. Oamenii cari posedă această largă înțelegere, întorc spatele nepăsători unor măguliri deșarte, unor egoisme personale sau unor formulări răsunătoare, dar neadevărate, asupra personalității omului. "Disciplina este cea mai mică dintre toate jertfele pe care un om poate să le facă pentru victoria neamului său", spunea Corneliu Codreanu.

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

Din punct de vedere organizatoric, Frăția de Cruce avea în fruntea ei un șef care era răspunzător de bunul mers al unității, de armonia și de camaraderia care trebuia să domnească în ea. El ocupa această funcție timp de un an, de obicei, după care ceda locul altui frate de cruce. Această înnoire periodică a cadrelor avea mai multe avantaje:

- desprinderea tinerilor cu posturi de conducere și întărirea simțului lor de răspundere și de decizie în fața problemelor;
- trezirea abilității pentru a conduce grupuri sociale;
- o înprospătare continuă a activității "frăției" cu idei noi, cu alte tactici și cu alte avânturi, ceea ce mărea eficacitatea luptei lor politice.

Șeful frăției de cruce avea răspunderea întregii unități F.D.C., adică, pe lângă unitatea lui mai controla și pe aceea a frățiilor de cruce și a mănunchierilor. Trebuia să fie un om bine pregătit din toate punctele de vedere și cu o trăire legionară exemplară. Pentru oamenii de sub comanda lui trebuia să fie ca o oglindă deschisă în care să se privească cu toții și de la care să ia exemplu. Dar mai ales trebuia să aibă o mare capacitate de iubire pe care să o răsfrângă peste camarazii lui. El își lua asupra-și o mare sarcină și de capacitatea lui de a înțelege și rezolva problemele ce neconținut apăreau în fața frăției, depindea prestigiul pe care aceasta îl căpăta în ochii celorlalți colegi sau a profesorilor lor. De el, și numai de el, de elanul, de bunăcuviința și de o școlarizare impecabilă pe care trebuia să le imprime membrilor unității sale, depindea simpatia, respectul sau indiferența, de care se va bucura Frăția de Cruce în școală și în lumea din afara ei. De el, și numai de el, depindea desăvârșirea educației camarazilor lui și atingerea obiectivului final al frăției: crearea unor caractere puternice și hotărâte, necesare Mișcării Legionare și neamului românesc.

El înjgheba în jurul său un fel de Stat Major cu care se sfătuia. De fapt el se sfătuia de câte ori era nevoie cu toți frații de cruce, căci Legiunea este deschisă tuturor opiniilor pe care le consideră la justa lor valoare și utilitate. Însă, pentru buna guvernare a unității, pentru a dinamiza lucrul, avea pe lângă el următorul grup, așa numit, de comandă:

- șeful mănunchiului,

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

- îndrumătorul frățiilor,
- secretarul,
- casierul,
- bibliotecarul.

Aceste elemente, în ordinea în care au fost semnalate, formau o scară ierarhică care garanta, în cazuri de urgență (absență, boală, arestare), continuitatea activității frăției. Astfel, în cazul absenței șefului trecea automat la comanda unității, șeful de mănunchi. Dacă nu era liber nici acesta, făcea un pas înainte îndrumătorul "frățiilor" și așa mai departe. Iar în cazul că ar fi lipsit deodată toți aceștia, lua comanda fratele de cruce cel mai vechi care se afla în libertate. În forma aceasta continuitatea activității frăției era asigurată în orice circumstanțe. Numai arestarea simultană, a tuturor fraților de cruce dintr-o localitate, sau uciderea tuturor, sau dezertarea tuturor, ar fi putut rupe firul vieții frăției respective. Dar această situație nu s-a produs niciodată până la instalarea regimului comunist în România. Cu elan, când erau libere, frânate și intrate în clandestinitate, când erau urmărite de organele guvernamentale, ele își continuau fără șovăire activitatea lor.

În situații normale de liniște, misiunile specifice ale funcțiilor semnalate mai sus erau următoarele:

Șeful mănunchiului și îndrumătorul frățiilor se ocupau, așa cum s-a văzut, cu îndrumarea și educarea membrilor unităților respective. Ei țineau la curent pe șeful frăției de mersul și de rezultatele activității lor. De câte ori aveau nevoie cereau sfatul acestuia.

Secretarul frăției ținea scriptele unității, cu evidența membrilor ei, cu activitatea acestora, cu dările de seamă ale ședințelor și consfătuirilor care aveau loc. Primea ordinele scrise care veneau de la Centru, le difuza și arhiva. Era motorul birocratic al frăției. Împreună cu șeful acesteia întocmea rapoartele lunare de activitate care se trimiteau, prin șeful de Grup F.D.C., la București, la Centru.

Casierul frăției strângea cotizațiile de la membrii ei și donațiile pe care camarazii lui le-ar fi putut obține de la cercurile din afara frăției în care se învârtteau (familie, prieteni). Casierul ținea banii la el. O

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

parte din aceștia se păstrau pentru necesitățile unității lor, iar cealaltă parte mergea la Centru, pentru trebuințele generale ale Mișcării Legionare.

(S-a spus și continuă încă a se spune din partea răuvoitorilor, că Mișcarea Legionară ar fi fost finanțată, ba de Hitler, ba de evrei, ba de Carol II etc. Minciuni stupide pe care acești semănători de confuzii nu le vor putea dovedi niciodată. Toate fondurile Mișcării Legionare au provenit din cotizațiile membrilor ei, din sacrificiile pe care aceștia le făceau din dragoste și convingere și din darurile pe care o mulțime de simpatizanți ai Legiunii i le făceau, încrezători în lupta pe care aceasta o ducea pentru binele poporului românesc).

Bibliotecarul frăției era însărcinat cu păstrarea și înmulțirea volumelor din biblioteca unității. Aceasta conținea toate scrierile legionare care apăreau (cărți, jurnale, manifeste etc.) și toate celelalte cărți pe care și le puteau procura și care erau considerate utile formării intelectuale și morale ale tinerilor frați de cruce. Nu trebuiau să lipsească din această bibliotecă cărți de istorie, de doctrină religioasă, studii politice și socio-economice, propagandă adversă chiar. Mișcarea Legionară nu cenzurează, nu îngreuează libertatea individului în ceea ce privește formarea culturii lui. Din contra, îl îndeamnă să se instruiască cât mai mult și cât mai variat. Numai în felul acesta își poate forma un criteriu just și solid despre viață, despre legile ei, despre societate și despre luptele politice care o frământau.

"Pot citi orice fel de cărți, spunea Istrate despre "frații de cruce", cu orice fel de tendințe; căci tocmai aici stă marea piatră de încercare. Putea-vor ei dovedi atâta tărie sufletească încât, citind orice și auzind orice, să știe a deosebi răul de bine și să rămână până la capăt în afară de orice influență nesănătoasă?

"Nu îngreui la ceea ce trebuie să citească sau să audă, ci tărie, încăpățănare în credința celui mai sublim ideal către care au simțit chemarea și vor rămâne așa neclintii".

Tot în biblioteca frăției - situată în casa unuia dintre membrii ei - se strângeau și păstrau lucrările ce le făceau frații de cruce și care se citeau în cursul ședințelor lor.

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

Cu timpul, în măsura posibilităților și a libertății lor de acțiune, se formau în cadrul frăției și alte servicii complementare, care ajutau la prosperarea acesteia. Așa, spre exemplu, unele frății își creau un serviciu de colportaj cu ajutorul căruia procurau și distribuiau în masa legionarilor și a prietenilor lor, cărți, reviste și ziare legionare, din vânzarea cărora le rămânea un mic beneficiu bănesc pentru unitatea lor. În același scop se înființau, cu mijloace proprii, un serviciu de magazin F.D.C., unde se cumpărau la prețuri de angrosist material didactic necesar studiilor, pe care apoi îl distribuiau camarazilor lor la prețurile pe care aceștia le-ar fi cumpărat pe piață. Și obțineau și pe această cale un câștig bănesc binevenit pentru nevoile Frăției de Cruce.

Unul din cele mai frumoase servicii, care a luat ființă în cadrul organizațiilor F.D.C. a fost, fără îndoială, **serviciul de ajutor frățesc**. Misiunea lui era ajutorarea, în măsura posibilităților, a unui coleg sărac (membru sau nu, al frăției) pentru a-și procura cărți, caiete sau alte rechizite școlare, și chiar îmbrăcăminte sau ajutor material pentru hrană dacă era nevoie. Acest lucru trebuia făcut, spunea Gheorghe Istrate, "pe cât se va putea fără să se simtă nici unul jignit", în spiritul "celor doi prieteni care fiecare crezând că țarina sa a rodit mai mult decât a prietenului - plecau noaptea cu snopii în spinare pentru a-i depune în țarina prietenului și să-i compenseze lipsurile".

Fondurile necesare tuturor acestor acțiuni proveneau, parte din casa Frăției, parte din donațiile care se strângeau pentru aceste scopuri precise, din cercurile pe care le frecventau frații de cruce. Aceștia trebuiau să-și ascută neconținut ingeniozitatea pentru a procura resursele materiale necesare acestor servicii ale F.D.C. Nu existau subvenții de la Centru.

Serviciile acestea erau conduse de către un frate de cruce care le administra cu întreagă răspundere și independență și dădea socoteală periodic de gestiunea lui direct șefului frăției.

Ședința frăției de cruce.

Frații de Cruce erau convocați săptămânal la consfătuiri care se numeau **ședințe**. Ședința este foarte importantă în viața unui legionar.

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

Are însemnătatea unei orațiuni colective, a unei slujbe religioase la care se participă cu reculegere și unde legionarul își recompune forțele în mijlocul camarazilor lui. Aici, în ședință, își analizează stările sufletești, își descarcă povara nedumeririlor, își recunoaște greșelile și ia hotărârea să le îndrepte. În ședință se împărtășește cu duhul legionar al iubirii de țară și își fortifică credința în dreptatea luptei lui și în victoria finală.

În ședință, fratele de cruce simțea cum pune stăpânire pe el o vibrație spirituală și națională puternică și se aprindea în sufletul lui o formă nouă de trăire creștină și patriotică care-i lărgea enorm perspectivele vieții sale. Ga și în cazurile precedente, ședințele aveau loc, de obicei, sâmbăta după amiază, în casa unuia dintre ei sau, de câte ori se putea - era de preferat chiar - se desfășurau în mijlocul naturii, la câmp sau într-o pădure. Ea era condusă de șeful unității. Dar acesta putea delega, rând pe rând, pe toți frații de cruce, ca să o prepare și conducă.

Ședința avea câteva momente specifice. Fiecare din ele dezvoltă o intenție educativă, căci acesta era rostul primordial al ședinței. În ea se urmărea întărirea caracterului fratelui de cruce și modelarea sufletului lui pe niște calapoade care deși păreau noi erau în realitate proiecțiile unor principii vechi și cunoscute. Din perspective și unghiuri diferite, acestea se concentrău în același punct: învățătura creștină și morala ei. Noutatea era numai reluarea acestei teme cu vigoarea cu care o dezbătea Mișcarea Legionară. Unii au numit (și mai numesc încă) această grijă ce-a arătat-o întotdeauna Legiunea pentru păstrarea și întărirea în om a legilor adevărate ale vieții, stagnare și cult excesiv al trecutului, care ar fi depășit astăzi. Dar se înșală. Fidelitatea pe care trebuie să o păstrăm unor forme de viață ale noastre, unor credințe intime și unor îndrumări morale care au fost semănate în lume de realități superioare, nu este și nu poate fi un cult al trecutului. Din contră, este o deschidere largă și sigură spre viitor. Acesta nu trebuie să fie în nici un caz o aventură, o punte aruncată peste un gol, lipsit de piloni pentru sprijin. Viitorul, ca să fie sigur și roditor pentru națiuni, e necesar ca să se sprijine pe niște realități

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

sigure. Acestea sunt numai realitățile care emană din cultura specifică a poporului și parvin generațiilor pe firele tradiției. Orice import făcut din exterior, (și în România acelor zile se importa mult și rău) și orice inovație necontrolată și neacordată pe specificul românesc înseamnă o alterare a cadrului existenței naționale a poporului nostru.

Acestea erau gândurile care stăteau la baza educației ce se făcea tineretului român, așa cum o înțelegea Mișcarea Legionară și cum o aplica prin Frățiile de Cruce. Pe astfel de coordonate se desfășura ședința, în care se puteau distinge următoarele momente:

- Momentul mistic, sau al contactului cu forțele nevăzute în care fratele de cruce credea cu convingere.
- Momentul educativ propriu zis, cu teme morale, naționale, politice.
- Momentul prieteniei, al întăririi legăturilor sufletești dintre fratele de cruce și ceilalți camarazi ai lui.
- Momentul hotărârilor, sau al rezultatului practic al ședinței.
- Încheierea ședinței.

Toate aceste momente ale ședinței erau trăite cu intensitate mare și fiecare încerca să-și inunde sufletele cu lumina și cu adevărurile ce emanau din ele.

Momentul mistic.

Ședința începea cu legământul, când frații de cruce îndreptându-și gândul spre Dumnezeu și spre cei căzuți în lupta pentru realizarea idealului legionar, se legau în credința învierii patriei lor în duh creștin și național, și promiteau fidelitate, hotărâre și dăruire deplină pentru urmărirea acestui obiectiv.

Se făcea apoi apelul morților. În concepție legionară, care este cea creștină, existența nu se termină în moarte, ci continuă mai departe sub o altă formă. Legionarii cred că morții lor, aceia care și-au dat viața pentru idealul care ardea în ei și care trebuia revărsat peste întreg poporul românesc, stau alături de cei vii, într-un front nevăzut, dar

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

real, și ajută cu prezența și rugăciunile lor Mișcarea Legionară și pe camarazii rămași în viață, ca să ducă mai departe, până la limitele existenței lor, gândul unei Patrii mai bune, mai curate, mai drepte și mai iubitoare de Dumnezeu.

Mai departe, îngenunchiau și rosteau o rugăciune. Se citea un pasaj din Noul Testament pe care apoi îl comentau între ei și încercau să-i scoată învățăturile utile pentru viața lor și pentru țara lor.

Așadar, primul gând al tinerilor legionari, în cadrul acestei ședințe, a acestei slujbe concelebrată de ei toți, am putea spune, se îndrepta spre Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor, de la care totul provine, deci și idealul ce le luminase sufletele și le-a marcat drumurile drepte în viață. Se gândeau de asemeni la morții lor, la aceia care i-au precedat pe drumul acestui misionarism național care era legionarismul, și de la cari așteptau inspirație și ajutor.

Această fază a ședinței era de-a dreptul mișcătoare. Ea aprindea în sufletul fraților de cruce un fior mistic care-i despuia de tot ceea ce aduceau lumesc cu ei și le îndrepta gândurile și înțelegerile spre sfere superioare de trăire. Emoționantă era pomenirea camarazilor căzuți, tineri ca și ei, entuziaști ai vieții ca și ei, mânați de același dor național ca și ei, dar topiți de acuma în veșnicia neamului lor, pe care l-au iubit până la jertfa supremă.

Momentul educativ

Scopul ultim, s-a mai spus deja, al Frăției de Cruce și al tuturor manifestărilor ei, printre care ședința stătea la loc de frunte, era cel educativ. Se urmărea dezvoltarea și perfecționarea în sufletele tinerilor români a tuturor calităților etico-morale, necesare omului pentru realizarea sa, și a sentimentelor lor naționale.

Se începea această fază a ședinței cu citirea unor pasagii din istoria poporului român, cu luptele lui, cu victoriile și înfrângerile lui, cu vitejiile de care au dat dovadă strămoșii, cu încălcările dreptului său la o viață liberă și demnă, de către toți vrăjmașii lui. Aceste pasagii, eroice și înălțătoare unele, apăsătoare și jalnice altele, aprindeau în

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

sufletele tinerilor români acele candelă misterioase, care sunt: iubirea de Patrie și dorința vie de a lupta pentru ridicarea ei.

În continuare se prezenta și apoi se comenta și completa, de era nevoie, o lucrare preparată de unul dintre frații de cruce. Subiectele erau diverse și libere, dar toate urmăreau o utilitate educativă. Ele erau tratate cu seriozitate și competență și aveau la bază o bogată documentare. Aceste lucrări, cum s-a mai spus, erau păstrate în arhiva bibliotecii Frăției, iar dacă posedau un nivel suficient de înalt, erau publicate chiar în revistele sau în ziarele legionare.

Se dezbătea apoi și câte un punct doctrinar legionar și se scotea în evidență necesitatea aplicării lui totale pentru dezvoltarea armonioasă a omului român.

Se comentau, în continuare, evenimentele politice ale săptămânii și se încerca interpretarea cât mai lucidă a influențelor pe care acestea le-ar fi putut avea pentru Legiune, în general, și pentru Frăția de Cruce, în special. Aceste discuții erau extrem de interesante, și nu mai vorbim cât de necesare, pentru că aruncau lumină asupra evenimentelor ce erau în curs, le descifrau ascunzișurile și îngăduiau, în felul acesta, fraților de cruce să-și desfășoare o tactică adecvată pentru a se strecura mai ușor printre ele. În felul acesta ei învățau să gândească politic și mai ales să prevadă, să nu fie surprinși de consecințele ce le-ar fi putut avea mișcările politice ale adversarilor, ce se desfășurau în jurul lor.

Se strâneau apoi cotizațiile. Scopul acestora era tot de ordin educativ și numai în al doilea rând venea importanța lor materială. Se urmărea, în primul rând însă, întărirea în tineri a spiritului de sacrificiu. Dacă se ține seama de posibilitățile materiale restrânse de care dispuneau aceștia, (să nu se uite că este vorba de o perioadă ce a decurs acum 50 de ani, când tineretul era incomparabil mai sărac decât cel de astăzi) efortul pe care îl făceau pentru a-și plăti cotizațiile era foarte mare și îi obliga, în majoritatea cazurilor, să se lipsească de unele mici plăceri, necesare și acestea la vârsta lor (o prăjitură, un cinematograf sau chiar o floare oferită unei fete). Dar frații de cruce făceau cu bucurie aceste sacrificii, știind că le făceau pentru Legiune și țara lor. Și dacă lipsurile ce și le impuneau ar fi fost jenante la un

moment dat, bucuria sufletească de a fi putut înfrânge în ei o dorință sau, poate, chiar o necesitate, în folosul idealului lor, îi ridica în fața propriilor lor ochi și le neutraliza acel posibil sentiment al frustrării ce s-ar fi putut naște în ei. Să nu se uite că erau doar tineri între 16 și 20 de ani, cu același dor de viață ca al tuturor tinerilor la vârsta lor, cari se luptau cu ei înșiși pentru a înlătura unele tentații și chiar bucurii inerente vârstei ce-o aveau.

Între toate aceste "momente" ale ședinței și chiar în decursul lor, se intercalau cântece. Cântece legionare, cântece de vitejie, marșuri și imnuri naționale erau intonate cu voioșie și entuziasm de către cei prezenți.

Cântecul colectiv are o enormă forță. El este un element important în educația legionară. Înalță spiritele, dă veselie și avânt sufletului, îi transmite niște impulsuri curate și aprinde focul speranței în om. Chiar și un suflet gol se umple de viață și începe să se manifesteze armonios, la vibrațiile unui cântec de vitejie. Cântecele erau niște manifestări sincere ale stărilor lăuntrice, la "frații de cruce". Era o cuminecare colectivă a lor cu niște forțe ce se revărsau din sufletele lor curate și se manifestau în acorduri comune. Cântecele de vitejie le încălzeau inimile și le dădeau impulsuri curate pe drumul realizărilor naționale pe care le visau ei.

Corneliu Codreanu dădea mare importanță cântecului, considerându-l o manifestare spontană și sinceră a simțămintelor oamenilor. "Probabil, spune el, nepornind pe drumul rațiunii cu alcătuire de programe, discuții contradictorii, argumente filozofice sau conferințe, singura posibilitate de manifestare a stării noastre lăuntrice, era cântecul. Cântam acele cântece în care simțămintele noastre își găseau mulțumire". Dar nu oricine poate cânta. Pentru asta trebuie să ai o anumită stare, o bucurie interioară, un grad înalt de curățenie în cuget. "Pentru a putea să cânti, mai spunea el, îți trebuie o anumită stare sufletească. O armonie în sufletul tău. Cel ce merge să fure pe cineva, nu poate cânta. Nici cel ce merge să facă o nedreptate. Nici cel al cărui suflet e ros de patimi și vrăsmășie".

Pe aceia care nu-și pot manifesta prin cântec această bucurie

interioară, această ofrandă adusă speranței, Codreanu îi îndemna să rămână în afara Mișcării Legionare: "De nu veți putea cânta, să știți că este o boală care vă roade adâncul ființei voastre sufletești, sau că vremea v-a turnat păcate peste sufletul curat, iar dacă nu le veți putea vindeca, să vă dați de-o parte și să lăsați locul vostru celor ce vor putea cânta".

Cântecele legionare erau create de legionari. Unii, fără nici o cultură muzicală, dar pline de conținut și melodie. Toate momentele de bucurie, de avânt sufletesc, cât și cele de tristețe și durere, erau cuprinse în cântecele legionare. Frații de Cruce se îmbărbătau cu o "Sfântă Tinerețe Legionară" și își cântau tristețile și durerile pentru camarazii lor căzuți cu "Imnul Legionarilor Căzuți". Toate stările lor sufletești erau îmbrățișate în cântecele lor.

Momentul prieteniei

Acesta era momentul sincerității totale, al destăinuirilor și al înfrățirii. Era un act în care sufletul fratelui de cruce se deschidea fără sfială în fața prietenilor lui și destăinuia, așa cum înțelegea el mai bine, și părțile lui bune și pe cele rele. Și mai ales pe acestea. Fratele de Cruce trebuia să fie atent la defectele lui. El lupta ca să și le descopere, să și le îngădească și apoi să și le îndrepte. "Momentul prieteniei" era tocmai această încercare de a-și corija niște lipsuri pe care "frații de cruce" și le observaseră reciproc. Această privire a buruienilor, ce-ar fi putut răsări pe răzoarele sufletelor curate ale acestor tineri, se făcea cu dragoste, cu înțelegere, fără să fie umbrite de atitudini criticiste, sfidătoare sau de superioritate. La bază stătea numai dragostea frățască și nu aveau alt scop decât să se întindă o mână caldă, înțelegătoare, o mână de ajutor unui prieten, pentru a-și duce la bun sfârșit educația lui. Un orgoliu nejustificat față de cineva, o șoaptă aruncată pe la spate conta cuiva, o necorectitudine de orice natură ar fi fost, un act care nu cadra cu condiția lui de "frate de cruce", o lipsă de atenție față de obligațiile lui legionare, o punctualitate deficientă, o atitudine necorectă față de părinți, de familie sau de prieteni, chiar și o situație școlară nu suficient de clară, erau tot atâtea greșeli, în

înțelegerea fraților de cruce. Aceste greșeli indicau că apăruse o desordine interioară în individ, pe care trebuia să și-o îndrepte. Ce minunat era, la ce înălțime morală ajunsese acel tineret al României, când, cu o sinceritate ce ieșea din comun, neumbrită de nici un orgoliu, dar nici de complexe inferioare, ei își spuneau unul altuia, deschis: "Fraților, am greșit. În lupta mea pentru a învinge defectele, am căzut. Dar mă voi ridica și voi duce înainte lupta cu mine însumi. Vreau ca voi să mă cunoașteți așa cum sunt".

"Momentul prieteniei" era ca destelenirea unui ogor pentru a-l face roditor pentru societate, era ca o spovedanie duhovnicească înaintea marii taine a împărtășaniei. Căci, ca după o împărtășenie trebuia să se simtă "fratele de cruce" după ședința la care luase parte. Din ea ieșea mai ușor, mai liber, cu sufletul scăldat de lumini. Un suflet împovărat, apăsător de greșeli și păcate, este un suflet stins și vulnerabil. În el prind ușor rădăcină complexe cele mai întortochiate, ce-l vor munci dureros. Din această stare omul nu poate dăruia nimic substanțial. El nu se mai poate dăruia cu dragoste și elan celor din jurul lui. Rămâne cramponat în îndoieli și în scepticisme care-i vor ucide avânturile. Dar dacă se poate mărturisi cuiva, unui prieten apropiat care să-l poată asculta cu dragoste de frate și cu înțelegere, el se ușurează. Își elimină o sarcină grea ce o duce cu el și își curăță și limpezește labirinturile lui interioare. În felul acesta va putea sălta mai ușor peste obstacolele lui psihice și va reveni la starea de armonie originară, singura care poate fertiliza omul și care-i înmulțește bobul recoltei sale.

Prin "momentul prieteniei", fratele de cruce, pe lângă curățenia interioară ce-o urmărea, își mai făcea și educația simplității, a umilinței, acea superbă calitate omenească care omoară în noi aroganța deșartă și minciuna de a încerca să apărem altfel decât suntem în realitate.

Momentul hotărârilor

Nu este de ajuns să vorbești, numai. Nu este de ajuns să înțelegi, numai, ceea ce este bine și ceea ce este rău, dar să nu faci nimica pentru a împinge lucrurile spre bine și a împiedica răul să se propage. Mișcarea Legionară nu este numai o școală teoretică. Nu este un simplu club de studiu al situațiilor politice existente în țara noastră sau care s-ar putea ivi în viitor. Nu este o catedră abstractă, cu misiunea de a descifra numai, curente filozofice care se împletesc în doctrina ei. Nimica din toate acestea. Mișcarea este în special o școală practică, o școală de fapte și de acțiune. Corneliu Codreanu a insistat mult asupra acestui punct. "Legionarul, spunea el, trebuie să fie un om de faptă. Prin fapta lui, prin munca lui, el va clădi din temelii România cea nouă".

Tânărul frate de cruce trebuia să învețe să acționeze în orice împrejurare. Și, mai ales, să acționeze cu hotărâre. Nu era suficient să spună că ceva nu era bun sau că nu mergea bine. Trebuia să pună umărul ca să îndrepte lucrul ce lui i se părea prea strâmb. Nu trebuia să-l sperie și să-l încovoie greutățile ce-i ieșeau în cale, ci lupta pentru ca să creeze condițiile necesare pentru a le domina. Așa era educația lui și numai așa putea face ceva pozitiv pentru neamul său.

"Momentul hotărârilor" era extrem de important pentru dezvoltarea în frații de cruce a omului de acțiune. Acuma se luau inițiativele ce trebuiau duse la îndeplinire în cursul săptămânii care urma ședinței. Era afirmarea voinței de a face, de a crea. "Este chemarea tinereții noastre în slujba marilor nevoi de faptă sănătoasă", spunea Corneliu Codreanu. "Inițiativa, mai spunea el, este cea mai frumoasă floare pe care-o poartă legionarul la butonieră". Prin inițiative și prin ducerea lor la bun sfârșit, s-au obținut toate succesele Mișcării Legionare.

Diversele inițiative personale, sau de grup, care se luau în cursul acestei faze a ședinței trebuiau realizate integral, în ciuda obstacolelor ce s-ar fi ridicat în fața lor. Acestea trebuiau înfrânte și dominate total.

Care erau inițiativele ce se luau? Numeroase și diverse. Fiecare

frate de cruce era liber să ia inițiative și să le realizeze, dacă ele erau utile luptei legionare și se găseau pe linia ei. Limita ce se pune era numai posibilitatea îndeplinirii lor în forma în care se concepuseră. Adică, trebuiau să fie conforme cu putințele obiective de a fi realizate. Să nu fi făcut parte din lumea fanteziilor. De aceea ele se cântăreau și se analizau bine în cursul ședinței și apoi li se dădea conformitatea. Varietatea lor și domeniile în care puteau lua ființă, depindea de geniul fiecăruia și scoteau în evidență setea "fratelui de cruce" de a realiza ceva, de a aduce ceva pozitiv în lupta comună, de a fi util Legiunii și țării sale. Dar inițiativele acestuia mai aveau și o altă limită: nu trebuiau să calce legile de bază ale Mișcării Legionare, sau să părăsească domeniile morale în care trebuia să se desfășoare viața tânărului. Un rezultat pozitiv, binefăcător din toate punctele de vedere, nu se putea obține dintr-o acțiune care s-ar fi îndepărtat de căile etice ale Mișcării. Și numai acestea erau bătătorite de frații de cruce.

Îndeplinirea corectă a inițiativelor în termenul prevăzut, se raporta Șefului frăției și reprezenta o victorie pentru toată unitatea. Și cu cât greutățile întâmpinate ar fi fost mai mari, cu atât creștea mai mult satisfacția fiecărui membru al frăției și era mai mare bucuria faptei îndeplinite. Aceasta avea o mare influență asupra caracterului tânărului și a voinței sale. El devenea activ și îndrăzneț și nu-l mai speriau greutățile.

Din contră, o inițiativă eșuată, rămasă la mijlocul drumului, era o înfrângere care neliniștea întreaga unitate F.D.C. și însemna o dezarmonie care se răsfrângea asupra ei. Această armonie stricată trebuia restabilită cu repeziciune. Și cu toții trebuiau să pună umărul pentru a o realiza.

"Momentul hotărârilor" a creat Mișcării Legionare mulți oameni de acțiune, dotați cu o voință de fier.

Închiderea ședinței

Cu momentul hotărârilor se termina ședința. Ea avea o durată de o oră sau o oră și jumătate, de obicei. Dar putea dura și mai mult, dacă subiectele în discuție erau numeroase. În orice caz nu se admitea vorbăria. Șeful frăției curma discuțiile prea lungi și care se împotmoleau în neprecizii. Fratele de Cruce trebuia să fie concis și sobru chiar și în exprimarea ideilor lui.

La urmă se făcea frontul și se pronunțau cuvintele rituale pentru acest "moment". Ele se refereau la credința lor nestrămutată în Legiune, în Căpitanul ei și în camarazii cu care pleaseră pe acest mare drum legionar, legându-se de a nu-i trăda pe niciunul, niciodată.

(Trebuie semnalat ca un fapt care iese afară din comun că acest legământ de credință Căpitanul nu s-a modificat nici măcar după uciderea lui. Toți frații de cruce, atâta timp cât au existat organizația lor și toți legionarii, până astăzi, promet aceeași credință Legiunii și lui Corneliu Codreanu. Adică, promet credință percepțelor lăsate de el și se leagă de a-i păstra vie amintirea și de a purta înainte marele lui gând românesc.)

Terminată ședința, ei se despărțeau până la întâlnirea viitoare.

Cu fiecare ședință, cu fiecare bucurie a întâlnirii cu camarazii lui și cu spiritul Mișcării Legionare, se strecura în sufletul fratelui de cruce încă un strop de lumină, i se descoperea încă un colț din cerul Legiunii și simțea crescând în el un puternic iureș național care-l purta din ce în ce mai aproape de sufletul neamului său.

4. Absolvenți F.D.C.

La terminarea studiilor lor secundare, Frații de Cruce părăseau unitățile în care activaseră și în care crescuseră până atunci și se încadrau în alte organizații legionare, după drumurile pe care le urmau în viața lor. În acest moment ei primeau titlul de Absolvenți ai Frăției de Cruce.

Ca și intrarea în Frăție, terminarea acestui frumos stagiul al vieții tânărului român, se făcea tot într-un cadru solemn, într-o ședință festivă, în care acei care părăseau unitatea își luau rămas bun de la camarazii lor mai tineri. Toți împreună se educaseră acolo, în acea

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

"frăție de cruce". Toți au visat acolo, o Românie frumoasă, mare, cum le-o proiecta Căpitanul. Acolo, împreună, au râs cu bucuria tineretii lor dar au suferit și multe lovituri nedrepte. Acolo și-au scăldat cu toții sufletele în apele celei mai curate educații morale și naționale. Iar acum, unii dintre ei se îndreptau spre alte unități legionare, spre alte angajamente, spre alte lupte pentru țara lor și spre alte jertfe, poate. Dar timpul pe care l-au petrecut în Frăția de Cruce nu se va putea șterge niciodată din mintea lor. Prieteniiile care s-au legat acolo între frații de cruce vor rămâne gravate pentru toată viața lor, în amintiri. Căci aceste legături de prietenie ce s-au născut între ei la o vârstă fragedă, legături ce au fost încălzite de flacăra unui ideal comun, de acea concepție românească proaspătă și avântată care scutura amorteala oamenilor, cum era legionarismul, vor învinge depărtările, separațiile și vor scutura rugina pe care viața o așterne peste ființa omenească.

Absolvenții Frăției de Cruce purtau pe cămașa lor verde un semn distinctiv de care nu se vor mai desprinde. Vor duce mândrii cu ei, pretutindeni, această amprentă a tineretii lor legionare care-i trezise la viață și încinsese în ei flacăra puternică a naționalismului românesc.

5. Grupul F.D.C.

Toate unitățile fraților de cruce dintr-o localitate sau dintr-un județ, constituiau un **Grup de Frații**. Acesta purta un număr, care era corelativ, pe țară. Așa, Grupul F.D.C. 20, Grupul F.D.C. 9, Grupul F.D.C. 56 etc.

Numărul maxim de unități F.D.C. care se strâneau într-un Grup de Frații, era de 7. Dacă existau mai multe unități în localitatea respectivă, atunci luau ființă acolo mai multe **Grupuri**. Așa bunăoară, Bucureștiul avea patru Grupuri F.D.C.

Grupul era condus de un șef, ales direct de **Șeful Fraților de Cruce** din țară, pentru o perioadă de un an. Acesta făcea parte din Statul Major legionar al județului în care se afla, alături de șeful de județ și de șefii de garnizoane. Trebuia să fie un bun organizator și educator înțelept, drept și viteaz. Se alegea, de obicei, în persoana unui absolvent F.D.C., deci un cunoscător al acesteia.

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

Șefii de Grup făceau periodic o școală de cadre specială, organizată de Centru, pentru perfecționarea lor. Ei trebuiau să reprezinte aceste exemple vii de trăire legionară pentru frații de cruce.

Activitatea lor se desfășura pe mai multe planuri: întrețineau permanent legătura unităților lor cu Centrul, de la care primeau directive pentru organizarea și activitatea fraților; întocmeau, pentru aceasta, rapoartele lunare, cu darea de seamă a activității, a educației și a efectivelor ce le aveau; propuneau pe șefii de Frăție; creau școli de cadre locale pentru șefii unităților (frații, mănunchi); participau, câteodată prezentându-se inopinat, la ședințe, pentru a controla gradul de pregătire pe care-l atinseseră camarazii lui mai tineri, convoca unitățile F.D.C. la marșuri sau la așa numitele **nopti de lagăr**, adică niște ședințe cu discuții deschise, fără program prealabil, în jurul unui foc, în mijlocul naturii; împreună cu șefii de frații din zona lui, stabilea tactica sub care trebuia să se desfășoare, de-a lungul anului, toată activitatea Frăției de Cruce.

Șeful de Grup era ca o locomotivă puternică care împingea înaintea trenului încărcat cu speranțe al Frăției de Cruce.

6. Comandamentul F.D.C.

În fruntea întregii organizații a Fraților de Cruce din țară se găsea **Comandamentul F.D.C.** cu sediul la Centrul Mișcării din Capitală. Șeful acestuia se numea **Șeful Fraților de Cruce** și era numit direct de către Șeful Mișcării Legionare. El făcea parte din Grupul de Comandă al Legiunii, alături de toți ceilalți Șefi de Corpuri Legionare. Trebuia să fie un om desăvârșit. S-a văzut că primul șef a fost însuși Ionel Moța. Cei ce l-au urmat, chiar dacă era greu să atingă gradul de perfecțiune al acestuia, au stat la înălțimi morale și de vitejie considerabile. Către acestea tindeau și pe acestea voiau să le atingă toți frații de cruce din România.

Organizația Fraților de Cruce din țara noastră s-a transformat cu timpul într-un tot organic, puternic, cu o morală înaltă de luptă și cu o puternică voință de victorie. Toate aceste calități le desăvârșiseră în ei, pentru a le pune în slujba poporului lor.

PUNCTE DOCTRINARE

1. Școală creatoare de caractere

Caracterul fundamental al Mișcării Legionare - și cu atât mai mult al Frăției de Cruce, prima etapă a acesteia - este educația. Formarea unor oameni dotați cu o serie de calități indispensabile pentru a fi un om adevărat. Este pedestalul care sprijină tot edificiul creat de Corneliu Zelea Codreanu.

Frăția de Cruce era în esență o școală creatoare de caractere. Nu este de ajuns să fi învățat, inteligent, înarmat cu sentimente patriotice chiar, pentru a fi și un bun român, folositor țării tale. Mai trebuie să fi ordonat, cinstit cu tine însuși și cu alții, să fi un pătimăș al ideii naționale și înarmat cu o convingere puternică și o voință de fier. Numai așa se pot oferi poporului românesc toate valențele unui bun patriot. Frăția de Cruce încerca să deschidă tineretului țării noastre tocmai acest drum de eficiență, încerca să desăvârșească în el niște calități optime și necesare viitoarei lui activități sociale. Ea credea că înainte de a lua în piept valurile vieții, înainte de a se avânta într-o acțiune politică, tânărul trebuia să capete o pregătire sănătoasă morală și națională, absolut necesară pentru ca acțiunea lui să aibă sorti de izbândă. Fratele de Cruce trebuia să stimuleze în persoana lui valorile demnității, ale onoarei, ale dreptății și ale setei de justiție socială. Astfel înarmat, el trebuia să smulgă din mâinile mincinoase ale marxismului, steagul dreptății sociale - pe care acesta încerca să-l acapareze, și să-l poarte cu hotărâre, dar și cu o cunoștință perfectă a

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

cauzelor care zămislesc nedreptățile, spre realizarea lui națională. Dar pe deasupra tuturor calităților omenești, trebuia să strălucească în sufletul tânărului frate de cruce iubirea de Dumnezeu, izvorul tuturor virtuților care se vor dezvolta apoi în el.

Corneliu Codreanu spunea generației lui - și îndemnul său se îndreaptă către toate generațiile prezente și viitoare ale neamului românesc - că din dragoste pentru poporul lui, tineretul trebuie să se auto-educe serios, să-și deschidă sufletul spre orizonturi largi și privească cu încredere viitorul. El trebuie să se pregătească bine intelectual sau profesional și să se înarmeze cu o morală de victorie în tot ceea ce întreprinde. Este obligatoriu să se alunge din conștiința lui dezordinea, această plagă periculoasă care duce societățile omenești spre pierzania lor. Această pregătire se putea face în școala legionară. Din această școală, spunea Căpitanul, va ieși un om nou în care "vor trebui să învieze toate virtuțile sufletului românesc", "vor trebui ucise toate defectele și toate pornirile spre rău", va trebui să iasă un om "incapabil după victorie, de a exploata munca altuia". Astfel Legiunea întreagă, și cu ea desigur și Frăția de Cruce, erau, în concepția lui Corneliu Codreanu, mai puțin arme politice imediate și mai mult niște mijloace pentru regenerarea morală și politică a poporului românesc. Aveau, deci, o intenționalitate de viitor. Omul român trebuia să recapete și să transmită neamului său, strălucirea cu care fusese înzestrat de Dumnezeu și pe care și-a răstăcit-o de-alungul istoriei sale grele.

Pentru aceasta era nevoie de o educație timpurie, completă și exigentă. Ideile și chiar virtuțile, pentru a pătrunde în mulțimi și a le lumina, trebuie să fie purtate de oameni care să creadă în ele și să le practice cu generozitate. Ei trebuie să reprezinte icoanele autentice ale unei ideologii vii și promițătoare. Numai o educație sănătoasă, atât morală cât și națională, poate crea astfel de oameni. Numai aceasta poate scoate pe individ din cotidianul mediocru și rutinar și îl avântă spre o viață cu sens și cu o finalitate înaltă. În felul acesta, omul devine purtătorul unui crez printre semenii lui.

Cu toate că o astfel de concepție ar părea lumii actuale,

pozitivistă și sceptică prin excelență, prea idealistă, desprinsă de realitate și de posibilitatea obiectivă de a fi realizată, nu este așa. Corneliu Codreanu nu era deloc un visător sau numai un "mistic", așa cum încearcă să-l descrie toți dușmanii lui. El nu se scălda deloc în iluzii. Nu era posedatul unor utopii imposibile. Dimpotrivă, era un realist în sensul cel mai legitim al cuvântului. Realismul se bazează pe ceva palpabil, pe ceva adevărat și verificabil. El nu înseamnă, așa cum este tendința astăzi, de a lua drept bun tot ceea ce se mișcă în jurul omului, chiar dacă acestuia nu-i place, sau dacă atacă convingerile sale cele mai intime și este dăunător societății. Realism nu înseamnă abdicarea omului de la niște principii de bază, nu înseamnă înghinunțarea lui idolatră în fața unor aspecte occidentale ale vieții, sau a unor concepții absurde asupra ei. Nu înseamnă deloc, acceptarea unor moravuri sociale alterate sau a unei gândiri politice decadente și negativiste. El nu este modă sau veștmânt circumstanțial în viața oamenilor. Rebeliunea raționalistă de astăzi, unde totul vrea să se facă numai după logica oamenilor - care nu poate fi decât subiectivă și mărginită - este tocmai îndepărtarea de realitatea umană. Este o rebeliune îngâmfată și periculoasă pentru om. Asemenea lui Adam, în Grădina Paradisului, sau a rebeliunii de la Turnul Babel, omul vrea să iasă - e mai comod pentru el - din sistemul legilor în care a fost așezat de Creatorul său. Acestea sunt singurele legi realiste - prin originea lor divină și eternă - care pot să împlinească omul și să-l facă fericit. În negliobia lui orgolioasă, însă, el vrea să creeze altele, pe măsura lui și a dorințelor sale. Dar, în aceste legi noi, mărginite și viciate de la început, se îngroapă elanul omului și setea lui de a se ridica pe culmile înalte ale existenței. Urmându-le își îndreaptă toată străduința numai spre realizarea unor necesități materiale, strânse de egoisme, și întoarce spatele actelor generoase și dezinteresate. Acestei rebeliuni îngâmfate și minore i se dă numele de realism. Adevăratul realism însă este cu totul altceva. El se bazează pe cunoașterea deplină și pe aplicarea exactă a legilor eterne de viață, acelea îndreptate spre noi de Sus. Numai acestea pot da impulsuri indivizilor și națiunilor pentru a-și croi concepte sănătoase despre existență și despre misiunea

omului pe pământ. Realism este a realiza ceea ce viața cere de la noi toți, ținând seama de legile ce ni le-a dat Dumnezeu. Căci de la El emană totul, chiar și gândirea politică, care, pentru a fi bună și roditoare pentru mulțimi, nu poate veni în contradicție cu percepțele Lui. Realism, deci, este trăire în adevăr. Iar adevărul nu este nicidecum circumstanțial. "Destinul nostru este strâns legat de voința Lui, este impulsul de a realiza ceea ce viața cere de la noi, supunându-ne legilor ei, adică voinței lui Dumnezeu".

Corneliu Codreanu trăia intens această realitate. Ideile lui de bază erau simple și deloc întortochiate. Atât de simple și de clare erau, încât au dat naștere la bănuieli nefondate între unii dintre oamenii politici ai timpului său, care căutau în ele intenționalități nemărturisite. Ideile sale politice porneau de la **legile naturale ale vieții** (cum le numea el) pe care Codreanu le cunoștea, le înțelegea și le aplica. (De altfel le cunoaște toată lumea, chiar și detractorii Căpitanului, dar netrăindu-le, îndepărtându-se de ele ca fiind demodate, s-au transformat în suspecte și periculoase, pentru ei. De aici ura dezlănțuită contra lui și dorința de a-l distruge. Codreanu era oglinda eșecului lor total).

Corneliu Codreanu a privit cu ochi critici în jurul său și și-a dat seama că împotmolirea tuturor formulelor politice pe care le-a adoptat societatea modernă se datorează faptului că a pierdut contactul cu realitatea de bază, pe care a înlocuit-o cu "realități" fictive. "Poporul, spunea el, nu se conduce după voința lui: Democrație. Nici după voința unei persoane: Dictatură. Ci după legi. Nu e vorba de legi făcute de oameni. Sunt norme, legi naturale de viață și norme, legi naturale de moarte. Legile vieții și legile morții. O națiune merge la viață sau la moarte după cum respectă pe unele sau pe altele din aceste legi". Oamenii politici au obligația de a cunoaște aceste legi, de a le trăi cu toată convingerea și de a guverna popoarele pe baza lor, dacă nu voiesc să-și conducă națiunile spre moartea lor istorică.

Codreanu a intuit că nimeni altul tragedia omului contemporan, ars de nedumeriri, care și-a scălit viața și rosturile lui. A înțeles că toate curentele liberaliste moderne, spiritualicește goale, arogante și cinice, îndrăznețe și chiar crude când se văd depășite, cât și în cea

socială, și-l îndreaptă spre un faliment dureros. A înțeles că noua "religie" care a invadat istoria contemporană a lumii, fruct al debordării morale ce-o suferă individul și societatea lui, marxismul, va arunca lumea în abisul celei mai negre barbarii. A înțeles că nimeni altul dintre politicienii contemporani, apocalipsul ce amenință generațiile noi și colapsul civilizației creștine, invadată de buruiana materialismului. A intuit cu claritate nenorocirile ce pândeau poporul românesc, care, pentru a se putea salva, avea nevoie de o nouă îndrumare sănătoasă, de idei politice clare și de o reapropiere sinceră de Dumnezeu. Adică trebuia îndrumat spre o reintegrare a acestuia în realitățile naturale pe care niciodată n-ar fi trebuit să le părăsească. Pentru aceasta, era necesară educarea sănătoasă a individului și adoptarea unei linii politice actualizată situației noi ce se crease în lume cu apariția marxismului.

Deci, Corneliu Codreanu era un realist în adevăratul înțeles al acestui cuvânt. Numai acest realism conștient al lui l-a împins ca să creeze pentru tineretul țării sale o școală de educație și de recomponere morală: școala omului nou. Acest om nou, adică înnoit sufletește, trebuia să fie conștient de misiunea ce-o avea, trebuia să fie activ în lupta lui și trebuia să fie bine pregătit pentru a înfrunta circumstanțele istorice adverse care-i amenințau națiunea. Acest "om nou" nu era, prin urmare, o entitate abstractă. Nu era o persoană creată teoretic din visurile imposibile ale unui om, ci era o ființă concretă, înrădăcinată în necesitățile poporului ei, care trebuia să dezvolte în el niște calități, esențiale luptei în care se angajase. Aceste calități, de altfel latente în el, căci îi veneau pe linie genetică-istorică și formează caracteristica neamului românesc, sunt: sentimentul creștin și virtuțile neamului. Ele trebuiau numai reîmprospătate și activate în omul român.

Frăția de Cruce era prima etapă a acestei școli de înaltă educație morală și civică. Ea se baza pe câteva puncte esențiale, care vor aprinde în sufletul tineretului român de atunci o minunată revoluție interioară. Aceste puncte doctrinare, pe care Codreanu le considera absolut necesare pentru formarea tineretului, erau:

- Credința în Dumnezeu.

- Conștiința istorică.
- Sănătatea morală.
- Capacitatea de lucru și de creație.
- Înfrângerea interesului personal.
- Dragostea.

2. Credința în Dumnezeu

Pe scara valorilor sufletești ale "fratelui de cruce" stătea, pe prima treaptă, credința. Credința lui în Dumnezeu. El făcea parte dintr-o generație care considera omul ca o făptură transcendentă, capabilă să se mântuiască, dacă știe și vrea să-și activeze toate valențele sufletului său. În suflet se află centrul existenței și acolo se dă bătălia decisivă a omului. Sufletul, când este limpede, generează idei bune care luminează viața individului. Acolo, în suflete, își au lăcașul sentimentele nobile care se răsfrâng în societate, încălzesc mulțimile și le ajută să se ridice la stări de trăire colectivă înalte și binefăcătoare. Tot acolo, în suflete, se naște voința care îndeamnă la lupta dreaptă, cucerește spirite și zămislește în om o morală de victorie. Sufletul este motorul istoriei națiunilor. Este picătura dumnezeiască turnată în om. De aceea trebuie îngrijit sufletul omului și al mulțimilor. El trebuie să fie curățit neconținut de omizile îndoielilor, ale negativismelor, ale acțiunilor egoiste, pentru a-și putea realiza misiunea în viață.

Pentru tineretul unei țări este esențial proclamarea sensului transcendent al vieții, pentru că îl va conduce în lupta lui de transformare sănătoasă a societății.

Frății de Cruce erau toți credincioși. Porțile Frăției se închideau în fața ateilor sau agnosticilor. Și era firesc, deoarece toată educația legionară are la bază pe Dumnezeu, credința în el și păzirea poruncilor lui. Cum ar spune Sfântul Pavel: dacă nu ar avea credință, deșarte ar fi toate celelalte virtuți sau activități legionare. (De altfel, aceasta nu era o problemă pentru generația cu care s-a început Frăția de Cruce.

Și poate nici pentru generațiile de astăzi nu ar constitui o problemă, dacă s-ar da tinerilor o educație corectă, nu ar vedea îndoilei în îndrumătorii lor, și ar fi conduși cinstit, pe drumul limpede al credinței în Dumnezeu. La această vârstă nu poate exista un ateism conștient. Orice manifestare în acest sens la tineretul de astăzi nu este decât adoptarea unui curent la modă. Este un snobism copilăresc și o extravaganță, fără rădăcini profunde, fruct al unei educații dăunătoare și a unui doctism îndoielnic și limitat).

Așadar, a crede în Dumnezeu este prima condiție necesară pentru a atinge niște nivele înalte de perfecțiune omenească. Și cum fratele de cruce tindea cu sete spre aceste nivele, nu putea neglija suportul principal pe care se sprijinea toată educația lui. Dumnezeu supraveghează acțiunile și realizările noastre. Ele sunt bune pentru noi și pentru alții, când le adăpostim la umbra Lui. Sunt rele, când fugim de El, când într-o reacție de trufie nebuună îi întoarcem spatele sau încercăm să-L trișăm. În dialogul dintre om și Dumnezeu nu există spațiu pentru înșelăciune. Ești în dialog cu El sau nu ești. Gândurile fiecăruia, pe această linie, trebuie să fie mărturisite cu rigoare. Atât cele care ar avea numai repercursiuni personale cât și acele care intră în domeniul politic. La baza fiecărei politici stă omul. Este un adevăr. Dar la căpătâiul fiecărui om veghează Dumnezeu, deci și politica ia ceva din duhul Lui, dacă I se urmează învățăturile.

Așadar, ori și ce politică care nu ține seama de această legătură om - Dumnezeu și nu se sprijină pe ea este condamnată greșelii, ineficienței, crizelor profunde. Dacă există azi o criză a valorilor politice în lume, se datorează în primul rând crizei pe care-o suferă omul din momentul ce a părăsit căile curate și promițătoare ale Domnului. Toate încercările moderne de a crea drumuri noi în istorie, divergente de căile creștine, nu vor aduce rezultate bune nici pentru om și nici pentru societatea lui. Dimpotrivă, ele vor scufunda tot mai mult lumea în materialismul ce domină astăzi, încurcat în propriile lui capcane, lipsit de perspective și ucigător de elanuri.

Fratele de Cruce era, dimpotrivă, un tânăr care-și ridica fruntea mereu spre soare. Sufletul lui trebuia să fie curat ca un mărgăritar. El

urma, și semăna în juru-i, adevărurile unei vieți creștine. Dar, să rămână clar, în concepția acestuia, religia nu era un instrument politic, cum au încercat să spună toți răuvoitorii Mișcării. Nu era un mijloc demagogic pus în slujba unei mistici naționale. Ar fi fost o greșală și un mare păcat, de care era conștient fratele de cruce. El nu se juca cu lucrurile sacre. Pentru el religia era un izvor de viață. Era o tematică metafizică căreia i se subordona și pe care voia să o imprime în neamul său și să o angajeze în misterul viitorului acestuia. Credința, intuiția fratelui de cruce, va trezi energiile poporului român și-l va conduce, în cursa lui istorică, la biruință.

De altfel, această mistică creștină pusă la temelie a unor încercări politice nu era o noutate în istoria neamului românesc. Poporul nostru a apărut în istorie cu stigmatele culturale ale creștinismului care i-au determinat toată traiectoria vieții sale. Chiar și în faza istorică precreștină, cea "zamolxiană" - ca să o numim așa - el deținea și se conducea după niște percepțe virtuozose, care nu erau curente în acea epocă diferitelor popoare. Creștinismul care le-a continuat, le-a adâncit și le-a transformat în valori eterne, a fost trăit cu convingere și sinceritate de poporul românesc în tot lungul istoriei lui. Deci nu a fost o inovație legionară ancorarea postulatelor politice și sociale în religie și în morala ei. Noutatea se producea numai prin forma radicală și dinamică pe care l-a luat acest creștinism în acțiunea politică legionară. Corneliu Codreanu, Ion Moța, Istrate și toți ceilalți doctrinari ai Mișcării, îndemnau tineretul român să se adâncească în credința strămoșilor lor, dar să o și sublimeze în același timp. Le cerea să depășească faza unui creștinism personal și contemplativ, care, oricât de riguros ar fi fost trăit de individ, nu era suficient pentru vremurile moderne. Tineretul român, pentru a fi credincios misiunii sale istorice, trebuia să se adâncească curajos pe potecile unui creștinism social și activ, adică să aplice trăirea lui creștină societății din care făcea parte. Trebuia să-l transforme într-un creștinism militant, misionar, numai cu ajutorul căruia ar fi putut aduce bunăstarea morală și materială a colectivității românești. Mișcarea Legionară se străduia să creeze o elită socială românească, sănătoasă și înrădăcinată în

morală creștină. Căci numai aceasta poate umaniza societatea arătându-i că autenticul omului este iubirea-creație și nu patima-negație. Rosturile și bucuriile vieții, personale sau colective, nu pot fi împlinite decât la umbra lui Dumnezeu, asimilând și urmând legile create de El. Numai așa poate lua naștere un stil de viață sănătos și o justiție socială pe care-o așteaptă mulțimile.

Prin urmare, Frăția de Cruce căuta să întărească în tineretul României nervul religios ancestral, unul din componenții sufletului neamului nostru, și cel mai puternic. Din această cauză, în întâlnirile lor săptămânale (în ședințele lor) primul gând al fraților de cruce, cum s-a văzut, se îndrepta către Dumnezeu pe care-L cinsteau și al cărui ajutor, pentru neamul românesc, îl implorau. Prin posturi și rugăciuni, așa cum îi învăța Corneliu Codreanu și cum făcea el însuși, ei își întăreau sentimentul religios. Rugăciunea este foarte importantă în această educație a omului, căci îl ajută să părăsească problemele sale personale, să se adâncească într-o convorbire intimă cu Dumnezeu și să înțeleagă misterul existenței lui pe pământ. Rugăciunea pacifică sufletul și îi dă speranță și avânt. Este cheia cu care omul deschide porțile Cerului. Dar este o cheie care nu trebuie lăsată să ruginească.

Prin îndeplinirea legilor creștine, fără șovăiri rușinate și concesiuni suavizante, tinerii români se impregnau cu o morală creștină, viguroasă și îndrăznească, pe care-o puneau în slujba poporului lor. Frăția de Cruce cerea tineretului țării ei ca să fie tare și să cultive în el calitățile specifice ale omului creștin adevărat, adică:

- calități îngerești, prin puritatea sufletului lor;
- calități de apostoli, prin activitatea lor neobosită;
- calități de martiri, când li se va cere ca să se lepede de credința lor.

Frății de Cruce au îndeplinit cu entuziasm și generozitate aceste trei premize ale credinței, în scurta lor călătorie prin viața poporului român.

3. Conștiința istorică

După Dumnezeu, care stătea pe primul plan al existenței, fratele de cruce își îndrepta ochii spre Patria lui. Trebuia să desăvârșească în el conștiința lui istorică, care-l va ajuta ca să-și limpezească imaginea acestei Patrii, pe care-o iubea și pe care o visa frumoasă. Căci va fi conștiința lui istorică aceea care îi va călăuzi pașii pe pista unei acțiuni politice drepte, nobile și fructuoase pentru națiunea lui. Și tocmai această acțiune politică, nobilă și fructuoasă, dezinteresată și decisă, era scopul pe care-l urmărea Frăția de Cruce, prin educația multilaterală pe care-o împărțea între tinerii români. Credința în Dumnezeu și toate calitățile care se trezeau în ei, la căldura moralei creștine, le vor pune apoi în slujba luptei pentru popor, a luptei lor naționale.

Conștiința istorică și-o cultiva fratele de cruce, sincronizând cu grijă undele trecutului țării sale. Își dădeau osteneala ca să cunoască cât mai bine istoria țării lor, cu vitejiile și înțelepciunea voievozilor și conducătorilor români și țineau permanent trează în ei, amintirea martirilor neamului care și-au sacrificat viețile pentru ca Patria românească să poată trăi. Cunoașterea justă a acestor fapte îi va ajuta pe frații de cruce în lupta lor socială. "Numai trecutul poate deschide poarta unui viitor fecund", spune gânditorul spaniol Ortega y Gasset. Dezvoltarea conștiinței lui istorice îi va ajuta fratelui de cruce ca să descopere adevăratul suflet al neamului său, cu durerile și năzuințele lui, cu calitățile și cu defectele lui. Îl va ajuta să privească ca într-o oglindă toată realitatea istorică românească și să se situeze pe drumul exact al aspirației lor naționale.

Patria, le spuneau Corneliu Codreanu și toți șefii lor, este un tot complex, dar armonios. Ea este suma unor lucruri materiale (geografie, economie, bunăstare) cu altele de origine nematerială (cultură, spiritualitate, onoare) care s-au cristalizat de-a lungul existenței ei istorice, prin activitatea, efortul și sacrificiile tuturor generațiilor sale. Atât acelea care au precedat generația prezentă, cât și acelea care se vor scurge în viitor. Patria, în esența ei, este de origine spirituală mai

înaltă. Ea s-a născut din vibrația sufletească a unei familii omenesti și s-a materializat în decursul vremurilor într-o societate organizată, cu o configurație geografică precisă și cu un program comun de viață, adică cu o istorie. Fiecare popor își are o concepție specifică despre Patria lui, concepție născută din urzeala lui spirituală și care este valabilă numai pentru el. Patria Românilor a fost creată de ei, numai pentru ei și va fi eternă pe tot traseul istoriei acestui popor. Toate generațiile românești trebuie să țină seama de aceasta. Ele primesc și transmit mai departe, fără să altereze, concepția specifică de viață românească, adică conștiința istorică a neamului nostru. Iată cum această conștiință istorică o constituie lanțul care sudează generațiile unele de altele, purtându-le, în același pas, spre țelurile finale ale națiunii lor. Și vai de generația care, întorcând spatele conștiinței istorice, rupe inelele lanțului! Ea va aduce dezastrul poporului ei și va fi blestemată de urmași.

Fratele de Cruce trebuia să fie pătruns de aceste adevăruri. El cultiva pentru Patria lui, în țarina mereu mai fertilă a sufletului, numai sentimente nobile și dezinteresate. De fapt orice bun român trebuie să le cultive, dar fratele de cruce le simțea în mod deosebit. Patria vibra în sufletul lui cu niște rezonanțe puternice și armonioase. Nu exista nici o disonanță în acest sentiment. Numai iubirea de Dumnezeu, cum s-a arătat, strălucea pe deasupra aceleia a Patriei, rămânând toate celelalte sentimente, chiar și cele familiare, la nivele mai joase. Patria românească era o pasiune aprinsă în sufletul fratelui de cruce. Ea însemna pentru el un trecut, în care se scufunda cu plăcere și orgoliu, însemna un prezent în care se manifesta, suferea și se sacrifica chiar, și mai însemna un viitor, care trebuia plămădit din eforturile lui, în care credea cu tărie și pe care-l întrezărea, scăldat în lumini ideale. ("O țară ca un soare sfânt de pe cer", spunea Moța).

Pentru a deveni un bun "frate de cruce" și apoi legionar, tânărul român, care alesese această cale, trebuia să ajungă la un stadiu de identificare perfectă cu sufletul poporului său. Trebuia să-i simtă durerile și bucuriile. Trebuia să retrăiască în gând fazele istoriei lui și să se topească, într-o îmbrățișare pasionată, cu aspirațiile sale. El

respira prin toți porii ființei fenomenul înnoirii românești și privea cu atenție, cu înțelegere și cu dragoste peste tot spațiul național.

Corneliu Codreanu, căutând să întărească în fratele de cruce conștiința lui istorică, aprindea în acesta mândria de a fi român, urmașul atâtor alte generații eroice care l-au precedat. Era însă aceasta o mândrie sănătoasă, limpede, și nu o vanitate deșartă. Era un sentiment nobil care se trezea în sufletul tânărului pe măsură ce descoperea valorile neamului său și tindea să se identifice cu ele. Uneori aceste valori stăteau ascunse, astupate de molozul istoriei, sau desfigurate de interpretări greșite și de incapacitatea unor guvernanți care desconectaseră adevăratul fir istoric românesc din activitățile lor politice. Dar el se străduia să le scoată iarăși la lumină și să le dea viață. Căpitanul cerea tânărului român să fie sincer, să nu se rușineze de originea lui, să caute cu grijă și cu dragoste adevăratul suflet al neamului românesc, să-l curețe, de era nevoie, de zgură și păcat. Îi cerea să renunțe la stupiditatea de a apărea ca alții, de a copia fără discernământ de la alții, - considerați mai civilizați - cum fac aceia care nu-și cunosc valorile propriului lor popor. Însă, să nu se înțeleagă greșit. Codreanu nu le cerea să întoarcă spatele lumii celeilalte, să ridice și să se ascundă apoi în spatele unui fel de zid chinezesc. Din contră, el îndemna tineretul să fie deschis curentelor de cultură, să ia tot ceea ce era bun și folositor de la celelalte popoare și să altoiască pe trunchiul românesc. Dar le cerea în același timp să respingă cu hotărâre tot ceea ce nu intra în schemele de viață ale poporului lor. În felul acesta pătrundea pe îndelete în sufletele acelor tineri un românism autentic, curățat de cenușa modernismelor necontrolate și dăunătoare.

Inima fratelui de cruce se deschidea ca o floare udată de roua primăverii, înfiorată de dragoste și de înțelegere pentru neamul din care răsărise. Ea era inundată de dorința de a face binele și de a lupta pentru afirmarea poporului român. Astfel, "fratele de cruce" depășea granițele strâmte ale unei vieți comune, înghesuită în convenționalisme, și se avânta cu decizie pe drumurile unor drepte acțiuni naționale și sociale. Căpătată conștiința istorică, el nu se va mai putea sustrage fiorului național, pe care-l va urma chiar până la sacrificiul suprem, când i se va cere.

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

Corneliu Zelea Codreanu a oferit tineretului țării sale, prin organizația frățiilor de cruce, un cadru ideal de afirmare națională, care a revărsat peste tot spațiul țării noastre bogăția sufletului acestui tineret și a udat cu el rădăcinile unui viitor mai bun pentru România.

4. Sănătate morală

Mișcarea Legionară a avut ca obiectiv principal pentru însănătoșirea politicii românești, îndreptarea moravurilor societății. Corneliu Codreanu considera absolut necesară această schimbare la față a României, atât pentru a dezvolta o adevărată dreptate socială - scopul oricărei politici interne bune - cât și pentru a înarma națiunea în vederea primejdiilor ce-o amenințau din afară. Pentru aceasta, înainte de a se avânta într-o luptă politică propriu-zisă, de cuceriri de mase și schimbări în panorama politică a țării, el și-a îndreptat atenția spre un alt obiectiv: transformarea individului român, perfecționarea lui. De la individ, din interiorul acestuia, trebuia porni acțiunea principală, revoluția morală, care se va revărsa apoi peste întreaga societate, spălându-i fața și îmbrăcându-o de sărbătoare.

Frăția de Cruce, însărcinată ca să dezlănțuie în tineretul român această revoluție în adâncime, cerea de la început militanților ei să-și însușească cât mai repede o sănătate morală desăvârșită. Aureola acesteia va marca toată viața lor și le va inspira acțiunile. Fratele de Cruce nu putea cere altuia să se îndrepte, să părăsească cărările strâmbe ale vieții, dacă nu se îndrepta întâi pe sine însuși și nu-și curăța propriul său "eu". ("Strigați în toate părțile, că răul, mizeria, ruina, ne vin de la suflet", le spunea Corneliu Zelea Codreanu). În suflet se petrece armonia sau dezordinea vieții. Din suflet pornesc acțiunile și pe suflet se sprijină toată arhitectura unei lupte ideologice. Pentru asta era necesar să fie curățit și luminat sufletul fratelui de cruce și înzestrat cu o morală sănătoasă. Între acțiunea politico-socială pe care o va întreprinde și morală lui, trebuia să existe o corelație perfectă și o mare armonie. Un individ amoral, egoist, crud și necinstit, nu poate

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

întreprinde decât acțiuni pe măsura lui, care vor purta pecetea imperfecțiunii și care nu vor fi bune pentru societatea lui. Tânărul frate de cruce trebuia să fugă de astfel de exemple umane. Înainte de a se avânta în lupta politică în care credea, el trebuia să-și însușească acele calități morale care îl vor ajuta ca să parcurgă numai drumurile drepte și demne ale acțiunii sale, singurele care îl vor conduce spre obiectivul ce și l-a propus. El trebuia să devină un adevărat "erou" al virtuții.

Onoare, cinste, simț al răspunderii, corectitudine, caracter, eroism, fidelitate, iată un frumos mănunchi de calități morale ce trebuia să și-l însușească fratele de cruce, calități care îl vor călăuzi pe drumul luptei lui românești. El trebuia să dezvolte cu răbdare și cu perseverență toate aceste calități, care, odată intrate în bagajul său spiritual, nu se vor mai desprinde de el. Legiunea cerea tuturor militanților ei ca să le adopte la nivele din ce în ce mai perfecționate și apoi să le întrebuinteze, ca arme sigure, în tot ceea ce vor întreprinde în arena politică și în viața lor privată.

De la o vârstă fragedă - căci este mai ușor modelabil - fratele de cruce începea să se îngrijească de sănătatea lui morală și să alunge de la el tot ceea ce ar fi putut întuneca această calitate.

Onoare

Fratele de Cruce era un om de onoare. Este aceasta o calitate care înalță pe individ. Este o înfățișare ideală a "eului", pe care omul public trebuie să o pună la baza activității lui. Onoarea cere vitejie și este inamica lașității. Ea imprimă omului îndrăzneală, îl înundă cu entuziasm și elimină apatia. Dă forțe spiritului și îndepărtează de om moliciunea. Un om de onoare nu abandonează drumul datoriei și nu se lasă mușcat de îndoieli în fața greutăților. Onoarea potentează spiritul de sacrificiu și ucide egoismele. Onoarea este o obligație vie a conștiinței. Este un pilon sigur pentru viața omului. Onoarea este chiar mai importantă decât viața. Toate lucrurile dispar. Însăși viața se termină în mormânt. Dar onoarea rămâne mereu. Ea supraviețuiește în amintirea altor oameni, în urmași, în societatea în care s-a

manifestat. Ea rămâne în amintirea activității pe care a desfășurat-o omul. Onoarea este un ecou divin în om, o comoară strălucitoare a sufletului care trebuie transmisă fără nici o pată urmașilor.

"Mergi numai pe căile indicate de onoare", le spunea Corneliu Codreanu camarazilor lui. "Luptă și nu fi niciodată mișel. Lasă pentru alții căile infamiei. Decât să învingi printr-o infamie, mai bine cazi luptând pe drumul onoarei". Căpitanul avea o concepție înaltă despre onoarea omului. El o ridică până la sublim. Nimica nu poate substitui onoarea. Nici măcar pentru victoria luptei tale, spune el, nu trebuie să părăsești drumurile onoarei. Mai bine o înfrângere onorabilă decât o victorie obținută prin infamie. Căci victoria câștigată pe această ultimă cale, ar fi o victorie pînă. Ea se va transforma cu timpul într-o înfrângere răsunătoare. Întreaga istorie a lumii, dar mai ales cea contemporană (mai aproape de ochii noștri) este plină de exemplele nefericite, unde slăbiciunea oamenilor politici, lipsa de onoare în mînuirea factorilor politici, au scufundat popoarele într-o mare de mizerii și suferințe. Ce au reprezentat, dacă nu asta, mișeliile regimului carlist, care a ciuntit aripile unui măreț zbor românesc? Ce a însemnat un 23 August, decât aruncarea națiunii noastre în brațele celor mai înverșunați dușmani ai ei, printr-o acțiune lipsită de onoare, a politicienilor români? Ce a însemnat în istoria națiunilor și a libertății umane, o Yalta care a aruncat o cortină de rușine peste onoarea unor mari popoare ale lumii și una de fier peste dorințele de viață liberă ale altora? De care intransigență și onoare sunt călăuziți oamenii politici ai națiunilor, care, săltând cu ușurință peste principiile umanitare, ce, spun ei, reprezintă structura sistemului politic din care fac parte, închid ochii și își dau astfel consimțământul la grozăviile care se petrec în răsărit? Care este onoarea acelora care negociază cu groparii civilizației noastre? Dacă Mântuitorul ar fi tranșat cu Sanhedrinul, dacă ar fi închis ochii în fața răutăților și imperfecțiunii acestuia, și-ar fi salvat, fără îndoială viața, dar am mai fi avut astăzi Creștinism?

Occidentul, ne întrebăm, apucând pe căile pe care le-a bătătorit în ultima conflagrațiune, care nu au fost deloc căi de onoare și de demnitate națională, și persistând pe ele până în ziua de astăzi, a câștigat oare un războiu, sau a pierdut viitorul națiunilor lui și al întregii civilizații creștine?

Fratele de Cruce nu urma aceste drumuri înguste. El credea în lupta lui, era convins că aceasta era bună pentru România, și întrebuinta pentru izbânda lui, așa cum îi cerea Corneliu Codreanu, numai "căile" onoarei. Numai așa putea construi ceva durabil în istoria poporului său.

Cinste

Fratele de Cruce trebuia să fie un erou al cinstei. Cinstit față de el însuși, față de camarazii cu care mergea cot la cot, față de societatea lui. Cinstea față de el însuși îl împiedica să se arate celorlalți altfel decât era în realitate. Nu-i era permis de către conștiința lui să-și creeze înfățișări false. El trebuia să știe ce poate face, cât poate face și până unde poate face. Mișcarea Legionară nu-i cerea niciodată să depășească puterile sale. Fratele de Cruce nu trebuia să-și ascundă limitările lui și nici clătinările sau căderile, dacă le-ar fi avut. Astfel de sinceritate sufletească s-a văzut și în "momentul prieteniei" din sedința lui. Cinstea sa interioară îl îndemna să spună deschis, oricând și față de oricine: "acesta sunt eu, până aici am ajuns în lupta cu mine însumi, atâta pot să dau pentru națiunea mea". El era obligat de cinstea lui sufletească să cunoască, în fiecare moment, nivelul la care ajunseseră posibilitățile lui, să acționeze numai la acest nivel. El nu trebuia să se încumete a sări un pârleaz prea înalt, dacă nu avea antrenarea suficientă pentru aceasta. Căderea i-ar fi fost prea dureroasă pentru el personal și pentru ideea ce-o purta și pentru care milita.

Fratele de Cruce lupta cu imperfecțiunile care le descoperea în el și încerca să le domine. Trebuia să se cunoască bine de tot, să-și cântărească cu sinceritate forțele lui și să știe, în orice moment, în ce arie a societății putea să lucreze pentru a da rezultatul cel mai bun și a nu dăuna, prin avântul lui necontrolat bine, cauzei pe care o servea.

Tot cinstea lui interioară îi cerea să se dea la o parte în momentul când ar fi simțit că îi slăbesc forțele, sau că încrederea pe care-a avut-o în lupta lui națională se diluase.

Nu este nici o rușine a spune: "nu mai pot!". Dar este o rușine, ar fi o crimă de neiertat, ca să mergi înainte când nu mai ai disponibilități suficiente. Oprindu-te la timp, poți reflecta în liniște și poți să respiri profund ca să-ți repui forțele pierdute. A te târia însă, clătănindu-te, pe un drum pe care nu-l mai simți al tău, devenind o povară pentru cei alături de care mărșăluiești, este fundamental greșit. Este o postură necinstită față de tine însuși și față de alții, de-a dreptul condamnată. Căci nici tu nu mai realizezi nimica și nu lași nici pe ceilalți ca să-și continue nestingheriți drumul lor.

În Mișcarea Legionară, un caz tipic de lipsă de cinste sufletească l-a constituit Mihail Stelescu. El ajunsese în Mișcare, provenind din Frăția de Cruce de la Galați. Fusese un tânăr strălucit, inteligent, bine pregătit și cu un frumos trecut de vitejie căpătat în primii ani de luptă politică și de afirmare a tineretului român. Căpitanul îl iubea mult, îl aprecia și l-a ridicat la cele mai înalte ranguri în Mișcare. La vârsta de numai 23 de ani l-a înscris pe listele electorale ale Mișcării Legionare și a ajuns deputat în Parlamentul țării. Din motive ce nu interesează aici - s-a scris mult despre cazul Stelescu și despre defectiunea lui, rezultat al unei infirmități sufletești - acest om a pierdut încrederea în Organizația în care milita și în șeful ei. A început să fie mușcat de îndoieli și de pizme. Dar în loc să se dea de o parte și să constate cinstit că nu mai poate urma, că drumul vieții sale se despărțise de acela al Mișcării Legionare - ceea ce nu ar fi știrbit deloc din stima și dragostea de care se bucura printre camarazii lui - Stelescu a continuat, în contra evidentelor care îi muneau sufletul. Așadar, el a continuat cu o stare sufletească subredă, bolnavă, atins de păcatul trufiei. Această necinste sufletească l-a făcut vulnerabil tuturor atacurilor dușmane, momelilor și lingusirilor acelor care, descoperindu-i slăbiciunea s-au aruncat ca un roi de lăcuste asupra lui pentru a-l determina la acțiuni nedemne în contra foștilor lui camarazi de lupte și suferințe. Dușmanii Mișcării au găsit în el disponibilitatea întreprinderii unei acțiuni anti-legionare, dar pornită din sânul Legiunii. Astfel, din cauza necinstei sufletești a acestui om, vrând să ascundă față de alții și poate chiar și față de sine însuși, o boală care pusese stăpânire pe el, s-a prăbușit și s-a

transformat într-o păpușă docilă în mâinile murdare ale unei lumi care urmărea distrugerea fizică a lui Corneliu Codreanu. Stelescu a început să critice nefondat, să atâte, să scrie articolele pline de infamie contra Mișcării, pe care i le publicau cu plăcere toate ziarele guvernamentale. A început să lovească în foștii lui prieteni și camarazi și să pună la cale atentate contra vieții Căpitanului, instigat fiind de poliția carlistă. Ei bine, această necinste sufletească pe care nu și-a căutat-o la timp și care l-a dus până la sentimente de ură necontrolată și de încercări criminale, a fost nenorocirea lui, nenorocirea unui grup de prieteni intimi ai săi cari i-au pedepsit nelegiuirea și chiar nenorocirea întregii Mișcări Legionare care poartă pe spatele ei, de jumătate de secol, cazul Stelescu.

De aceea, în educația fratelui de cruce cinstea sufletească față de el însuși și față de toți acei din jurul său, era o necesitate peremptorie și chiar o adevărată problemă de conștiință pentru el. Nimica nu ierta lipsa sau ciuntirea ei, căci putea duce la greșeli grave, așa cum s-a întâmplat cu Stelescu, care, deși își făcuse educația în frăția de cruce, nu fusese suficient de atent cu marginirile lui și cu păcatele care mușcau fără încetare din el.

Cinstea sufletească a fratelui de cruce, dezgolirea lui continuă în fața propriei conștiințe, era condiția necesară pentru a-și desăvârși educația și a purta mai departe, cu succes, activitatea lui politică viitoare. Din cinstea lui sufletească se vor inspira toate celelalte virtuți care formau diadema lui morală și cu care trebuia să se prezinte în viața publică a neamului său.

Simț al răspunderii

Fratele de Cruce trebuia să dezvolte în el un puternic simț de răspundere. El era, în orice moment, conștient de ceea ce făcea și își asuma răspunderea actelor sale, fie că erau bune, fie că erau rele. El nu fugea de responsabilitate, ci își însușea fără rezerve urmările ce le-ar fi putut avea faptele lui. Era singurul stăpân al acestora și dădea socoteală de ele în fața șefilor săi sau, în ultima instanță, în fața

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

propriei lui conștiințe. Era gata să suporte toate consecințele, oricare ar fi fost acestea.

Răspunderea personală este o virtute foarte neglijată. Oamenii, de obicei, încearcă să fugă de ea, să descarce asupra altora urmările actelor săvârșite de ei. Este un aspect negativ și dăunător al activității oamenilor, în special al celor publici. Căci dacă aceștia ar fi mai conștienți, dacă s-ar simți mai responsabili de actele lor, poate multe acțiuni politice inadecvate și dăunătoare pentru societate nu s-ar produce.

Fratele de Cruce învață de mic ca să domine acest defect al omului. El își asumă cu plină răspundere toate consecințele actelor lui. De aceea el se autocenzura permanent.

Să fim clari. Fratele de Cruce, pe care-l descriem aici, nu era un fel de supra-om, o apariție idealizată de care nu se puteau prinde greșeli și păcate. El era un tânăr ca toți ceilalți, dotat poate de o voință mai mare, care lupta, uneori cu mare greutate, pentru a-și înăbuși aceste păcate și a ajunge la un anumit grad de perfecțiune omenească. Dar el urma destinul omului, cu căderile sale, cu tentațiile sale, cu îndoielile sale. Numai că simțul de răspundere care se altoia pe sufletul său, îl obliga să le repare, să se desprindă de ele, să se ridice deasupra lor. Reparația actului rău făcut și-o săvârșea prin pedeapsă. Era aceasta o pedeapsă calibrată pe dimensiunea greșelii comise, pe carefratele de cruce și-o impunea el însuși sau cerea să-i fie aplicată de șeful lui direct. Pedeapsa acceptată conștient și împlinită corect, înseamnă răscumpărarea unui rău făcut, restabilirea echilibrului sufletesc al individului, rupt din cauza unei neglijențe de-a sa. A greși este omenesc. A avea conștiința greșelii ce-ai săvârșit-o și a dori reparația ei printr-o ispășire personală, este o virtute, un eroism. Omul care reușește să se ridice dintr-o cădere, este mai mare chiar decât acela care nu a căzut niciodată, spune un proverb spaniol.

"În concepția noastră, spune Corneliu Codreanu, pedeapsa este obligația pe care o are omul de onoare de a repara greșeala sa".

De aceea fratele de cruce considera ca ceva just să execute o pedeapsă. Nu era înțeleasă de către el ca o înjosire. Nu ataca deloc

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

demnitatea lui. Prin urmare nu putea afecta psihicul său. Incorect ar fi fost ca o greșeală, o cădere, un rău făcut cu voia sau chiar fără de voia sa, să-l considere ca puțin important și să fie lăsat în voia sorții. Asta, sigur că ar fi fost periculos cu timpul pentru tânărul legionar. Orice lucru incorect, orice deviere de la legile naturale ale vieții, de la demnitatea ta de om, chiar dacă ar rămâne necunoscute pentru alții, rămân ascunse în psihe-ul individului și vor avea o influență negativă și periculoasă în viața acestuia. Orice rău trebuie oprit la timp și reparat fără întârziere. Dacă cineva observă o stricăciune pe acoperișul casei sale, nu este deloc inteligent ca să o nesocotească, sau să aștepte ca să vadă ce se va întâmpla, căci riscă ca avaria să se mărească și să se prăbușească peste el tot așezământul. Același lucru se întâmplă și cu greșelile omului. Sunt niște stricăciuni interioare, care, dacă nu se repară la timp, pot duce la prăbușirea întregului edificiu al personalității lui. Pedeapsa ce și-o impune omul este sudarea crăpăturii provocată de greșeala sa. În mentalitatea fratelui de cruce, pedeapsa nu avea un înțeles punitiv, ci reconstituitiv. Dar mai mult chiar, într-o societate sănătoasă - și fratele de cruce lupta pentru a o construi - pedeapsa nu ar trebui să fie rezultatul unor reguli impuse, sau ale unor normative sociale prestabilite, ci a unei evoluții spirituale a oamenilor ce-o compun. Plătind o greșeală făcută, omul devine din nou liber. Scapă de apăsarea acesteia. Corneliu Codreanu spunea în această privință: "Am greșit. Am plătit greșeala mea. Nu datorez nimănui nimica".

Ca și în doctrina creștină, posibilitatea de a răscumpăra o greșeală prin ispășirea ei, repune omul în echilibru cu demnitatea lui. În acest sens de răscumpărare, de restabilire a unei armonii stricate, înțelegea fratele de cruce, pedeapsa și o accepta cu seninătate. Simțul lui de răspundere îl îndruma spre astfel de înțelegeri superioare.

Corectitudine

Fratele de Cruce trebuia să fie corect. Chiar dacă s-ar putea confunda cinstea, de care s-a vorbit mai înainte, cu corectitudinea, în concepția tânărului legionar ele erau două noțiuni diferite, sau mai bine spus, care lucrează în oameni pe nivele diferite. Cinstea este o calitate a sufletului. Ea este de natură spirituală și învâluie toată viața omului cu toate manifestările ei. Corectitudinea este numai o parcellă

a cinstei. Este un aspect practic al acesteia și se raportează la anumite acțiuni ale omului pe care ea le girează. Acestea erau sensurile pe care "frății de cruce" le aplicau cinstei și corectitudinii.

Ei trebuiau să fie corecți în mânăuirea banilor, în contactul cu semenii lor pe care nu-i putea brusca, nici insulta, corecți în promisiunile ce le făceau și în judecățile pe care le emiteau asupra altor oameni. Tot corectitudine era și cuvântul dat pe care nu-l putea dezice sub nici un motiv.

În fruntea interpretărilor pe care "fratele de cruce" le dădea corectitudinii, stătea corectitudinea în mânăuirea banilor. Este o însușire de mare importanță pentru noi românii, pentru că ne lipsea la mulți. La originea lui, neamul românesc a fost un neam cinstit. Și Dacii, popor nobil, și Romanii, care au dat lumii dreptul, posedau această calitate pe care ne-au transmis-o, desigur. Dar nefericirile istorice prin care a trecut poporul nostru, influențele lăsate de valorile consecutive de năvălitori ce s-au abătut asupra lui, mediul oriental în care a fost silit să trăiască, i-au secătuit multe din calitățile lui originare. Între acestea și corectitudinea în mânăuirea bunurilor materiale. Afacerile necistite și escrocheriile se țineau lanț și erau săvârșite, de multe ori, de persoane situate în vârful piramidei societății românești. În timp ce poporul sărăcea din ce în ce mai mult, alții se îmbogățeau necinstit. Această tristă stare de lucruri l-a determinat pe tânărul deputat Corneliu Zelea Codreanu, în prima lui intervenție în Parlamentul țării, să propună legiferarea pedepsei cu moartea pentru toți aceia care ar mânui necorect banul public, ori și cine ar fi fost ei. El nu cerea introducerea osândei capitale dintr-un spirit sangvinar, de demagogie politică sau din resentiment contra societății, ci din dorința de a tăia din rădăcină această plagă urâtă și dăunătoare pentru popor. El voia să creeze un cadru de corectitudine în reprezentanța țării care să se întindă cu timpul peste toată societatea românească. Căci, asemenea apelor în care arunci o piatră și se transmit în toate părțile unde concentrice, așa era străbătută de incorectitudine societatea noastră, la toate nivelele ei. Aici duseseră relele exemple pe care le dădeau păturile conducătoare, mulțimilor românești.

Corneliu Codreanu voia stăpîirea acestui păcat național. El cerea corectitudinea cea mai perfectă oamenilor care formau organizația sa, ca prin ei, odată ajunși la posturi de conducere în Stat, să influențeze societatea românească. El spunea:

"Legionarul care își va însuși bani ce nu-i aparțin, care va mânui necinstit banii Legiunii sau ai oricărui om; acela care nu va putea da socoteală, conform promisiunii, de banii încasați din vânzarea broșurilor, gazetelor, insignelor etc., va fi eliminat pentru totdeauna din Legiune, de la primul caz, orice situație ar ocupa el".

"În organizația aceasta nu pot să crească decât oamenii cinstiți".

"O mică hoție nu poate să ne lase indiferenți pentru că, în definitiv, aceasta nu este decât sămânța marilor hoții, sămânța care dezvoltându-se din cauza toleranței noastre, ar putea răstigni din nou, prin jefuire, poporul român și această țară".

Atât de mare era importanța pe care Corneliu Codreanu o dădea corectitudinii, încât, fiind odată întrebat, când credea el că va veni biruința legionară, a răspuns că numai atunci când i se va raporta de către toți Șefii legionari de Județ, că în unitatea lor nu mai există nici un om incorect.

Această grijă aproape religioasă, de a reînvia corectitudinea în oameni, s-a aplicat de la început pentru Frățiile de Cruce. Cu atât mai mult asupra lor, pentru că fiind vorba de suflete tinere, neînraite încă de viață, rezultatul era mai fulgerător.

Gheorghe Istrate a conceput un sistem ingenios pentru a însămânța spiritul de corectitudine în tinerii lui camarazi. El a creat așa numitul **Carnetel al Fratelui de Cruce**, cu formula 1/40 R, și 1/40 T. Ce însemna acest carnetel și ce însemnătate avea el în educația tinerilor?

Toți frății de cruce își confecționau singuri un carnetel compus din 15 file, atât de mic, încât să poată fi purtat în buzunarul unui ceas al pantalonilor sau, în cazuri de pericol, în manșeta acestora. Îl aveau în permanență asupra lor, și, în împrejurările acelea, când orice semn de apartinență la Mișcarea Legionară putea duce la eliminare din școli sau chiar la arestare, acest carnetel reprezenta deja un pericol care

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

ascutea în frății de cruce curajul lor și instinctul de apărare și îi ajuta să prevadă și să ocolească primejdiile. Dar nu aceasta era intenționalitatea principală a "carnetelului". Adevăratul lui scop în educarea tinerilor era dezvoltarea și întărirea spiritului lor de corectitudine. O pagină a acestui "carnetel" era dedicată unei zile din săptămână - așadar el se reînnoia în fiecare lună - se nota în ea o cifră și se schița, scurt, o idee. Amândouă aceste notații erau rezultatul unor proporții: 1/40 R, care însemna că a 40-a parte din cheltuielile necesare fratelui de cruce erau destinate Mișcării Legionare; 1/40 T, care însemna că a 40-a parte din timpul lui le dedica, cu gândul, problemelor neamului și luptei sale.

Cheltuielile zilnice de întreținere (calculate aproximativ din media cheltuielilor familiei, plus cheltuieli personale) se împărțeau cu 40 și rezultatul era suma pe care fratele de cruce trebuia să o verse în visteria unității F.D.C. din care făcea parte. Nu era deloc ușor. Cititorul trebuie să se întoarcă cu gândul înapoi cu o jumătate de secol și să se introducă în condițiile economice de atunci, pentru a înțelege sacrificiile pe care trebuiau să le facă tinerii frați. În lumea școlară de atunci erau foarte puțini aceia care dispuneau de ceva bani de buzunar. Majoritatea fraților de cruce își procurau acești bani cu privațiuni grele. Unii sacrificau somnul și economiseau cei 2 lei pe care-i primeau pentru transportul la școală în autobus sau tramvai. Alții sacrificau cei 5 lei pe care-i primeau, poate, Duminică, pentru a se recrea într-un cinematograf. Alții dădeau lecții copiilor mai mici și și procurau pe această cale banii trebuincioși "carnetelului" lor. Dar cu toții erau frământați de grija ca să nu cadă în incorectitudinea de a nu avea în fiecare zi asupra lor, suma care figura pe "carnetelul" cu pricina.

Același lucru și cu timpul lor. 36 de minute din fiecare zi (a 40-a parte din 24 de ore) fratele de cruce le dedica luptei și poporului său. De obicei seara, înainte de culcare, el se izola la familie, se retrăgea într-un colț și și concentra gândul la o temă națională, la un punct doctrinar legionar sau la o strategie necesară unei bune politici românești. Era momentul închinat Patriei sale, era consolidarea conștiinței lui naționale, când, dezbrăcat de orice altă preocupare, se scufunda în problemele poporului său. Care erau subiectele care-i acaparau

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

atenția? Variate și acomodate nivelului său de tensiune națională: un eveniment din istoria Românilor cu consecințele ce le-ar fi putut avea dealungul vieții neamului nostru; un percept creștin pe care-l împletea cu soarta poporului; o lege legionară care, transformând individul, influența în viața națiunii noastre; o jertfă legionară și urmările ei în capitalul spiritual al României; o reformă politică bună pentru țară etc. Pe foaia zilei respective din "carnetel" se nota tema și concluziile în câteva cuvinte, astfel încât, dacă i s-ar fi cerut, le-ar fi putut dezvolta în cursul unei ședințe. De 365 de ori pe an, "fratele de cruce" dedica luptei lui cele 36 de minute, sfortându-se să caute mereu teme noi, folositoare, pe care, în intimitatea sa, le dezbătea față în față numai cu conștiința lui.

Factorul educativ important era tocmai statornicia cu care fratele de cruce își îndeplinea obligația lui. Banii îi purta permanent la el până ce erau vărsați casierului, în timpul ședinței. Mereu avea, așadar, niște bani asupra lui, care, deși fuseseră ai lui, odată introduși în buzunarul ceasului, împreună cu "carnetelul", nu-i mai aparțineau. Erau ai Legiunii. Aceasta reprezenta, desigur, o continuă tentativă pentru tânăr. Dar el nu se putea atinge de acești bani fără a săvârși o incorectitudine gravă, de care el trebuia să se păzească. Și dacă, totuși, se întâmpla vreodată, în cazuri de forță majoră, această călcare a legii lui, intervenea numaidecât elementul corectiv al greșelii, auto-pedeapsa. Se pedepsea, îndeplinea pedeapsa și raporta. Același lucru se petrecea și cu timpul. Având sau neavând chef, liniștit sau obosit după o zi de școală grea, fratele de cruce trebuia să-și învingă slăbiciunea și să-și îndeplinească datoria lui. Și toate acestea aveau loc numai în fața conștiinței sale. Nimeni nu-l putea controla dacă a socotit corect cheltuielile lui zilnice, nimeni nu-l putea controla în fiecare moment dacă banii ce-i avea asupra lui coincideau cu cheltuielile sale, după cum nimeni nu-l putea controla dacă în adevăr dedica cele 36 de minute zilnice meditațiilor lui. Numai conștiința lui veghea asupra lui. Numai în fața ei se dădea lupta cu el însuși, se dezbătea și se verifica gradul de corectitudine la care ajunsese.

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

Formula 1/40 R, și 1/40 T, a avut o înrăurire covârșitoare asupra educației fraților de cruce, înrădăcinând puternic în ei cinstea și corectitudinea. (Aceasta s-a putut verifica în timpul scurtei guvernări din 1940, când mănuierea banilor publici a fost impecabilă. După înlăturarea legionarilor de la cârma Statului, în urma evenimentelor de la 21-23 Ianuarie 1941, Mișcarea a fost acuzată de o mulțime de lucruri neadevărate, în special în cartea lui Antonescu, "Pe Marginea Prăpastiei". De onorabilitatea ei însă, de corectitudinea cu care s-au mănuit în acea perioadă banii publici, nu s-a putut lega nimeni, căci în acest sector existau documente controlabile. Nici un proces nu a fost deschis legionarilor, pe această temă. Toate mișeliile sunt doborâte, până la urmă, de sulitele adevărului).

Om de caracter

Fratele de Cruce era un om de caracter. El știa ce vrea și lupta pentru a convinge și pe alții de adevărul ce-l purta în el. Avea convingerea fermă că ceea ce făcea în cadrul luptei legionare era bun pentru neamul său, căci el gândise înainte cu seriozitate și cântărise cu criterii juste, toate consecințele posibile ale acțiunilor în care se angaja. El nu era un superficial și nu trecea ușuratic peste amănuntele luptei și a urmărilor ei.

A dezvolta în tinerețe caractere puternice este foarte necesar. Este necesar pentru individ, pentru succesul vieții, dar și pentru poporul lui, căci acest tinerețe formează drojdia care va plămădi viața nației sale. De obicei tinerii sunt șovăitori, indeciși în fața problemelor care li se prezintă. Neavând niște criterii inamovibile și nici experiență solidă, ei sunt copleșiți de îndoieli și se mișcă cu sfilă printre evenimentele politice. Nu știu cum și de unde să înceapă. În general ei nu pot pătrunde în miezul unei probleme și nu pot să-i dezvăluie tainele.

Fratele de Cruce nu era așa. Nu trebuia să fie așa. El se străduia, prin bagajul cultural ce-l poseda - și de aceea trebuia să și-l însușească cât mai repede și cât mai complet - ca să pătrundă în esența

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

problemelor și să le descifreze corect. Dar odată lămurit, odată convins de necesitatea unei acțiuni, se arunca în ea cu toate forțele sale, fără să se codească sau să mai dea înapoi. El nu se speria nici de greutăți, oricât de mari i s-ar fi părut. Caracterul pe care și-l consolidase, printr-o educație apropiată, îl împingea mereu înainte. Trebuia să termine cu bine ceea ce începuse. Naștea în el omul de caracter, cu decizii rezezi și neșovăitoare, pentru care, imposibilul, nu exista. Devenise un cavaler al unei înalte concepții românești pe care trebuia să o introducă în sufletul poporului său. Acest caracter hotărât dezvolta în el și o morală de victorie. În timpul grelelor prigoane pe care le-au îndurat frații de cruce, caracterul lor puternic și neșovăitor i-a ajutat ca să le suporte cu demnitate, să treacă cu fruntea sus prin ele, să le supraviețuiască, fără ca să schimbe nimica din felul lor de a gândi și de a vedea lucrurile românești.

Eroism

Fratele de Cruce era un virtuos al eroismului. Dar era acesta un eroism continuu, de durată, neîngrădit în timp sau în evenimente. El cultiva acest eroism care-i însoțea toate manifestările sale. Eroismul nu este numai decît, așa cum îl concep mulți, o flăcără stingheră în viața omului, o răbufnire, într-un moment dat, a sentimentelor lui de demnitate, de onoare sau de bărbăție. Nici măcar nu este concretizat într-un act de forță, cum de asemeni se crede. (Acesta este numai un act periferic al eroismului). Adevăratul eroism este mărturisirea continuă, zi de zi, oră de oră, cu toate consecințele, a unor credințe închegate solid în individ, chiar dacă ele nu sunt împărtășite de majorități sau sunt chiar persecutate de ele. Eroismul este efortul pe care-o face sufletul pentru a depăși instinctele individului și a-l obliga să îndeplinească, fără ezitări, datoriile pe care i le impune conștiința sa. Greșesc enorm aceia care încearcă să transforme eroismul într-o caricatură a vieții indivizilor și să-l satirizeze. Eroismul este un semn de înaltă trăire morală. Este o dedicare nepătimasă, dar conștientă și constantă, unei idei politice sau unei acțiuni sociale nobile. Este un țel limpede pe care ar trebui să-l atingă orice om, dar

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

mai ales acela care vrea să se pună în serviciul poporului lui. Adevăratul eroism este permanent, se manifestă neîncetat și în toate zilele. Îl aflăm în toate actele sincere ale omului, în toate eforturile lui. Eroismul, ca și sfințenia, este o constantă de viață, este absolutul introdus în cotidian. Orice act făcut cu sinceritate este un eroism.

Lupta permanentă pe care o dă cu el însuși, "fratele de cruce", omorând instincte și apucături vătămătoare, era un eroism. Dominarea unei frici sau a unei descurajări - ce eventual apărea pe drumul greu al luptei lui - era un eroism. Suferința pe care nu o ocolea - spre înmărmurirea dușmanilor lui - pe care o considera ca o comoară spirituală pe care o oferea neamului său, era tot un eroism. ("Cei ce suferă, le spunea Corneliu Codreanu, sunt adevărați eroi ai luptei legionare"). O disciplină acceptată, în cadrul unei strategii politice a Mișcării Legionare, era tot un eroism. Și fără îndoială, sacrificiul libertății și mai ales al vieții, de care au dat dovadă cu bogăție, frații de cruce, era manifestarea supremă a eroismului. În acest moment, ei depășeau cu simplitate și cu eleganță, căci priveau senin și fără frică pe călăii lor, chiar și instinctul de viață atât de puternic în om. (Într-unul din lagărele de exterminare ale lui Carol II, după primul val de ucideri, a fost vizitat un frate de cruce - ce se afla închis acolo - de mama lui. Bătrâna îl ruga plângând ca să dea o declarație de desolidarizare de Mișcarea Legionară pentru a-și salva viața, așa cum cereau autoritățile. Băiatul i-a răspuns senin: "Mamă, este prea târziu. Cerul este deja plin de Luceferi. Nu mai plânge, te rog". Și a rămas acolo, urmându-și destinul).

Viața fratelui de cruce român era marcată de eroisme zilnice, pe care el le accepta cu bucurie, căci le considera ca fiind comoara lui nepieritoare. Și nu renunța la ele cu toată strădania dușmanilor care încercau să-i împiedece frumosul său zbor spre absolut.

Fidelitate

Fratele de Cruce era un tânăr leal. El era credincios crezului său, șefilor care-l conduceau în lupta națională, era credincios neamului

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

său și angajamentelor pe care le luase față de acesta. Lealitatea constituia o pecete prețioasă care strălucea pe pieptul fratelui de cruce, și pe care acesta o purta cu mândrie.

În lumea curentă, și, mai ales în cea politică, lealitatea este, de fapt, o monedă scoasă din uz. Este ceva demodat, anacronic. Între oamenii politici are importanță numai interesul personal, numai dorința de a parveni ori și cum, de a urca spre poziții sociale din ce în ce mai sus puse. Pe aceștia nu-i interesează dacă sunt apți sau nu. Important este să se afle acolo, în vârful scării. Pentru asta, politicianul comun este gata să sacrifice totul, chiar și lealitatea unui crez politic pe care l-a urmat înainte sau pe care-o datorează șefilor lui de partid. Sunt cazuri curente de oameni politici care se perindă cu naturalitate, călcând în picioare orice semn de pudoare și de integritate morală prin diferitele guverne ale popoarelor, neinteresându-i prea mult culoarea acestora. Îi vedem, ocupând scaune importante, în ciuda diferențelor ideologice care separă aceste guverne unele de altele. Politicianul - cu excepții onorabile - a devenit în zilele noastre un fel de om rătăcitor prin tufișurile tuturor ideologiilor, care dezvoltă în el o singură lealitate: aceea a scaunului ministerial pe care-l ocupă cu plăcere și îl stoarce cu folos personal.

Fratele de Cruce nu avea nimic comun cu astfel de oameni. El tindea spre un alt tip uman. El venea dintr-o altă lume de idei politice clare, de lealități, și lupta cu el însuși, educându-se pentru a da viață altei societăți. El credea cu atâta convingere în ceva și se confunda în așa măsură cu această credință a sa, încât nu-l mai putea satisface altă concepție politică, oricât de "la modă" ar fi fost aceasta în societatea lui. Era neîncăpătoare pentru credința și elanurile lui. Așadar, fratele de cruce era un om de principii și le rămânea credincios. Șefii și camarazii lui formau familia sa ideologică. Nu putea să-i părăsească fără ca să renunțe la propriile lui convingeri. Atâta timp cât acestea rămăneau întregi, el își urma șefii și camarazii, "la bine și la rău". Căci numai așa, unul lângă altul, puteau constitui o forță puternică și numai așa, lupta lor îi ducea spre victorie.

Lealitatea, statornicia în sentimente, gândire și legăturile cu

5. Capacitate de muncă și creație

Fratele de Cruce trebuie să fie un om de creație. El muncea cu drag pentru binele material al poporului său.

În lumea publică din acele vremuri - când apăruse și se dezvoltase și Frăția de Cruce - crescuse ca o bălărie care întuneca câmpul progresului țării, cultul efortului minim, al parazitismului, al șmecheriei, al lenei, al beneficiilor unei sinecure. A face cât mai puțin și a obține cât mai mult, era o tendință în viața publică românească. Erau acestea niște păcate sociale care răvășeau viața poporului și atacau economia lui. Ele erau activate mai ales de lipsa de atenție și de seriozitate a oamenilor politici români în tratarea treburilor publice.

Fratelui de Cruce nu-i erau îngăduite aceste drumuri ușoare și greșite. Cîntea lui îl îndepărta de ele. El trebuia să fie altceva: un om al muncii, al efortului continuu.

Corneliu Zelea Codreanu și toți șefii Frăției de Cruce îndemneau tineretul să studieze cu temeinicie, ca unică alternativă de eficiență în activitatea profesională sau publică pe care o va desfășura mai târziu acesta. În orice domeniu, intelectual sau tehnic, fratele de cruce trebuia să dea totul: o pregătire sănătoasă și un entuziasm debordant și contagios. El trebuia să fie omul de creastă al realizărilor românești.

(Este un adevăr irefutabil că Mișcarea Legionară a dat naștere în țara noastră la un avânt creator care a îmbogățit toată cultura românească modernă. Majoritatea marilor gânditori ai epocii dintre cele două războaie mondiale, poeții, scriitorii, artiștii, oamenii de știință, toți cu renume în țară și peste hotare, au fost atașați într-o formă sau alta, militând deschis unii, sau numai sentimental alții, de Mișcarea Legionară. La flacăra avântului ei, al idealului înalt ce-l purta și a tematicii naționale pe care o ridicase, acești oameni au avut o creație fecundă, care, după aceea nu a mai fost posibilă. Gândirea

corespunde puterii sufletului și numai când acesta este luminat devine motorul creației. Prin urmare gândirea care țâșnește dintr-un astfel de suflet se transformă în creație pură. Așa s-a întâmplat în acea Românie a anilor 30, pusă în mișcare de elanul tineretului ei, unde a apărut o pleiadă de oameni care, prin efortul lor continuu, sincer și pasionat, au ridicat cultura românească la niște nivele înalte care se puteau compara cu ale altor țări mai avansate. Suntem siguri că odată România, acea Românie autentică pe care o visăm toți românii, va înțelege și așa o va înscrie în istoria ei, că apariția Mișcării Legionare pe pământul ei, a dat naștere unei epoci - din păcate scurtă, dar repetabilă - plină de sugestii și de originalitate în gândire, care a dat un mare impuls ce a ajutat la îmbogățirea conținutului ei cultural).

Munca, pe care Corneliu Codreanu o vedea ca pe un puternic pilon de sprijinire al transformărilor pe care le necesita țara lui, se va bucura de un loc de onoare în Legiune. Se dotează chiar edificiul doctrinar al ei cu o lege a muncii, importantă pentru educația legionarilor, care a fost urmată cu mare avânt de către toți militanții ei:

"Muncește! Muncește în fiecare zi! Muncește cu drag! Răsplata muncii să-ți fie nu câștigul, ci mulțumirea că ai pus o cărămidă la înălțarea Legiunii și la înflorirea României".

Prin urmare, nu avantaje materiale imediate, nu acumulări de bunuri din ce în ce mai considerabile, era scopul muncii în concepția fratelui de cruce. Adevărata ei finalitate era mai mult de esență spirituală. Era mulțumirea intimă, liniștea sufletească de a fi făcut ceva pentru alții, pentru compatrioții lui, pentru țara sa. Aceasta era temelia morală pe care se sprijineau toate eforturile pe care le făceau frății de cruce în câmpul muncii. Așa au fost învățați de Căpitan, așa au făcut.

Lucrând cu dragoste, din necesitatea de a crea, de a face ceva bun pentru alții, frății de cruce simțeau cum se eliberau de sub apăsarea materiei. Lucrarea lor, făcută în astfel de stare sufletească, devenea un bun spiritual, un factor determinant pentru transformarea societății românești. Tot ceea ce săvârșeau ei în acest teren era prins îndată de vârtejul elanului lor.

Elanul cu care se crează un bun oarecare îndoiește valoarea

acestui, căci, pe lângă conștiințiozitatea cu care este făcut se adaugă și dezinteresul personal ca scop principal, adică el capătă o valoare spirituală. Așa că, pe lângă cei trei factori clasici ai economiei, materia primă, munca și capitalul, Corneliu Codreanu introduce încă unul, tot așa de important, dacă nu mai mult chiar: **elanul**. Adică bucuria de a crea. Creațiile, de orice natură, sunt reușite numai în funcție de cantitatea de elan care s-a pus la făurirea lor. "Elanul creator - spune Horia Sima, urmașul lui Codreanu - reprezintă constanța vieții, eul spiritual, factorul de integrare și realizare a persoanei umane".

Fratele de Cruce era un entuziast al muncii. El cultiva cu grijă bucățița aceea de suflet care visa și crea. Era un adevărat artist care pune în opera sa efort, intelect și avânt.

Gustul muncii se deșteaptă în individ prin educație. De aceea, Corneliu Codreanu a creat pentru tineretul României șantierele de lucru ("tabere de muncă" le-a numit el) unde se făcea școala muncii, a efortului continuu. Frații de Cruce au luat parte cu elanul caracteristic vârstei lor, la aceste programe comune de muncă ale Mișcării Legionare. Ei puteau fi întâlniți peste tot, arși de soare, scăldați în propria lor nădușeală dar cu ochii plini de bucurie, lucrând de zor la reparația unui pod stricat, a unui drum obștesc desfundat, la ridicarea unui dig pentru a opri apele care se revărsau peste holde, la rezidirea unei biserici vechi, ajutând unei văduve sărace pentru a-și strânge recolta sau la construirea unui lăcaș de odihnă pentru bolnavi și bătrâni. Pretutindeni semănau - cu propriile lor eforturi și, de multe ori, învingând greutatea și neînțelegeri sau chiar opresiuni, din partea organelor guvernamentale - opere bune și dezinteresate pentru neamul lor. Pretutindeni aruncau sămânța roditoare a creației lor. Rezultatul acestui elan de muncă a fost fulgerător în conștiința românească. Mulți români, tineri sau bătrâni, săraci sau bine situați, care nu făceau parte din Mișcare, au fost furăți de entuziasmul fraților de cruce, și i-au ajutat, punând umărul alături de ei la muncile cele mai obositoare, pășind astfel și ei în noul front al muncii românești.

Dar "taberele de muncă" legionare au mai avut și un alt rezultat pozitiv. Acolo se înfrățeau clasele sociale. Acolo se cunoșteau cu toții,

și amalgamau eforturile și se angajau împreună ca să ducă la bun sfârșit un proiect național. În "taberele de muncă" se ștergea din spirite ideea de luptă de clasă pe care-o răspândise în lume marxismul. Pe acele șantiere, mânați de același frumos vis românesc, se făcea înfrățirea tânărului licean - studentul și licențiatul de mai târziu - cu lumea necăjită a muncitorilor și a țăranilor noștri. Acolo se realiza pe îndelete o sudură trainică, indestructibilă și mișcătoare, în același timp, între lumea intelectuală a poporului român cu aceea a muncii lui. Palmele bătătorite ale muncitorilor se împreunau cu degetele delicate ale fraților de cruce și împreună trudeau la făurirea unei țări mândre, drepte și încăpătoare pentru toți.

Așa creștea fratele de cruce, sporind în el, prin muncă și trudă personală, dorul lui de creație și sentimentul curat de camaraderie, de frățietate românească, care dizolva deodată, într-o îmbrățișare comună, stăvilele care până atunci au separat clasele sociale ale țării.

"Muncind și luptând, tăcând sau cântând, așa se deapănă istoria legionară", le spunea Gheorghe Istrate, Șeful Frăției de Cruce, tinerilor lui camarazi.

6. Înfrângerea interesului personal

Am văzut că în lupta în care se angajase, fratele de cruce nu era mânat de vreun interes personal. Toată munca lui, tot efortul său, toate jertfele pe care le făcea, erau dedicate exclusiv poporului său, cu dorința de a crea acestuia o viață mai bună și mai demnă. Dragostea lui era aceea care-l îmboldea la toate. Numai din dragoste făcea totul. Interesul personal era absent din preocupările lui sociale. S-a văzut mai înainte cum legea muncii însăși enunța că singura răsplată pe care-o urmărea legionarul era numai bucuria de a crea ceva bun pentru țara lui.

Educat în acest spirit și pătruns de învățăturile ce le primea,

fratele de cruce ar fi fost incapabil ca să exploateze în ziua de mâine, când ar fi ajuns la viața publică, munca celor umili, a fraților lui mai neajutorați, a acelor pentru care intrase în lupta legionară și pentru care era gata să sacrifice totul, chiar și viața lui. El se alipise Mișcării Legionare pentru a servi, pentru a da poporului său totul, și nu pentru a-l jefui. Legiunea îi considera nedemni pe toți aceia care, după victorii, căutau să se îmbogățească, să capete posturi cât mai bune, profitând de riscurile și de jertfele depuse de alții. Dacă pentru mulți oameni publici, politica înseamnă o afacere de la care trebuie să se obțină o rentabilitate cât mai mare, pentru legionar ea reprezintă o religie pusă în slujba celor mulți. Singura pasiune în lupta socială ce o desfășoară este de a fi folositor neamului lui, de a-i întoarce, multiplicat la maximum, talantul pe care acest neam l-a strecurat în el.

Fratele de Cruce era un ostaș al faptelor care zămislește creația. Dar când faptele au la bază mobile interesate, apetituri personale, se rupe farmecul acestei creații. Ea se distruge, se pierde în realizări banale și fără durată.

Mănat de astfel de concepție, "fratele de cruce" alesese o existență sobră. Nu era strident și avea mult bun simț în înfățișarea lui exterioară. El făcea deosebire între lux, superfluu și strictul necesar. Alesese pe aceasta din urmă ca normă de viață. Modestia era caracteristica lui. Nu putea fi un risipitor - admitând că ar fi avut posibilități suficiente - pentru că ceea ce el risipea, alții poate aveau nevoie.

Atât de mult îl muncea pe Corneliu Zelea Codreanu ideea sobrietății în viața legionară, și a alungării interesului personal, încât, cu ocazia înmormântării eroilor Mișcării, Moța și Marin - care și-au dat viața în Spania în lupta contra comunismului - a cerut tuturor cadrelor legionare, adică acelor care ar fi ocupat un loc în viața publică a României, ca să depună un legământ de onoare, ce-i obliga la o viață modestă, fără ostentații:

"Să trăim în sărăcie ucigând în noi poftele de îmbogățire.

Să trăim o viață aspră și severă cu alungarea luxului și îmbuibării.

Să înlăturăm orice încercare de exploatare a omului de către om.

Să jertfim permanent pentru țară".

Fratele de Cruce se pregătea intens, se curăța de zgura poftelor materiale, pentru ca în ziua când țara ar fi avut nevoie de el, să poată depune, cu inimă curată și convingere deplină, acest solemn legământ legionar.

7. Dragostea

Fratele de Cruce era o ființă în care ardea dragostea. El iubea pe cei din jurul său, își iubea poporul, țara, și iubea Legiunea. Permanent își dădea silința ca să întărească în el acest sentiment. Căci toate virtuțile pe care trebuia să le dezvolte în el, pentru a deveni un bun legionar și un bun român, nu ar fi fost posibile dacă nu ar fi avut dragoste. Viața lui întreagă este un imn închinat acestei sublime tensiuni sufletești.

Iubirea este cheia existenței omenești. Este însăși imaginea divină pe care omul o poartă în el. Ea întărește virtuțile acestuia și-l angajează la soluționarea justă a problemelor timpului său. Stimulează spiritul de muncă, perfecționează corectitudinea, fidelitatea, dă aripi spiritului de sacrificiu și înăbușă înclinațiile vulgare și dăunătoare omului și societății lui. "Dragostea este dăruirea, revărsarea nefermată din interior", spune Horia Sima.

Orice s-ar face fără acest foc interior ar fi searbăd, fără substanță, fără trăinicie și s-ar nărui la zguduirea celei mai mici furtuni. Dragostea este un impuls necesar omului. Ea îl ridică pe planuri de existență superioară, de unde el își împrăștie cu dăminie comoara sufletului, peste toți și toate. Dacă, însă, lipsește dragostea din viața omului, dacă secătuieste izvorul ei, așa cum se petrece cu omul societăților materialiste, el se transformă în lup feroce pentru ceilalți semenii. Devine egoist, crud, implacabil, față de alții. Adevărata fericire a individului, acea fericire nepieritoare, nelegată de un moment efemer al vieții, se atinge numai atunci când, din dragoste pentru cei din jurul său, poate renunța chiar și la cealaltă fericire, aceea

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

a lui personală. Căci dragostea este dăruire. Ea mișcă motorul marilor realizări omenești. "Primul gest al individului străfulgerat de iubire, spune Horia Sima în Doctrina Legionară, este de a rupe barierele politice, sociale, economice, care îl despart de ceilalți oameni și a-i îmbrățișa pe toți cu aceeași căldură și dezinteres".

Dragostea este și dinamică. Este sentiment, dar și acțiune. Este lumina care călăuzește pe om în realizările lui mari. Este forța care îl împinge spre finalități sociale înalte. Ea provoacă solidarități între oameni care se răsfrâng, apoi și asupra Statului, înzestrându-l cu legi juste și necesare dezvoltării lui. Raționalismul rece - se observă clar - nu unește oamenii. Din contră îi separă, îi învrăjbește și le secătuieste forțele. Orice doctrină socială care nu are la baza ei dragostea față de acei pentru care zice că se manifestă, este condamnată, mai devreme sau mai târziu, pieirii, provocând în căderea ei suferințe imense în societate. "Dragostea, prin puterea ei de jertfă, va îmbunătăți treptat viața societății, va transforma relațiile ei reci, interesate și indiferente, în relații vii", spune Horia Sima.

Dar, "dragostea nu este posibilă decât prin trăire, prin experiență", spune el mai departe. Ea este un foc interior care crește tot mai mult pe măsură ce-l alimentezi. Menținut cu grijă și cultivat, el dezvoltă armonia din om. Dar pentru aceasta este nevoie de o educație stăruitoare în acest sens.

Așa făceau frații de cruce. Așa îi îndemna idealul spre care se îndreptau. Dragostea lor trebuia să fie completă și fără crăpături. Ea se verifica pe toate planurile existenței lor. Dragostea de Dumnezeu stătea pe primul plan, așa cum s-a văzut. Dar ea nu ar fi fost întreagă, autentică, dacă nu o aplicau și la celelalte niveluri. Nu se putea iubi pe Dumnezeu și urî nația, bunăoară. Ar fi denotat o infirmitate sufletească care anula dragostea. Tot aberație ar fi să se vorbească de iubirea de nație, dar nu de familie sau de aproapele. Nu se poate omite nici o etapă a dragostei fără a o anula. Iubirea este o arhitectură măreață și unitară a sufletului. Orice debilitate apărută la temelia ei năruiește în neant tot edificiul. În afara dragostei, străină ei, nu există realizare omenească adevărată și trainică.

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

"Toată etica legionară emană din dragoste", spune Comandantul Mișcării Legionare. Frații de Cruce erau pătrunși de aceste adevăruri și luptau fără încetare pentru a-și inunda sufletele în notele acestei mărețe simfonii. De lupta lui în acest sens, de intensitatea cu care se manifesta în el dragostea, depindea ca și societatea lui, în ziua de mâine, să se hrănească cu această mană cerească.

"Transformarea neamului nu se poate face decât prin individ. Cu cât se va înmulți numărul acelor care își vor exercita efectiv puterile dragostei, cu atâta se va înnobila viața popoarelor. Preschimbarea interioară a omului va avea largi repercursiuni asupra structurii sociale". (Horia Sima - Doctrina Legionară).

8. O pildă vie

Fratele de Cruce trăia cu intensitate idealul său. Acesta nu era pentru el o singură formulă politică numai, bună pentru a-i deschide porțile vieții publice, ci reprezenta o credință vie, o certitudine. Orice ființă omenească autentică - și fratele de cruce tindea să devină o astfel de ființă - nu poate avea o viață adevărată dacă nu posedă un ideal superior vieții însăși. Mișcarea legionară îi oferea tocmai acest ideal și-l îndruma spre atingerea lui. Îl învăța, mai ales, ca să lupte cu el însuși, zi de zi, fără oboseală, pentru a-și desăvârși niște calități necesare idealului spre care se îndrepta. Fratele de Cruce nu era un teoretician rece, în felul omului de catedră, care să spună altora ceea ce trebuie făcut pentru a se încadra în idealul național. Discursul lui era forma lui de viață. El se îndrepta cu hotărâre spre o anumită perfecțiune omenească, fără de care idealul său ar fi rămas într-o simplă teorie, fără posibilități de realizare. Pentru prieteni și camarazi, pentru cunoscuții lui și pentru mediul social în care se învârtea, trebuia să fie un îndemn permanent. Toate manifestările lui trebuiau să fie exemplare și sincere. Gheorghe Istrate spunea fraților de cruce că trebuiau să se poarte de așa manieră în viața zilnică, cu atâta corectitudine, eleganță și bun simț, încât oricine să vadă în ei imaginea

perfectiunii omului român de mâine, așa cum îl vedea Corneliu Codreanu și îl necesita țara românească, pentru a se afirma cu demnitate în lume.

Programul politic al fratelui de cruce se desprindea din comportamentul lui. Puterea de atracție spre postulatele legionare a maselor românești își avea fundamentul în această pildă vie a propriei lui vieți. Idealul este trăire. Este flacăra care consumă frumos viața. El nu se cumpără, nici nu se vinde și nici nu așteaptă laude sau recompense. Idealul este dragostea condensată într-o idee mare. Este dăruire și sacrificiu. Este o forță superioară unei stări a indivizilor și a intereselor personale. Așa înțelegea fratele de cruce idealul său legionar și de aceea își expunea situația personală, siguranța și chiar viața, pentru realizarea lui.

Viața fratelui de cruce era o carte deschisă, scrisă clar și cu litere mari, în care orice român de bine putea citi cu ușurință, putea înțelege, se putea inspira și putea adopta, dacă avea suficiente însușiri, acea trăire românească, cu scilipiri de perfecțiune omenească, care era legionarismul lui Corneliu Codreanu.

Pilda vie a vieții fratelui de cruce a fost motorul avântului care a însuflețit tineretul românesc și l-a angajat în acea frumoasă aventură omenească și națională. O pildă vie împletită din credințe puternice, care nu poate dispărea, în ciuda atacurilor mincinoase și mârșăviilor cu care s-a aruncat asupra fraților de cruce, nenumărații lor dușmani. Ea va dăinui și va inspira.

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

Acea generație română care a alimentat Frăția de Cruce în perioada care s-a întins între cele două războaie mondiale, a avut o personalitate bine definită. A fost generația care și-a jucat viața, rosturile și tot viitorul ei, în marea înclăștare sângeroasă care a rupt Europa în două și a împiedicat dezvoltarea politică, în libertate și demnitate, a neamului nostru. Ea și-a înțeles epoca și i-a trăit tensiunile. A descoperit, cu o sagacitate impresionată, forțele necurate care se revărsau peste lume și s-a opus din toate puterile ei la descompunerea societății din mijlocul căreia apăruse. A fost o generație răsărită la încrucișarea unui destin național. Generație de credință și optimism, cutezătoare, eroică și sacrificată, care și-a oferit cu generozitate darurile ei pentru a fertiliza politica și viitorul țării sale. A fost o generație entuziastă și veselă, de marșuri și cântece de vitejie, de elanuri de muncă și frumoase realizări, dar și de trupuri sfărâmate și de visuri frumoase împietrite sub apăsarea unui ștreang. A fost o generație care s-a împărtășit din bucuria unei mândre aventuri istorice românești, dar i-a fost hărăzită și durerea sfâșietoare a pierderilor grele, a despărțirilor totale și a anihilării Patriei ei. A fost o generație care a iubit mult și a suferit cumplit. Dar tocmai asta i-a întărit credința în misiunea ei și în dreptatea pe care-o reprezenta. Căci numai aceia care au cunoscut durerea și dragostea pentru Națiunea lor își pot asuma cu mândrie spiritul acesteia. O generație care a cuprins la sânul ei acel măreț avânt românesc al "frăților de cruce", firul conducător al unei trezite energii naționale, care s-a manifestat în România de atunci.

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

Dar dacă asta a fost Frăția de Cruce în acel trecut, ce perspectivă mai are ea, oare, în viitor? Sau, ce va spune viitorul despre ea?

Viitorul? Dar cum se prezintă acest viitor? Care este drumul lui actual, și se va mai putea, oare, încrucișa acesta cu drumul trasat de învățăturile și idealurile "frăției de cruce"?

Iată, ne apropiem de un nou mileniu. În ultimul secol, saltul umanității a fost spectacular. Ea a evoluat în 100 de ani mai mult decât de-a lungul tuturor mileniilor scurse până acum. Dar, din păcate, această evoluție nu se manifestă armonic. Nu se avansează cu același ritm pe toate planurile vieții. Ba din contră, în unele din acestea - și nu cele mai puțin importante - omenirea se află într-un regres evident și neliniștitor.

Din punct de vedere al civilizației, este drept, s-au atins nivele foarte înalte. În câmpul științei, al tehnologiei, al medicinei, progresele sunt de-a dreptul uimitoare. Nivelul de viață al omului - cel puțin în anumite arii geografice - crește cu o repeziciune fantastică. Însă, toată această avansare masivă a omenirii, în ceea ce privește desfășurarea materială a vieții, suferă o descompensățiune îngrijorătoare în valorile ei etico-morale, adică în acel factor care dă valoare manifestărilor omului. Din acest punct de vedere bilanțul este cu totul negativ. Golul spiritual ce se adâncește tot mai mult în om îi închide perspectivele surzătoare pe care i le oferă civilizația modernă și provoacă în acesta și în societatea lui, mari dezechilibrări și contradicții. Când sufletul nu este luminat și nu ia parte la organizarea vieții omului, totul cade, se dărâmă în jurul lui. În fiecare zi undele ne aduc știri înfiorătoare: foamete, războaie periferice, revoluții sângeroase, terorisme crude și teleghidate din centre de puteri oculte și primejdioase, boli noi, contagioase, urmările unui hedonism extins și decadent, manipulare de embrioni omenеști (adică ființe umane în dezvoltare) care sunt tratați ca niște obiecte experimentale neînsuflețite, ca și iepurii sau cobaii, avortări la scară din ce în ce mai întinsă, consecință a unei sexualități debordate și neresponsabile. Iar în ultimul timp se observă cum își deschide drum în mintea omului chiar și ideea eutanasiei, adică a uciderii bătrânilor și celor neputincioși, dar purtători de destine

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

omenеști, idee pe care manipulatorii ei încearcă să o acopere cu niște strâmte straie umanitare.

Din toate părțile numai dezastre, depravări, necazuri și suferințe. Parcă totul se desface în jurul ființei omenеști, care nu se mai poate bucura din plin de avantajele ce i le oferă civilizația pe care a creat-o. Astăzi omul trăiește înfricoșat, din ce în ce mai stingher și neputincios în fața unor probleme care-l copleșesc și depășesc. Tehnologia, această zeită modernă care a invadat toată viața omului, i-a adus, pe lângă îmbunătățirea traiului său și niște primejdii pe care omul nu le mai poate domina. Ele plutesc pe deasupra capului său și îi amărăsc și întunecă bucuriile vieții. Cum s-ar putea bucura din plin și de toate, când totul poate plesni în jurul lui într-o conflagrație atomică? Iată deci, cum știința și tehnologia, aceste orgolioase creații ale omului, când nu sunt controlate de o puternică conștiință morală, îl pot conduce la dezastrul său și al societății în care se mișcă.

Este panorama care se proiectează astăzi peste tot.

Iar pentru a opri această fugă în absurd, această distanțare periculoasă care se produce între omul-materie și omul-spirit, este nevoie, și cât mai repede, de o reîntoarcere la adevărul vieții, la o acțiune viguroasă de reeducare a maselor, de luminare a spiritelor. Și mai ales este nevoie de această reeducare serioasă și radicală, a tinerelor generații. Acestea s-au întâlnit cu niște condiții de viață pe care nu le-au creat ele, nu le-au ales singure, dar se văd scufundate în ele. Sunt aceste generații tinere cele mai lovite de eșecul omului modern. Iar dacă nu vor fi ajutate la timp, va fi foarte greu pentru ele ca să-și găsească singure ieșirea din acest ocean fără viață prin care navighează fără direcție sigură. Este imperativ și urgent să fie scoase din noroiul depravărilor, al cruzimilor, al inconștiențelor, al pasiunilor și instinctelor primare, al demoralizărilor, și să fie reconduse pe văi de lumină, de speranță și de viață în curățenie. Trebuie să fie ajutați ca să recâștige forța spirituală a eroismului pentru o credință nobilă, care dă sens vieții. Trebuie să dăde din nou în aceste generații tinere, cu tenacitate și coerență, valorile spirituale care nu pot să lipsească din om niciodată. Tineretul trebuie educat sănătos pentru a întoarce

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

spatele tuturor acelor curente care tratează fenomenele sociale numai prin considerațiuni materialiste, ignorând că adevărata dimensiune a omului și a societății lui este aceea transcendentală. Trebuie reînviat sufletul și apoi îmbogățit acest suflet. Căci numai sufletul în care se găsește ceva, poate dăruia ceva și celor din jurul lui. Numai un astfel de suflet și purtătorul lui, vor putea urma direcții drepte în viața lor și nu se vor încurca în mrejele mincinoase ale unor idei confuze, nesincere și care ascund în ele o periculoasă intenționalitate politică dăunătoare, de descompunere umană.

Dacă nu se va face așa ceva, și repede, universul nostru, în proces rapid de inumanizare, este sortit eșecului total și ireversibil. Se va scufunda tot mai mult în barbarie și va deveni o pradă ușoară pentru inamicii civilizației și ai culturii creștine, sub semnul căreia trebuie să trăim. Trădând legea Evangheliei, acea **lege eternă de viață** de care vorbea Corneliu Codreanu, omul s-a condamnat și a ajuns la tipul de societate de astăzi, mecanizată, dar neînsuflețită, societate ce agonizează lent pentru că a pierdut noțiunea realității omului.

Este legitim acum să ne punem întrebarea: în fața acestui aspect întunecat la care s-a ajuns, a fost oare, justificată, utilă, toată această tensiune a tineretului român, din acel sfert de secol ce s-a scurs între 1920 și 1945? A influențat, oare, în ceva, eforturile generoase ale acelei generații care încerca să-și croiască un drum neted, pentru ea și pentru societatea românească, trasat pe muchii de înaltă trăire omenească? Au meritat, oare, grelele ei sacrificii, rezultatul sărac pe care-l observăm, astăzi, peste tot?

Într-adevăr, privind în jur, s-ar părea - dacă privirea este superficială - că totul a fost zadarnic, fără sens, o experiență condamnată unui eșec definitiv. Dar dacă ochii sunt treji și simțurile ascuțite când se privește și analizează viața indivizilor și a popoarelor în mijlocul cărora trăim, răspunsul este afirmativ. Categorie afirmativ. Da, a fost bine că acea generație - care și-a omorât chiar propria ei viață - s-a luat de piept, bărbătește, cu dușmanii și s-a opus descompunerii societății ei spre această stare cadaverică pe care-o capătă pe timp ce trece. Ea

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

a marcat atunci un drum nou, drum de speranță, un posibil și valabil drum de redresare pentru toată lumea.

Acea generație, aparent învinsă de forțele negative ale istoriei, a fost o generație privilegiată. O generație de onoare, de mândrie, de vitejie, de visuri naționale înalte. Ce-și poate dori mai frumos o generație, decât de a trăi în armonie totală cu **legile adevărate de viață**, - singurele făuritoare de istorie - și a rămâne îndemn pentru neamul ei? Ce-și poate dori mai înalt o generație, decât să-și încheie ciclul existențial, cu conștiința împăcată și cu mândria de a-și fi îndeplinit datoria față de societatea ei? Popoarele își croiesc drum în istorie numai datorită impulsurilor date de astfel de generații mari, care au avut ceva de spus timpului lor. Ele apar la intervale mai lungi sau mai scurte, dar întotdeauna în momentele cruciale ale existenței popoarelor lor. Și cu cât se privește mai atent la desfășurarea actuală a societății omenești, cu atâta crește mai mult convingerea în dreptatea ce-o purtau în ei tinerii acelei generații și în oportunismul apariției lor în mijlocul unei lumi care iniția un ciclu de decadentă. Și nu ne referim la cea națională, a noastră, lumea românească, ci la societatea omenească în general, care va avea nevoie de astfel de exemple pentru a putea reacționa și supraviețui descompunerii ei actuale.

Căci este evident procesul de decadentă în care se bălăcește. Asistăm la o erupție de vicii și perversități născute în sânul ei din cauza lipsei totale în oameni a emoțiilor curate, a gândurilor înalte, a idealurilor. Este parcă o plictiseală, o lehamite, o oboseală de a trăi în frumos, în autentic, și o dorință nebună de a se scormoni noroiul și de a se bălăci în el. Și ce este mai grozav încă, mai trist și mai îngrijorător este faptul că omul care practică astfel de viață de aberații, nu mai are nici măcar conștiința păcatului și posibilitatea de consolare prin admiterea lui. Individul, astăzi, parcă face totul pentru a fi nefericit. Și reușește din plin. Satisfacerea simțurilor numai, activarea patimilor, revărsarea instinctelor lui primare peste tot pe unde pășește, însemnează renunțarea lui la fericire. Plăcerea animalică și fericirea, sunt două noțiuni contradictorii. Nu încap amândouă, și în același timp, în om.

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

Tineretul acela al României, de care s-a scris până acum, **tineretul frăților de cruce**, a trăit în fericire. Tineretul de astăzi al lumii întregi trăiește numai în plăcere, în satisfacerea imatură și rutinară a simțurilor.

O imoralitate alarmantă își arată peste tot urechile ei murdare. Tineretele generații sunt prinse tot mai mult într-un vârtej nebun de violențe, de păcate, de abrutizări, de scufundare în prăpastia întunecoasă a unui nihilism care îl va distruge până la urmă atât pe el cât și societatea lui. Nu recurgem aici la o retorică pesimistă. Este evidentul. Simptomele lui sunt numeroase și ne parvin de peste tot.

- În Anglia, în 1981 - și pe tot globul, de atunci încoace - tinerii britanici s-au manifestat cu o violență nemaivăzută până atunci. Au spart, au furat, au incendiat prăvălii și automobile și s-au bătut rău cu autoritățile. Totul fără un motiv inteligibil și cu o furie de iraționali. La aceasta s-a ajuns numai din dorința de a distruge, de a provoca răul, anihilarea societății. O tristă explozie a instictelor primare în care și-au manifestat inconformismul lor cu forma de viață actuală.

Acum o jumătate de secol, în România, alți tineri ca și aceștia, ardeau în pasiunea creației. Nu numai că nu distrugeau, dar, cu sfortări proprii, nerecompensate decât cu conștiința lor, cutreierau satele țării, ca să construiască ceva, un drum, o biserică, și să umple un gol în necesitățile obștești.

Și gândim că în acest contrast evident, dreptatea este de partea acelor tineri de ieri, și educația lor era cea bună. Ei trăiau în adevăr. Nu credem că ar fi zadarnic exemplul ce l-au lăsat.

- La Paris, în public, în plină zi, în Piața Concordiei, ne-au spus ziarele, o fată a fost violată de o bandă de tineri, abrutizați desigur de stupefiante. Nici un trecător nu s-a sesizat la țipetele fetei. Nimeni nu a intervenit ca să o scape de acei îndobitociți.

Acum o jumătate de secol, în România, alți tineri ca și aceștia, dar educați în lumina idealurilor creștine, vedeau pe deasupra corpului și sexualității femeii, o ființă gingașă, un suflet, care nu putea fi violentat, pe care - se spunea - "nu trebuia să o lovești nici măcar cu o floare". Ei considerau femeia ca pe viitoarea mamă a copiilor lor.

NICOLAE ROȘCA - CE ESTE FRĂȚIA DE CRUCE

corpul ei era ca un templu unde se verifica neîncetat minunea creației vieții, respectau această femeie, îi dedicau numai sentimente frumoase și o apărau.

Și gândim că în acest contrast evident de sentimente și purtări, dreptatea este a acelor tineri și educația lor este cea bună. Nu credem că a fost zadarnic exemplul ce l-au lăsat. El va da roade sigure pe drumul de revenire al omului.

- Undeva în Europa - nu interesează locul căci întâmplarea putea să se petreacă oriunde - niște tineri între 13 și 16 ani s-au întâlnit cu un bătrân cerșetor. L-au lovit cu o piatră în cap, amețindu-l, și apoi i-au dat foc, observându-i zvârcolirile, până ce sârmanul om a murit. La poliție au declarat că au voit numai ca să vadă care sunt zvârcolirile unui om cuprins de flăcări. Așa de simplu!

Acum o jumătate de secol, în România, alți tineri ca și aceștia, învățau să-și iubească semenii și, din inițiativă proprie, ajutau oamenii bătrâni și neputincioși, fie ca să-și strângă puțină lor recoltă de pe câmp, fie ca să le repare casele sărăcicioase, sau îi ajutau la alte trebuințe.

Și gândim că în acest contrast evident de comportări, dreptatea este de partea acelor tineri. Nu a fost zadarnic exemplul lor, ci va contribui, cu siguranță, la regenerarea morală a tineretului de astăzi.

- În mijlocul multor popoare, steagurile lor naționale, mândria lor, culorile care definesc viața lor istorică, sunt arse pe străzi, în explozii de ură inconștientă, de către propriul tineret al acestor națiuni. Un tineret care se pierde tot mai mult în văgăunile întunecoase ale unei politici de auto-distrugere, unde sunt împinși cu abilitate și criminalitate de dușmanii declarați ai popoarelor.

Acum o jumătate de secol, în România, alt tineret ca și acesta, se pregătea cu râvnă pentru a da cât mai mult nației lui. Iar când a fost nevoie, tinerii aceștia, arși de sentimente naționale, au acoperit cu propriile lor trupuri stindardul țării, pentru a nu fi batjocorit, sau luat de dușmani.

Și gândim că în acest contrast evident, de pasiuni drepte sau ucigătoare de națiuni, dreptatea este de partea celui tineret și educația

lui era cea bună. Nu credem că exemplul lor a fost zadarnic, ci va lucra la repararea sentimentului național și a demnităților omenești.

- Viața tineretului de astăzi și de oriunde se scurge bizar, fără idealuri, scufundată într-o mlaștină adâncă și întunecoasă, unde i se excită acestuia numai instinctele lui primare și bestialitatea ce a mai rămas în om după atâtea milenii de evoluție, înnebuniți în cluburi desfrânate, în discoteci excitante, răpiți de droguri și de sexualitate joasă, tinerii lumii coboară vertiginos spre abisuri imposibil de ocolit, dacă nu se face calea întoarsă. Un vid moral se cascadează în fața tineretului și-l îndreaptă spre ultima treaptă care-l mai separă de nivelul animal. Drogurile, homosexualitatea, lesbianismul - afirmate acestea din urmă cu orgoliu chiar - excită în tineret numai pulsările lui animalice. Din frumoasa făptură creată "după chipul și asemănarea lui Dumnezeu", nu a mai rămas decât o sărmană caricatură, deformată și ridicolă. Aici a fost adus tânărul de către manipulatorii pasiunilor dezlănțuite, acești "mesias" ai unei societăți materialiste și, așa zise, liberalizate.

Acum o jumătate de secol, în România anilor 1930, alți tineri ca și aceștia de astăzi, își curățau cu grijă sufletele pentru a încăpea în ele chemările lui Dumnezeu și ale Patriei lor. Și gândim că în acest contrast evident de trăire, de aspirații înalte și de sentimente nobile, acel tineret a avut dreptate și educația lui era cea adevărată. Exemplul lor nu a fost zadarnic. Nu a putut fi zadarnic, căci avea la bază niște suflete pure și dezinteresate. Ei reprezintă, și vor reprezenta și în viitor, o oglindă clară în care se vor privi alte generații de oameni care vor trebui să se salveze și să salveze destinul omului pe pământ.

Dar de ce să mai continuăm lista contrastelor? Constatarea lor nu însemnează ameliorarea lor, dacă nu există voința de ameliorare. Îndreptarea va veni altcum. Societatea actuală, zguduită din temelii ei, se pare că-și îndreaptă pașii spre sfârșitul unui ciclu istoric.

Un cunoscut sociolog a împărțit istoria omenirii într-o succesiune de perioade, care, ca undele electromagnetice, se suprapun unele peste altele:

- Perioade organice, în care viața istorică se scurge, sprijinită pe un sistem de credințe, de convingeri, de idealuri înalte. În cursul

acestora societatea omenească se dezvoltă și progresează armonios. Sunt timpuri de liniște, de bunăstare, de progres social și cultural. Reprezintă saltul înainte al omenirii.

- Perioade critice (sau inorganice) în care omul îngâmfat, sătul de același lucru, dintr-un neastâmpăr intelectual - dar fără suport temeinic - pornește în căutare de alte drumuri pentru viața lui și a societății sale. Se pătrunde, în astfel de epoci, în situații politice nesigure de mișcări de mase, de haos social, de nedreptăți, de revoluții sângeroase, de violențe de tot felul, de decădere a moralității oamenilor și de moarte a idealurilor.

Se pare că omenirea străbate astăzi o astfel de perioadă. Iar intensitatea descompunerii la care s-a ajuns ar indica sfârșitul ei apropiat. Așa cum descompunerea unor substanțe ajută la germinarea vieții în natură, tot astfel și putrefacția felului de a trăi de astăzi va ajuta la înflorirea altuia, al unei existențe în bine, a unei societăți mai axate și mai conștiente de misiunea trecerii ei prin viață.

Schimbarea va veni pe aici, iar adevărurile, cadrul moral pe care generațiile anterioare l-au lăsat înscris în istoria oamenilor, va ajuta acestora ca să întreprindă fără întârziere și cu toată hotărârea, această înnoire de ciclu.

Avem certitudinea că după 60 de ani, de când a început să se afirme generația "frăției de cruce", dreptatea a rămas indiscutabil de partea ei. Marea școală de educație umană și cetățenească pe care a inițiat-o ea, va ajuta poporului nostru ca să iasă din ceața istorică pe care o străbate, împreună cu toată lumea. Dreptatea nu poate fi mânăuită. Ea este deținută numai de aceia care cred în dimensiunea transcendentală a omului, care-l ajută să se apropie de înțelegerea rosturilor lui superioare în lume.

Nu interesează că, poate, ideile și trăirile fraților de cruce de atunci nu mai sunt "la modă" astăzi. Niciodată moda nu crează adevăruri. Ea este mereu gregară și, de obicei, superficială. Și nici nu interesează că așa numitele "majorități democratice" sunt astăzi ostile gândirilor și idealurilor fraților de cruce din acele vremuri. Nici măcar "numărul" nu este chează adevărului. Depinde foarte mult de cadrul

moral în care a fost constituit și în care se mișcă acest "număr". Mântuitorul însuși a fost condamnat și omorât de o gloată înfuriată și manevrată de Sanhedrin. Se poate spune, oare, că această gloată "majoritară" a avut dreptate când a condamnat la răstignire pe Însuși Dumnezeu ei? Nimeni cu mintea întreagă nu poate răspunde afirmativ.

Astfel și cu ideile care au mișcat Frăția de Cruce și toată Mișcarea Legionară. Ele nu pot fi afectate de "modă" sau de "majorități". Ele depind și trăiesc prin ele însele, numai datorită adevărurilor pe care le dețin. Adevărurile sunt imutabile și indestructibile. De aceea timpul lor nu este sfârșit. Acesta și-a domolit numai mersul, datorită circumstanțelor politice grele prin care se trece în prezent. Fără țară, fără seva întăritoare a pământului românesc sub picioare, singuri și huliți. O haită înfuriată și bine manevrată de dușmani, urlă și improască de jumătate de secol cu neadevăruri în singurul adevăr pe care l-a deținut, în ultimul secol, poporul românesc. Dar toate aceste greutăți și agitații nu pot ucide adevărul. El strălucește și va străluci mereu cu lumina lui proprie.

Mesajul pe care Legiunea, prin urmare și Frăția de Cruce, l-a lansat acum 70 de ani, neamului ei, a rămas nealterat și tot atât de actual - sau, chiar mai mult, poate - ca și atunci. Dar mai ales este actual, este îndreptățit și necesar, pentru tineretul român, de care depinde și pe care se va sprijini viitorul României. Iar acest mesaj este un mesaj de speranță, de hotărâri neînfricate și pe drumuri drepte. El indică victoria finală.

Tineretul român nu trebuie să dispare. Nu are voie să lase să fie invadat de disperare. Nu se poate trăi fără lumina speranței. Aceasta este ca o șampanie străvezie și spumoasă, pentru viața omului. Fără de speranță, acesta începe să moară încet, încet, în viață fiind. Cu cât greutățile sunt mai mari cu atât hotărârea de a le învinge trebuie să fie mai mare. Tineretul nostru să scuture de pe el scepticismul, îndoiala și vagul sentiment de neputință. Dușmanul ne vrea demoralizați și înspăimântați, căci așa ne poate distruge mai ușor. Este drept că poporul nostru trece printr-un moment istoric extrem de grav. Este drept că primejdiile s-au înmulțit înspăimântător de mult. Dar el a mai

întâlnit și supraviețuit atâtor altora de-a lungul timpului său. Nu a pierit atunci și nici acum nu va pieri. Există multă energie vitală acumulată de greutățile actuale, oricât de enorme ar fi ele. Primejdia cea mai mare pentru existența unui popor nu stă atât în dușmanii ce-l împresoară, cât în doborârea, în moartea a însuși sufletului său. În aplecarea grumazului cu resemnare în fața adversităților și în admiterea înfrângerii. Primejdia începe când poporul, și în special tineretul lui, se prăbușește deznădăjduit pe ogorul Patriei, cu scâncete înăbușite și neputincioase. Descurajarea și demoralizarea, aceste demagogii întoarse pe dos, reprezintă adevăratul pericol pentru popoare. Numai acestea pot stinge flăcările care încălzesc sufletele națiunilor și le dau puterea de rezistență. Dușmanul, chiar cel mai grozav, rămâne neputincios în fața hotărârii de a trăi a unui neam (*cecenii sunt cel mai actual exemplu, n.ed.*).

Deci, să nu disperăm. La toate răspântiile grele ale istoriei poporului român a apărut o generație tânără, plină de speranță, decisă și eroică, care a luat în mâinile ei destinul neamului nostru și l-a scos la lumină. Exemple sunt multe: așa s-a întâmplat în 1821, în 1848-1856, în 1916, în 1922, în 1941. Mereu au izbucnit din sânul nației forțe vitale noi, care au îndreptat poporul românesc spre limanuri de liniște și supraviețuire.

Ultimele generații eroice ale neamului nostru, cele din 1922 și 1941, care s-au împotrivit prăpădului roșu, se îndreaptă ireversibil, ca orice lucru în lume, spre sfârșitul lor biologic. Dar trăirea lor, exemplul vieții lor, va rămâne. Este deja un bun istoric românesc. Și în acest exemplu pe care-l lasă urmașilor stă semnul lor, grăuntele care va germina din nou și care va ajuta poporul nostru să își găsească și să apuce pe drumul lui propriu.

Frăția de Cruce a fost o "candelă aprinsă" în sufletul nației noastre. O candelă de speranță. Poate mulți, acolo în țară, se hrănesc încă din amintirea ei și supraviețuiesc datorită ei. Și în exil sunt mulți care găsesc în ea, în ideile pe care le-a răspândit ea, un sprijin moral cu care înving greutățile unor vieți de destărați și îi ajută să creadă și să se păstreze integri în mijlocul unei lumi care se clatină.

E bine, și trebuie chiar, ca tineretul românesc, prezent și viitor, să se apropie cu încredere de învățăturile și de exemplele de viață curată pe care le-a lăsat Frăția de Cruce a țării lui. Să le cerceteze cinstit, să le cunoască în adevărata lor valoare și nu numai prin propaganda defăimătoare, mincinoasă și ignobilă, pe care au lansat-o și pe care o susțin eternii ei dușmani, aceleași forțe politice care ne-au pus în jug tot poporul. Ei să judece la lumină aceste percepțe și trăiri pe care le-au experimentat frații de cruce, cu ochi critici, desigur, dar deschiși adevărului și sinceri. Să-și însușească apoi, de vor crede de cuviință, tot ceea ce vor găsi mai bun, pentru ei și pentru poporul nostru, depozitat în ele. Să se boteze în credința lor românească și să ducă prin lume, cu demnitate și mândrie, numele ce-l poartă. Ei rămân reprezentanții, pe drumurile diasporei, ai unui popor bun și nobil. Să nu uite nici un moment aceasta. Să fie siguri că se vor întoarce acasă, într-o țară liberă. Dar să se întoarcă cu fruntea sus, cu conștiința limpede și împăcată, că au făcut tot ce-au putut pentru poporul lor. Adică, la fel ca și înaintașii lor, ca acei "frați de cruce" care i-au precedat.

Să nu le fie frică de viitor și de necunoscutele lui. Acesta rămâne deschis numai cauzelor nobile. Și ale noastre sunt. Din contră, el se închide pentru cotropitorii de popoare și asupritorii lor, pentru ucigătorii de vieți trăite în adevăr. Tineretului român îi va fi hărăzit de Dumnezeu ca să îndeplinească - poate cu alt stil, căci fiecare generație și-l determină pe al ei propriu, dar cu aceeași esență - ceea ce generația noastră, aceea a "frăților de cruce" a visat cu o sfântă pasiune: o țară mândră, frumoasă și dreaptă, pe care toți Românii de bine o poartă în ei.

Vasile Băncilă spunea: "Odată și odată va rămâne după noi cenușa, cum rămâne după orice în lume, dar va fi rămas și o flacără de lumină, care va fi trecut prin noaptea existenței și pe care, în felul nostru, n-o mai fi avut-o nimeni".

O astfel de flacără de lumină specifică Frăției de Cruce române, o întindem cu bucurie, cu încredere și cu îndemn, la picioarele generațiilor viitoare ale țării noastre spre a le călăuzi pe drumuri de glorie și de realizări mărețe pentru România.

CUPRINSUL

CUVÂNT ÎNAINTE, 7

MIC ISTORIC AL FRĂȚIEI DE CRUCE, 10

1. Începuturile, 10

2. Primele suferințe, 18

3. Închegarea unităților F.D.C., 20

4. Epoca decisivă. Desvoltare și prigoane, 21

5. Persecuțiile din 1933. Duca, 23

6. Schimbarea Șefiei F.D.C., 24

7. Se deslănțuie teroarea statală, 29

8. Dreptatea iese la lumină. Biruința, 33

9. Noi prigoane. Antonescu, 34

10. Urgia roșie, 37

11. Și-au făcut datoria până la urmă, 39

ORGANIZAREA F.D.C., 41

1. Frățiorii de Cruce, 43

2. Mânunchiul de Prieteni, 45

3. Frăția de Cruce, 50

4. Absolvenți F.D.C., 69

5. Grupul F.D.C., 70

6. Comandamentul F.D.C., 71

PUNCTE DOCTRINARE, 72

1. Școală creatoare de caractere, 72

2. Credință în Dumnezeu, 77

3. Conștiință istorică, 81

4. Sănătate morală, 84

6. Capacitate de muncă și creație, 100

6. Înfrângerea interesului personal, 103

7. Dragostea, 105

8. O pildă vie, 107

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE, 109



Editura GORDIAN

Director: Ovidiu Guleș

Consilier: Valeriu Neșțian

Corector: Artenie Costel Condurache

Tehnoredactat și tipărit la **Tipografia GORDIAN**

1900 Timișoara, str. Remus 11,

tel. fax: 0040-56-196237.

după ediția din 1987, Editura Mișcării Legionare, Madrid.

Bun de tipar: Februarie 1996.

Apărut: Martie 1996.

ISBN 973-97188-4-1